

ရွှေဒေါင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

ဒေါက်တာဘွတ်ကတိဝါဂုဏ်တော်

ဒုတိယအကြိမ်

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချွန်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ နိုင်ခြင်း

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပဘက်ကိုယ်စီရို အဆိုပြုငါးပါးများအား ဆန့်ကျင်ကြ
နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်နှေးပျက်စီးမှုများကာဆန့်ကျင်ကြ
နိုင်ငံတော်၏ နိုင်ငံတော်ရေးရာကို ဝင်ရောက်စွက်စက် နှောင့်ယှက် သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခြေမှုများ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးနှင့် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံပညာ ပြုစုရေးနှင့် ဥပဒေအရ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပြစ်ဒဏ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေနိုင် တည်ဆောက်ရေး
- ငွေကြေးစနစ်များစေ့စပ် စီမံခန့်ခွဲခြင်းဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်စား ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေနိုင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်ကို ယုံတိုးနိုင်ဖွယ်အောင် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားစည်း စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်တရားပြုမိမိမဟုတ်ရေး
- အမျိုးသား တတိယတန်းမြင်မဟုတ်ရန် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက်ထောက် ဆောင်ရွက်ပျက်စီးအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားရေး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင်မဟုတ်ရေး

ဒေါက်တာဘူကာတီဝါရှင်တန် ရွှေ့ဒေါင်း

THE LIFE OF

BOOKER T. WASHINGTON

ရတနာပုံစာအုပ် - ၄၀

| ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ |

စာမူနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၃၈/၂၀၀၃ (၆)
မုက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၀၁/၂၀၀၃ (၇)

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း ■ (ပထမအကြိမ်)
၁၉၅၄ ခုနှစ်၊
Burma (Myanmar)
Christian Literature Society,
(ဒုတိယအကြိမ်)
၂၀၀၃ ခု၊ စက်တင်ဘာလ၊
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်၊
- အုပ်ရေ ■ ၁၀၀၀
- ထုတ်ဝေသူ ■ ဦးမင်းထွဋ်ဝင်း [၁၃၇၇၅]
(ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်)
၁၀၀/(D)၊ အင်းယားလမ်း၊
ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊
- မုက်နှာဖုံးနှင့် ■ ဒေါ်ခင်အေးမြင့်
အတွင်းပုံနှိပ် (ရာပြည့်အောက်ဆက်)
၁၉၉၂၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်။
- မုက်နှာဖုံးပန်းချီ ■ ကိုဆန်း
- စာအုပ်ချုပ် ■ ကိုမြင့်
- ကန်ဘိုး ■ ၅၅၀ ကျပ်

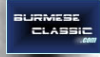
- ၁။ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ ကမ္ဘာကြီးပျက်စီးလုနီးပြီလော
- ၂။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ လောကီရတနာ
- ၃။ လေသူရဲတစ်ဦး၏ သန်းခေါင်ယံခရီးသည်နှင့်
ကိုယ်တွေ့လေကြောင်းဝတ္ထုများ
- ၄။ ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ ၂၀ ရာစုပြင်သစ်ဝတ္ထုတိုများ
- ၅။ နတ်နွယ်၏ ကမ္ဘာစာပေတစ်စုတစ်စည်း
- ၆။ ဟိန်းလတ်၏ တရိုးအတွေးတရိုးအရေး
- ၇။ လေသူရဲတစ်ဦး (ဦးလှဝင်း)၏ အရက်နှင့်ဆည်းဆာ
- ၈။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏မာလာရီ
- ၉။ ပါရဂူ၏ ငဒွယ်ဉ်ကျေးမှုပြလာတိုများ
- ၁၀။ မင်းဆွေ၏မိ
- ၁၁။ ချစ်ဦးညို၏ ဝိဝိတာဝိ
- ၁၂။ လေသူရဲတစ်ဦး (ဦးလှဝင်း)၏ ကျွန်တော်ရတနာကုန်သည်
- ၁၃။ ရွှေဥဒေါင်း၏ ဟစ်တလာလုပ်ခဲ့သမျှ
- ၁၄။ တက်တိုး၏ဘဝနှင့်စာပေ
- ၁၅။ လေသူရဲတစ်ဦး၏တရုတ်ဖြူလေယာဉ်ပစ်ချခဲ့စဉ်က
- ၁၆။ မောင်ညိုပြာ၏ စိတ္တဇရုပ်မြင်သံကြားဝတ္ထုတိုများ
- ၁၇။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရှုမငြီး
- ၁၈။ မောင်နိုင်မာ၏ မင်္ဂလာအလင်္ကာ
- ၁၉။ ဖော်ဘုရားကလေး(အောင်လေ)၏ ပြည်သူ့ချစ်တဲ့မျိုးဆက်သစ်
- ၂၀။ လေသူရဲတစ်ဦး (ဦးလှဝင်း)၏ မုန်ဘိုင်းနှင့်သစ္စာ
- ၂၁။ ချစ်ဦးညို၏ မဟာသေနာပတိ
- ၂၂။ ဗိုလ်အေးမောင်၏ တွမ်
- ၂၃။ အထောက်တော်လှအောင်၏ မပိုကြေးမလိုကြေး

- ၂၃။ လူထုဦးလှနှင့် လူထုခေါ်အမာတို့၏ ဆေးလိပ်နှင့် လူသား
- ၂၄။ လူထုစိန်ဝင်း၏ အတွေးအမြင်ဆောင်းပါးများ
- ၂၅။ နတ်နွယ်၏ ဒက်လယ်လာ
- ၂၆။ ချစ်ဦးညို၏ ရာဇကုမာရ
- ၂၇။ ဆူးဂျက်၏ ၄၅ တာ၊ ၁၄ ခန်းဝရစ်နှင့် ၇ သံချီညချမ်း
- ၃၀။ နတ်နွယ်၏ ဘဝဟူသည်
- ၃၁။ မင်းယုဝေ၏ ဘိုမာခယမ်
- ၃၂။ ချစ်ဦးညို၏ ချစ်သောပါဒကေရီ
- ၃၃။ အထောက်တော်လှအောင်၏ မဟာဘိလူး
- ၃၄။ တက်တိုး၏ အညတရဘဝဂ္ဂုခင်း
- ၃၅။ မြသန်းတင့်၏ မမ
- ၃၆။ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ ဝတ္ထုတိုများ
- ၃၇။ ဒဂုန်တာရာ၏ လရောင်ရွန်းမြသောညတုန်ည
- ၃၈။ ကြည်ဦး၏ ရှေးထုံးစဉ်လာမြန်မာမှုများ
- ၃၉။ ချစ်ဦးညို၏ ချစ်သူမင်းနန္ဒာ
- * ရွှေညောင်ခင်း၏ ဘုကာတီဝါရှင်တန်

ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့်စာအုပ်များ

- ၄၁။ နတ်နွယ်၏ ရေအောက်တစ္ဆေ
- ၄၂။ ပါရဂူ၏ မင်းနှင့်ပြည်သူ
- ၄၃။ လေသူရဲတစ်ဦး(ဦးလှဝင်း)၏ အညိုတို့ ပတ္တမြားမြေ
- ၄၄။ ချစ်ဦးညို၏ တစ္ဆေနှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ
- ၄၅။ တက်တိုး၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
- ၄၆။ နယုန်၏ ကိသာဂေါဗီထေရီနှင့်နိပါတ်တော်လာထင်ရှားသောတော်ဝတ္ထု
- ၄၇။ အထောက်တော်လှအောင်၏ နာဗီပဋိညာဉ်ခံ

ဘုကာ၊ ဝီ၊ ဝါရှင်တန်၏ ပဏာမ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ်

ဘုကာ၊ တလိအဖာရ်ရှိ၊ ဝါရှင်တန်ခေါ် ကပ္ပလီ လူရည်မွန် ဦးလိတစ်ဦး၏ နောက်ကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုကြည့်သော်၊ ငယ်စဉ် မောင်ကျေး ကလေးဘဝ ကျွန်သားပေါက်ကလေး တစ်ဦးအနေနှင့် နွေးဖွားပေါက်ပွားလာချေသည်။ ကျောင်းနေစဉ်အချိန်တွင်၊ အလွန် ငယ်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်လျက်၊ ပညာကို သင်ကြားနာယူခဲ့သည်။ အသက် ၂၁-နှင့် ၃၀-စပ်ကြားအရွယ်တွင်၊ ပြည်ထောင်စုအမေရိကန် နိုင်ငံ၌ ထင်ရှားကျော်စောခဲ့သော ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ဖွင့်လှစ် ပြည်ထောင် စီမံအုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကလေးအရွယ်

၁၈၅၉-ခုနှစ်တွင်၊ ဇာကျီးနီးယားနယ် ဆေးပင်စိုက်ခင်းကြီးများဝယ်၊ ဘူကာ၊ ဝါရှင်တန်ဖွားမြင်သည်။ သူ့ဖခင် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဖြစ်သည်ကို သိခွင့်မရရှာ။ မိခင်ဖြစ်သူမှာလည်း ဆေးပင်အခင်းများတွင် အလုပ်လုပ်ရသော ဆေးခင်းရှင်၏ ပိုင်ကျွန်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကလေးငယ်၏ ငယ်နာမည်မှာ "ဘူကာ"ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘူကာသည် ကျောင်းနေသောအခါ၌ မိမိအမည်ကို ဝါရှင်တန်ဟု ပြောင်းလိုက်သည်။ ဘူကာနှင့် ဝါရှင်တန် စပ်ကြား 'တီ'၏ အရှည်နာမည်မှာ တလီအာမဖယ်ရီ ဟုခေါ်သည်။ ဤအမည်မှာ သူတို့၏ အာဖရိကလူမျိုး အစဉ်အလာ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှ ဆက်ခံလာသည့် အမည်နှင့်တူသည်။

ဘူကာဝါရှင်တန်သည် လူငယ်ကလေး ဖြစ်စဉ်အခါပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ ထင်းခွေ၊ ရေဆွဲသည့်ရအလုပ်၊ ခြံဝင်းကို ရှင်းလင်းလှည်းကျင်းရသည့်အလုပ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ သခင်မကလေး၏ စာအုပ်များကို ကျောင်းသို့ သယ်ပို့ရသည့်အလုပ် စသည့်အလုပ်မျိုးတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ရသည်။ သူ့ သခင်မကလေး၏ စာအုပ်များကို သယ်ပို့လျက် စာသင်ကျောင်းသို့ ပထမအခေါက် ရောက်သည့်အခါ၊ သူ့၌ အလွန်ပင် စာသင်လိုသည့်စိတ်ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်ကား၊ ကပ္ပလီလူမဲ့ တွေလူမျိုးတို့အား စာသင်ခွင့်ပြုသော အချိန်အခါ မဟုတ်သေးချေ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

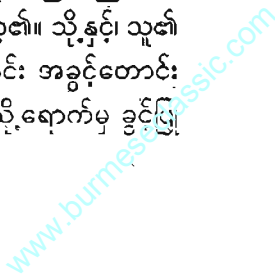
ဘူကာဝါရှင်တန်၏ စိတ်ထဲ၌ပင် "ငါဖြင့်ဘယ်တော့မှ စာတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး"ဟူသည့် သဘောကိုပင် ပိုက်မိလေတော့သည်။

ကျောင်းနေခွင့်

ဘူကာဝါရှင်တန်၏ အသက်မှာ ရှစ်နှစ်သို့ရောက်ကာလ၊ အမေရိကန်ပြည်ရှိ ကျွန်အားလုံးပင် ကျွန်တွင်းမှ လွတ်မြောက်ကြသည်။ ဘူကာတို့၏ အိမ်သူအိမ်သား အားလုံးပင် ဇာကျီးနီးယားသို့ အနောက်ပိုင်းဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြကုန်သည်။ ဘူကာမှာ မိမိ၏ ဘထွေးဖြစ်သူနှင့်အတူ ဆားတွင်းတူးဖော်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ရသည်။ ဤဆားတွင်းအနီး၌ မြို့တစ်မြို့ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုမြို့၌ကား၊ ကပ္ပလီများအတွက် ညကျောင်းတစ်ခု ခွင့်လှစ်သည်။ သို့နှင့် ဘူကာမှာ စာရေးစာဖတ် ဤကျောင်း၌ အစပြု၍ တတ်မြောက်လေတော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ ဘူကာသည် အခြားဆားတွင်းသူ နှစ်ဦးအဖွဲ့တင်မြို့ရှိ ကပ္ပလီများအတွက် သီးသန့်၍ ဖွင့်ထားသော စာသင်ကျောင်းတစ်ခုအကြောင်း ပြောဆိုနေသံကို ကြား၏။ ထိုကျောင်း၌ကား၊ ပညာလုံလုံလောက်လောက် မရနိုင်ကြောင်း ထပ်မံ၍ သိရပြန်၏။ ဘူကာအဖို့မှာ ထိုကျောင်းသို့ သွားရောက်၍ ပညာသင်လိုသော စိတ်ဆန္ဒအလွန်ပင်မှ ပြင်းပျလှလေတော့၏။ သို့နှင့် သူ၏ မိခင်နှင့် ဘထွေးတို့အား သွားလိုသည့်အကြောင်း အခွင့်တောင်း၏။ သို့သော် ဘူကာ အသက် ၁၃-နှစ်အရွယ်သို့ရောက်မှ ခွင့်ပြု

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လေတော့သည်။

ဘူကာမှာ ဤသို့အခွင့်ရပြီးနောက်၊ မိုင်ပေါင်း ၅၀၀-မျှ
ဝေးကွာသော ဟမ္မတင်မြို့သို့သွားရ၏။ ထိုခေတ်အခါက မီးရထား
မော်တော်ကားဟူ၍ မရှိ။ နွားလှည်း၊ မြင်းလှည်းများ ဝန်တင်
တိရစ္ဆာန်များဖြင့် ကူးသန်းသွားလာကြရသည်။ ဘူကာအဖို့ မိုင်
ပေါင်း ၅၀၀-လမ်းခရီးတွင် တွေ့ကြုံခဲစားခဲ့ရသည် အရာများမှာ
စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှ၏။ စိတ်သုခရရှိ ခဲစားရသည် အတွေ့
အကြုံများလည်း ရှိ၏။ ခဲယဉ်းယဉ်းဖြစ်သော အမှုများကိုလည်း
တွေ့ကြုံခဲစားခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံး၌ အဆိုပါ ကျောင်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်
မြိုက်မြိုက် ရောက်သွား၏။ ကျောင်း၌ကား လူပြည်နေပြီ။ နောက်
ထပ် လူပိုလက်မခံနိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် ဘူကာအဖို့ အစကနဦး၌
ဝင်ခွင့်မရ။ သို့သော် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးသည် ဘူကာ၏
ထက်မြက်သွက်လက်ပုံကို မြင်သောအခါ သူငယ်အား ပြန်၍ လွတ်
ဖို့ရန် စိတ်၌ ခဲယဉ်းခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့နှင့် ဘူကာအား
ကျောင်းဝင်ခွင့်ရရန် အစမ်းစာမေးပွဲတစ်ခု အစစ်ခဲစေ၏။ အစစ်
ခဲရသောအရာမှာ ဘူကာအား အခန်းကို တံမျက်စည်းလှည်းခိုင်း
သည်။ ဆရာမကြီးသည် ဘူကာကို အခန်းထဲ၌ ထားခဲ့၍ အခြား
အရပ်တစ်ပါးသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ ဘူကာသည် အခန်းကို
သေသေချာချာ လှည်းကျင်းသည်။ တစ်ကြိမ်ပြီး တစ်ကြိမ် လေးကြိမ်
လေးခါတိုင်တိုင် အခန်းကို လှည်းကျင်းသည်။ စားပွဲ ခုံ၊ ကုလားထိုင်
စသည်တို့ကိုလည်း ဖုံလေး ဖုံမွှား အလျှင်းမရှိရအောင် အဝတ်နှင့်

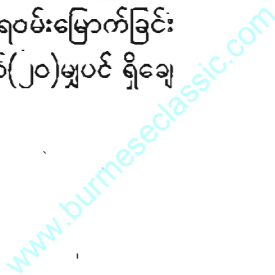
ရတနာပုံစာအုပ်တို့ကို

သတ်ခါသည်။ ဆရာမကြီးသည် ပြန်ရောက်လာကာ မိမိ၏ လက်ကိုင်
ပဝါနှင့် ခုံကုလားထိုင် စသည် ပရိဘောဂများကို တိုက်ကြည့်သည်
အခါဝယ်၊ ဖုံလေး ဖုံမွှားများ တစိုးတစိမျှ မတွေ့ရချေတော့။ ဤ
နည်းဖြင့်၊ ဘူကာဝါရှင်တန်သည် ကျောင်းဝင် အစမ်းစာမေးပွဲကို
လက်ထူးနှင့် အောင်မြင်လေတော့သည်။

ကျောင်းဆရာ

ဘူကာဝါရှင်တန်သည် သုံးနှစ်မျှနှင့် ထိုကျောင်းတွင် တန်း
တန်သည်။ ထိုကျောင်း၌ အမြင့်ဆုံး အတန်းကို အောင်မြင်ပြီး
နောက်၊ မိမိနေရပ်ဌာနီ မောင်ဒင်မြို့သို့ ပြန်သွား၍၊ ကပ္ပလီ
ဇူကလေးများအတွက် စာသင်ကျောင်းတစ်ခုကို ဖွင့်လှစ်သည်။
ဆရာအဖြစ်နှင့် ၂-နှစ်နေပြီးနောက်၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု
မြို့တော်၊ ဝါရှင်တန်မြို့တွင် တည်ထောင်ထားသော ကျမ်းစာသင်
သိပ္ပံကျောင်းသို့ သွားရောက်၍၊ ဓမ္မပညာရပ်ကို ဆည်းပူးသည်။
ကျမ်းစာသိပ္ပံကျောင်း၌(၈)လမျှ ကြာလတ်သော်၊ စစ်ဗိုလ်ကြီး
ဂျင်နရယ်-အမ်းစ်တရွန်း၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ၊ သူနေခဲ့သော
ဇူကတင် မြို့ကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာ ပြန်၍လုပ်ရသည်။ ဤ
အခွင့်ကို ဘူကာရရှိသည့်ကာလ၊ အလွန်မှ အားရဝမ်းမြောက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ၌ကား ဘူကာမှာ အသက်(၂၀)မျှပင် ရှိချေ
သေးသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တို့ကို

ဟမ္မတင် ကျောင်းတွင် သစ္စာရှိစွာနှင့် အစွမ်းကုန် အမှုထမ်းသည်။ သို့နှင့် သူ၏ အရည်အချင်းကို သဘောကျသဖြင့်၊ အလာဘားဓားနယ်၊ တက္ကစီဂီခေါ် အရပ်တွင် လက်မှုပညာနှင့် ဆရာဖြစ် သင်ကျောင်းတစ်ခုကို ဖွင့်လှစ်စီမံရန် ၁၈၈၁-ခုနှစ်တွင် ခန့်အပ်ခြင်းခံရသည့် ကျောင်းကို အစပြုရန်မှာ၊ အဆောက်အဦလည်းမရှိ၊ ငွေရင်းလည်း အလျှင်းမရှိ။ သို့သော် ဘူကာဝါရှင်တန်၏ ကြိုးပမ်းစွမ်းဆောင်မှုကြောင့်၊ များမကြာမီအတွင်း၊ တက္ကစီဂီအရပ်တွင် အကောင်းဆုံး ကပ္ပလီအမျိုးသား ကျောင်းတစ်ခု ဖြစ်မြောက်လာချေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘူကာဝါရှင်တန်၏ အသက်မှာ ၂၂-နှစ်မျှပင် ရှိသေးသည်။ ယခုအခါ၌မူကား၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ တက္ကစီဂီ သိပ္ပံကျောင်းသို့ လက်မှုစက်မှု အတတ်မျိုးစုံ လာရောက်သင်ကြားသူ ကျောင်းသားပေါင်းမှာ တစ်နှစ်တစ်နှစ်(၃၀၀၀)ကျော် မျှပင် ဖြစ်ချေသည်။ ဤကျောင်းသို့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသူ အမြောက်အများပင် ဖြစ်သည်။

အပြောအဟောကောင်းပုဂ္ဂိုလ်

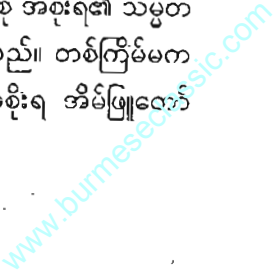
တက္ကစီဂီ သိပ္ပံကျောင်းမှာ စင်စစ်အားဖြင့် လူများ၏ ကုသိုလ်ဒါန အလှူဝတ္ထုကိုသာ အမှီတကဲပြု၍ ဆက်လက်တည်နှိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကျောင်း၏ ဝေယျာဝစ္စ စရိတ်ကြေးငွေများ

ရရှိရန်၊ ကျောင်းအုပ်ဖြစ်သူ ဘူကာဝါရှင်တန် ကိုယ်တိုင် အမြို့မြို့၊ သို့လှည့်လည်၍ တရားဟောပြောရသည်။ ပရိသတ် သဘောကျအောင် ပြောဟောနိုင်သူ ဖြစ်သောကြောင့်၊ သူ၏ ကျောင်းအကြောင်းကို သိမြင်နားလည်လေသူ မှန်သမျှ မလှူဘဲမနေနိုင်အောင် စိတ်၌ ဖြစ်ပေါ်ကြသည်။ ဤနည်းဖြင့် ငွေမြောက်များစွာ ကျောင်းရံပုံငွေအတွက် ရရှိချေသည်။ သူ၏ အပြောအဟော ကောင်းမှုအတွက် သူသည် အထူးနာမည်ကျော်ကြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ချေသည်။ ထိုအချိန်အခါက အမေရိကန် တစ်ပြည်လုံးတွင် လူထုပရိသတ်အား ဟောပြောရေးတွင် အတော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရချေမည်။

ချီးမြှင့်ခံရသည့် ဂုဏ်ထူးဘွဲ့များ

၁၈၉၆-ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်ပြည်၏ အကျော်ကြားဆုံးတက္ကသိုလ် ဟားဗတ်ယူနီဗာစီတီသည် ဘူကာဝါရှင်တန်အား မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ [M.A] ကိုချီးမြှင့်ချေသည်။ ၁၉၀၁-ခုနှစ်တွင်ကား ဒတ္တမောက် ကောလိပ်သိပ္ပံမှ [LL.D] ဥပဒေ ပါရဂူဘွဲ့ထူး ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။

ဒေါက်တာ ဝါရှင်တန်မှာ၊ ပြည်ထောင်စု အစိုးရ၏ သမ္မတကြီး ကလိဖလင်၏ မိတ်ဆွေရင်း တစ်ဦးဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်မကပင် သမ္မတကြီး၏ ဖိတ်မန္တကပြုချက်အရ၊ အစိုးရ အိမ်ဖြူလော့

၌ သွားရောက် စားသောက် နေထိုင်ခွင့်၊ စကားပြောဆို ဆွေးနွေး ခွင့်ရရှိသည်။ အင်္ဂလန်ဘုရင်မကြီး ဝိတိုရိယပင်လျှင်၊ ဒေါက်တာ ဝါရှင်တန်အား၊ မိမိနန်းတော်သို့ တစ်ကြိမ်ဖိတ်ခေါ် ကျွေးမွေး ဧည့်ခံဖူးလေသည်။

မသေခင်နောက်ဆုံးအချိန်

၁၉၁၅-နှစ် နွေဦးပေါက်စအချိန်၊ တစ်နေ့သောအခါတွင် ဒေါက်တာဝါရှင်တန်သည်၊ စည်းဝေးတစ်ခု၌ ပရိသတ်အား ဟောပြော ပြီးသည့်နောက်၊ ရုတ်တရက် အားကုန်၍ လဲကျသွား၏။ မိမိသေ တော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိနားလည်သဖြင့်၊ သူ့အား မည်သို့ မြှုပ်နှံသဂြိုဟ်ရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ သူ၏ မွေးရင်းဇာတိချက်မြို့ ရာဌာန အမေရိကန်တောင်ပိုင်း ပြည်ထောင်စု သူ့မွေးရင်းဇာတိ အရပ်၌၊ သူ့အား မြှုပ်နှံသဂြိုဟ်ရန် မှာကြားခဲ့လေသည်။ သို့နှင့် သူ့အား အလာဘားမားနယ်-တက္ကစီဂီ အရပ်ဌာနသို့ အရောက် ပို့ကြရသည်။ ရောက်ရှိ၍ တစ်ညလွန်ပြီး နောက်တစ်နေ့ အချိန် တွင် အသက်ပျောက်လေသည်။

ဘူကာ၊ တီ၊ ဝါရှင်တန်

နိဒါန်း

လူဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်အခါကစ၍ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာခန့်တိုင်အောင် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးတွင်၊ ပိုင်ကျွန် စနစ်တည်နေသော အဖြစ်ကို တွေ့ကြရသည်။ မူလပထမ၌မူကား၊ စစ်ပွဲတွင် ရှုံးသဖြင့် အဖမ်းခံရသူများကို၎င်း၊ သူတစ်ပါး၏ ကြွေးမြီ ကို မပေးမဆပ်နိုင်သဖြင့် အရောင်းခံရသူများကို၎င်း၊ ကျွန်အဖြစ် နှင့် ခိုင်းစေကြလေသည်။ ရှေးအခါက အဖမ်းခံရသော ကျွန်များ သည် ဖမ်းသောသူများထက်၎င်း၊ ထိုသူတို့လက်မှတစ်ဖန် ဝယ်ယူ သော သူများထက်၎င်း၊ ပညာတတ်သူများ ဖြစ်တတ်ကြသည်။ သို့သော် ထိုကျွန်များက ပေါက်ဖွားသော “သားပေါက်များမှာမူ ပညာသင်ကြားခွင့် မရခဲ့သည်ဖြစ်၍၊ ဉာဏ်ပညာအရာ၌၎င်း၊ အကျင့်စာရိတ္တ၌၎င်း၊ ညံ့ဖျင်းဆုတ်ယုတ်ခဲ့လေသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အနောက်နိုင်ငံများ၌ ပိုင်ကျွန်များထားခြင်း စနစ်မှာ အမေရိကန်ပြည် တောင်ပိုင်းကို တိုင်းသစ် ပြည်သစ် ဖြစ်အောင် တည်ထောင်ကြမှုကြောင့် သာလွန် တိုးတက်ခြင်း ရှိခဲ့လေသည်။ ချည်ထည်များ ယက်လုပ်ရန် စက်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်အတွက် ဝါဂွမ်းများကို မြောက်မြားစွာ လိုခဲ့ရာ၊ ထိုအရပ်သည်လည်း ဝါဂွမ်း စိုက်ပျိုးရန် အထူးသင့်လျော်ခဲ့ချေသည်။

သို့ရာတွင် ဥတုရာသီမှာ လာရောက်နေထိုင်ကြသော ဥရောပတိုက်သားများနှင့် မသင့်လျော်သည့်ပြင်၊ လူဦးရေမှာလည်း အလွန်နည်းပါးသေးသည်ဖြစ်၍၊ အလုပ်သမားများကို တန်ဖိုးကြီးမြင့်စွာပေး၍ ငှားရမ်းကြရသည်။ ဝါကောက်ရန်၎င်း၊ ဖန်ရန်၎င်း၊ စက်များမပေါ်ပေါက်သေးသဖြင့် ၎င်းအလုပ်များကို လက်နှင့်လုပ်ခြင်းမှာ အချိန်ကုန် ငွေကုန်ဖြစ်သည်။ ၎င်းလုပ်ငန်းမှ အမြတ်အစွန်းရရန်မှာ အကြီးအကျယ် လုပ်ကိုင်မှသာလျှင် မြတ်စွန်းနိုင်သည်ဖြစ်ရာ၊ အမေရိကန်တိုင်းရင်းသား လူရိုင်းတို့မှာ ပင်ပန်းသောအလုပ် အကိုင်မျိုး၌ လုပ်ကိုင်ရန် အလိုမရှိကြချေ။

ရှေးလွန်လေပြီးသော အချိန်မှစ၍ အာရှေဗျ လူမျိုးတို့နှင့် အခြားလူမျိုးတို့သည် အာဖရိကတိုက်သို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်၍၊ ကပ္ပလီ လူမျိုးတို့ကို ဖမ်းဆီးဆောင်ယူပြီးလျှင် ကျွန်ဝယ်လိုသော တိုင်းပြည်များသို့ သွားရောက် ရောင်းချတတ်ကြလေသည်။ ထိုအခါ ခနရှင် ဝါဂွမ်းစိုက်သမားတို့သည်၊ ၎င်းနည်းအားဖြင့် အလုပ်သမားအတွက် ကျွန်များရရန် ကြံစည်ကြလေ၏။ ထို့ပြင် များစွာ

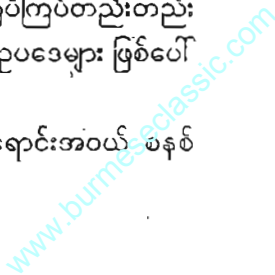
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သော သင်္ဘောကပ္ပတိန်တို့သည်လည်း အာဖရိကတိုက်မှ ဖမ်းဆီး ခံခဲ့သော ကပ္ပလီများကို အမေရိကန်ပြည်သို့ တင်ဆောင်ရောင်းချရန် အသင့်ရှိကြသည်။ ၎င်းအလုပ်ကို ဒပ်ချ် လူမျိုးတို့က စတင် လုပ်ကိုင်၍ မကြာမီအတွင်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့နှင့် အမေရိကန်ပြည်သားတို့က ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ကြပြီးလျှင်၊ ထိုအလုပ်သည် ဂုဏ်အသရေ ပျက်ဖွယ်မရှိသော လုပ်ငန်းဟူ၍ပင် မှတ်ထင်ခဲ့ကြလေသည်။ များစွာသော ကပ္ပလီတို့ကို သင်္ဘောနှင့် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်၍ အမေရိကန်ပြည်သို့ တင်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုခရီးသည် တနင်္ဂနွေ ၂-ပတ် ၃-ပတ် သွားလာရသော ခရီးဖြစ်၍၊ ကာလကတ္တားမြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆိတ်များကို တင်ပို့သည်နည်းတူ တင်ပို့ကြလေသည်။

ထိုလုပ်ငန်းသည်ကား၊ ရက်စက်လှ၍ ကရုဏာ ကင်းမဲ့သော လုပ်ငန်းမျိုး ဖြစ်သော်လည်း နှစ်ပေါင်း(၃၀၀)ကျော် အခါက လူများကမူ ထိုကဲ့သို့ မထင်ကြချေ။ မျက်နှာဖြူ အကျဉ်းသမားများ တို့လည်း ခေတ္တကျွန်အဖြစ်နှင့် ၎င်းနည်းတူ ရောင်းချလေ့ရှိကြသည်။ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တို့သည်၊ ထိုလုပ်ငန်းစနစ်၏ ရက်စက်မှု၊ မတရားမှုတို့ကို တစ်စတစ်စ သိမြင်လာကြလေသည်။ ကြောမီ ကျွန်များတင်ဆောင် ပို့သခြင်း၌ ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း မတင်ရဘဲ ချောင်ချီစွာ တင်ရမည်စသည်ဖြင့် ဥပဒေများ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ထို့နောက် တစ်ဆင့်တိုး၍ ကျွန်အရောင်းအဝယ် စနစ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကို တစ်ခါတည်း ဥပဒေဖြင့် ပိတ်လိုက်ရာ၊ ထိုဥပဒေကို မလိုက်နာလိုသော အာရေဗျလူမျိုးများနှင့် အခြားလူမျိုးများအားလည်း ရောင်းဝယ်ခြင်း ရပ်စဲစေရန် မြောက်မြားစွာ ငွေအကုန်အကျခံ၍ ကြိုးစားအားထုတ်ကြရလေသည်။

အာဖရိကတိုက်မှ ကျွန်ုပ်တို့က တင်ပို့ ရောင်းချခြင်း အလုပ်ကို ပိတ်ပင်လိုက်သောအခါ၊ အမေရိကန်ပြည်၌ ရှိနှင့်ပြီးသော ကပ္ပလီကျွန်းဦးရေမှာ (၂)သန်းကျော် (၃)သန်းခန့်မျှ ရှိလေသည်။ ၎င်းတို့အနက် များစွာသော သူတို့မှာ ထိုအရပ်၌ပင် မွေးဖွား၍ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ်တိုးတက် ပေါက်ဖွားလာခဲ့ရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဥပဒေဖြင့် အလျှင်းလွတ်လိုက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့ရေ (၉)သန်းမျှ ရှိခဲ့လေသည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရပိုင် ပြည်နယ်များအတွင်းရှိ ကျွန်ုပ်တို့များအားလုံးကို ၁၈၃၃-ခုနှစ်တွင် အလျှင်းလွတ်ခဲ့ရာ၊ လွတ်လိုက်ရသော ကျွန်ုပ်တို့၏ တန်ဖိုးကို အစိုးရက ကျွန်ုပ်တို့ရှင်များအား ထောက်ကြေးပေးလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့အများဆုံးမှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ မပိုင်သော ဝက်စ်အင်ဒီ ကျွန်းများ၌ ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် လွတ်လပ်ရေးရသော ကျွန်ုပ်တို့အရေအတွက်မှာ များလှသည် မဟုတ်သေးချေ။

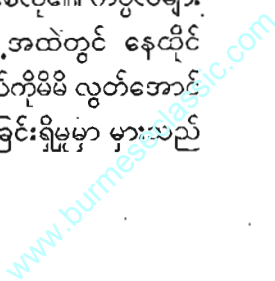
အမေရိကန်ပြည်အတွင်း တောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်းသည် ၎င်းကျွန်ုပ်တို့နှင့် ပတ်သက်၍၊ နှစ်ပေါင်း(၅၀)ကျော်မျှတိုင်အငြင်းအခုံရှိခဲ့သည်။ မြောက်ပိုင်းသားတို့သည် မိမိတို့ပြည်နယ်အတွင်းတွင်၊ ထိုစနစ်ကို ပိတ်ပင်ပြီးလျှင် အသစ်တည်ထောင်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ခဲ့စည်းလျက်ရှိသော ပြည်နယ်များအတွင်းသို့လည်း၊ ထိုစနစ်မျိုး ရောက်စေခြင်းငှာ များစွာကြိုးစားကြလေသည်။ တောင်ပိုင်းသားများကမူ မိမိတို့ ဝါဂွမ်းခြံ၊ ဆေးခြံများ၌ ပူပြင်းလွန်းသဖြင့် မျက်နှာဖြူလူမျိုးများ မလုပ်ကိုင်နိုင်သည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ အဖိုးသက်သာသော ကပ္ပလီကျွန်းများကို ဝယ်ယူလုပ်ကိုင်မှသာလျှင် စီးပွားချမ်းသာတိုးတက်နိုင်မည်ဆိုကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုကပ္ပလီများမှပေါက်လွတ်နေခြင်းထက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သူ အရှင်သခင်ရှိခြင်းကသာ လွန် ကောင်းမွန်၏ဟု ဆင်ခြေပေးကြသည်။ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဓမ္မကထိက ပုဂ္ဂိုလ်များကပင်လျှင် ဤကပ္ပလီများသည် ဘာမ၏ အနွယ်အဆက်များ ဖြစ်ကြ၍၊ ဘုရားသခင်သည် နှစ်ပေါင်း (၁၀၀၀) ကျော်အခါက၊ ၎င်းတို့အား သားမြေးအစဉ်အဆက် ကျွန်ုပ်တို့က မလွတ်စေရန် အပြစ်ဒဏ်ခတ်၍ ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့အဖြစ်နှင့် ခိုင်းစေခြင်းသည် တရားနည်းလမ်းကျန်သည်ဟု ထောက်ခံပြောဆိုကြသေးသည်။

တောင်ပိုင်းသားတို့အနက် များစွာသော သူတို့သည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့်သည်ကား တရားနည်းလမ်းမကျ၊ စင်စစ်မကောင်းသော အလုပ်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိကြသည်ဖြစ်၍ တတ်နိုင်ခဲ့ပါလျှင် ကပ္ပလီထူးချွန်အားလုံးကို အာဖရိကတိုက်သို့ ပြန်၍ပို့စေလို၏။ ကပ္ပလီများကို လွတ်လပ်သော လူများအဖြစ်နှင့် မိမိတို့အထဲတွင် နေထိုင်စေမှုကိုကား အလိုမရှိကြချေ။ သို့ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ လွတ်အောင် ခြေယူနိုင်သော ကပ္ပလီများကို၎င်း၊ ကျွန်ုပ်တို့အားခြင်းရှိမှုမှာ များသည်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဟု အောက်မေ့သော အရှင်တို့က လွတ်လိုက်သော ကပ္ပလီများကို
 ၎င်း၊ အာဖရိကတိုက်သို့ ပြန်ပို့ရန် အချို့သော သူတို့က၊ အသင်း
 ကြီး တစ်သင်းဖွဲ့စည်းခဲ့လေသည်။ ဤသို့ပြုလုပ်လျှင်လည်း ကျွန်
 အဖြစ်၌ ဆက်လက်၍ ထားမှုထက်ပင်ပို၍ ရက်စက်ရာ ရောက်ပြန်
 လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ထားမှုမှာ မကောင်းဟု
 ၍ ဆိုရခြားသော်လည်း အမေရိကန်ပြည်၌ နေထိုင်ရသော ကျွန်
 ကပ္ပလီသည် အာဖရိကတိုက် အရိုင်းဘဝ၌ နေထိုင်ရသော မိမိ၏
 လူမျိုးများထက် အသိအလိမ္မာ သာလွန်ခြင်း ရှိခဲ့သောကြောင့်
 ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ပြီးသော ကပ္ပလီသည်
 ရှေးအခါက မိမိ၏ ဘိုးဘွားများ နေထိုင်ခဲ့သည့် နည်းစနစ်အ
 တစ်ဖန်ပြန်၍ နေထိုင်ရန်၎င်း ထိုစနစ်ဟောင်းကို ခေတ်ကာလနှင့်
 လျော်ညီသော နည်းစနစ်ပြောင်းလဲရန် ၎င်းမဖြစ်နိုင်ခဲ့ချေ။

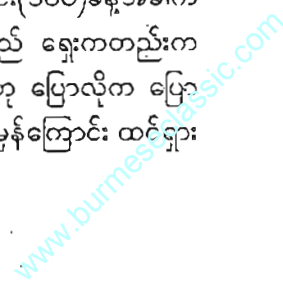
၁၈၆၁-ခုနှစ်၌ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် တောင်ပိုင်း
 နှင့် မြောက်ပိုင်း စစ်အကြီးအကျယ် ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ၊ စစ်ဖြစ်ပွားခြင်း
 အကြောင်းရင်းမှာ၊ ကျွန်စနစ် ထားရှိမှု ကိစ္စပင်ဖြစ်လေသည်။
 ထိုစစ်ကြီးတွင် မြောက်ပိုင်းသားတို့က အနိုင်ရ၍၊ ၁၈၆၃-ခုနှစ်
 တွင် သမ္မတမင်း အာဗြဟံလင်ကွန်းသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
 အတွင်းရှိ ကျွန်များအားလုံးကို လွတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ၎င်း
 စစ်ကြီးသည် ၁၈၆၅-ခုနှစ်တွင် အပြီးသတ်၍ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်မှ
 ပစ္စည်းရော လူပါ အမြောက်အမြား ကုန်ခန်းပျက်စီးခဲ့ကြသည်ပြင်
 လူချင်းမှာလည်း ရန်ငြိုးမကြေရှိနေခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအတွင်း၌

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အများကြည်ညိုသော သမ္မတမင်း လင်ကွန်းကို ချောင်း၍ သီတံ
 သိုက်ပြန်သောအခါ၊ သာ၍ပင် အကြိတ်အခဲမကြေ ရှိနေခဲ့ရန်
 အကြောင်း ဖြစ်ခဲ့ပြန်လေသည်။

ဤနေရာ၌ လောကကြီးတွင် မကောင်းမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်
 သည့် ကျွန်စနစ် ကွယ်ပျောက်သွားပုံကို မှတ်သားဆင်ခြင်အပ်ပေ
 သည်။ ထိုအခြင်းအရာသည်ကား၊ တစ်လောကလုံး လူအချင်းချင်း
 ညီအစ်ကို သားချင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်အပ်သည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ကြီး
 သို့ တစ်ထစ်ပိုမိုနီးကပ်၍လာကြောင်း ထင်ရှားသော သက်သေ
 ဘာမကကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်လေသည်။ လူတို့ တိုးတက်ကောင်းမွန်ရေး
 အတွက် စီမံလျက်ရှိသော အခြားကိစ္စကြီးများသည်လည်း၊ ထိုနည်း
 အတူ ထမြောက်အောင်မြင်ခြင်း ရှိလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ဖွယ် ဖြစ်
 လေသည်။ များစွာသော သူတို့သည် ဉာဏ်အမြော်အမြင် နည်းပါး
 သည် ဖြစ်၍ ပြောကြသည်မှာ “သေရည်သောက်မားမှုသည် ရှေး
 ဘာည်းက ရှိခဲ့၍ နောင်ကိုလည်း အစဉ်အမြဲတည်ရှိလိမ့်မည်။
 လောင်းကစားခြင်းသည် ရှေးကတည်းက ရှိခဲ့၍ နောင်ကိုလည်း
 အစဉ်အမြဲ ရှိလိမ့်မည်။ ပြည်တန်ဆာမများသည်လည်း ရှေး
 ဘာည်းက ရှိခဲ့၍ နောင်ကိုလည်း အစဉ်အမြဲ ရှိလိမ့်မည်။” စသည်
 ဖြင့် ပြောတတ်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း(၁၀၀)ခန့်အခါက
 တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ကျွန်အဖြစ်သည် ရှေးကတည်းက
 ရှိခဲ့၍ နောင်ကိုလည်း အစဉ်အမြဲရှိလိမ့်မည်ဟု ပြောလိုက ပြော
 နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ထိုစကားသည် မမှန်ကြောင်း ထင်ရှား

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လေသည်။

ယခုအခါ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးရှိ ယဉ်ကျေးသော တိုင်းပြည် နိုင်ငံများအားလုံးတွင် ကျွန်စနစ်ကို အမြစ်ပါနှုတ်၍ ပစ်ခွဲပြီး ဖြစ် ရာ၊ မြန်မာပြည်၌ ကျွန်အဖြစ်ကို လက်စသိမ်းလိုက်ခြင်းမှာ၊ ၁၉၂၆- ခုနှစ်၌ တရုတ်ပြည်နယ်စပ်တွင် ဖြစ်၏။ အိန္ဒိယပြည် နီပေါလန်နယ် မှ မဟာရာဇာဇာတ်ဘွားသည်လည်း၊ မကြာမီကပင် ထိုဓလေ့ ထုံးစံများကို မိမိပြည်နယ်အတွင်း၌ တစ်ခါတည်း ပပျောက်စေ ခဲ့သည်။ ကျွန်များရှိသေးသော တိုင်းပြည်များမှာ၊ ယခုအခါ အလွန် နည်းပါးလှပေသည်။ ရှေးကတည်းက ရှိခဲ့ဖူး၍ နောင်အစဉ်ထာဝရ တည်နေရမည်ဟုဆိုနိုင်သော မကောင်းမှုမျိုးဟူ၍ မရှိချေ။ အမှန် ကို ယုံကြည်သူများက ပေါင်းစည်းညီညွတ်စွာ စိတ်အားမလျော့ဘဲ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါလျှင်၊ အမှန်သည် အမှားကို မုချနိုင်နင်း ရချေမည်။ အမေရိကန်ပြည် တောင်ပိုင်းသားတို့မှာ၊ မိမိတို့ ကျွန် ဟောင်းများအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ကူညီမှုမရှိချေ။ သို့ရာတွင် အမျိုးသား အစိုးရနှင့် မြောက်ပိုင်းသားတို့က ကပ္ပလီများအား ပညာသင်ကြား၍ မပေးခဲ့လျှင်၊ ၎င်းတို့သည် တိုင်းပြည်၌ အနှောင့် အယှက် ဖြစ်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း သိမြင်ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ မြောက်ပိုင်းတွင် ဖွဲ့စည်းသည့် များစွာသော အသင်းတို့က တောင် ပိုင်းရှိ ကပ္ပလီများ ပညာသင်နိုင်ရန် ကျောင်းများ ဖွင့်လှစ်၍ ပေး၏။ ယင်းသို့ ဖွင့်လှစ်သော ကျောင်းများအနက် တစ်ခုသော ကျောင်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် ၎င်းကျောင်း၏ ကပ္ပလီ ကျောင်းသား

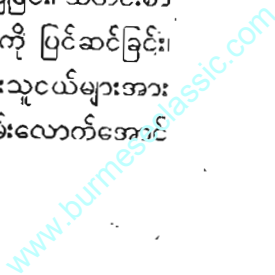
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တစ်ယောက်သည် မိမိနှင့် မိမိအမျိုးသားများ ပညာသင်ကြားရေး အတွက် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပုံများကို ဖော်ပြရန် ဤစာအုပ်ကို ခြံရံရေးသားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကပ္ပလီများအတွက် ပထမဦးဖြစ်သော ကျောင်းကို တက္ကသိုလ်နီးယားနယ် ဟမ်ရတန်မြို့၌ ဖွင့်လှစ်လေသည်။ ထိုအရပ် သည်ကား အမေရိကန်ပြည်သို့ ကပ္ပလီကျွန်များကို ရှေးဦးစွာ ဆောင်ယူခဲ့ရာ အရပ်ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းကျောင်းသည် ကျောင်းတကာ ဦးအနက် အကြီးပွားဆုံးသော ကျောင်းဖြစ်လေရာ။ ယင်းသို့ ဦးပွားခြင်းမှာလည်း၊ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်း စေတနာနှင့် လုံ့လကြောင့် ဖြစ်ပေသဖြင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အကြောင်းကို အနည်းငယ် ရေးသားဖော်ပြပေစံ့။

အမ်းစကြောင်းသည်၊ ပီစီဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အလယ်၌ရှိသော ဆာဝီယန်ကျွန်းစု၌ မွေးဖွား၏။ ၎င်း၏ ဖခင်သည် ထိုကျွန်း၌ သာသနာပြုဆရာတစ်ဦးဖြစ်၍ ပညာရေးဌာနဆိုင်ရာ ဝန်ကြီး အဖြစ် ၎င်းကျွန်းစုတိုက်၏ သူကောင်းပြုခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ ဖခင် သည် သားငယ်အား ကြပ်တည်းစွာ ဆုံးမပုံပြင် သွန်သင်ခဲ့ရာ၊ အမ်းစကြောင်းကလေးသည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် အတတ်မျိုးစုံ သူ၏ လျှောက်ရွက်တိုက်ခြင်း၊ ကလေးများကို စာပြခြင်း၊ သတင်းစာ ဖတ်ခြင်း၊ ရှုပ်ထွေးခက်ခဲသော စက်ကိရိယာများကို ပြင်ဆင်ခြင်း၊ အတန်းထဲ၌ အမှတ်များများရခြင်း၊ ကလေးသူငယ်များအား ချစ်မြေခြင်း စသည် အတတ်ပညာတို့ကို လူချီးမွမ်းလောက်အောင်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပြုနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူသည် ၁၈၆၀-ပြည့်နှစ်တွင် မြင်းပေါ်မှကျ၍ သေဆုံးသောအခါ သားငယ်သည် အမေရိကန်ပြည်သို့ သွား၍ ပညာကို ဆက်လက်သင်ကြား၏။ ကောလိပ်ကျောင်းမှ ဘီအေ အောင်သဖြင့် ထွက်လာသောအခါ၌ အမေရိကန်ပြည်တွင် တောင်ပိုင်းသားများနှင့် မြောက်ပိုင်းသားများ စစ်ကြီးဖြစ်ပွားခဲ့ရာ၊ အမ်းစကြောင်းသည် အမေရိကန်ပြည်ကြီး၌ ကြာရှည်စွာ မနေဘူးသဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုမျှ မိမိ အမေရိကန်ပြည်သားဟူ၍ မထင်မှတ်ငြားသော်လည်း မြောက်ပိုင်းသားများဘက်သို့ ပါဝင်ပြီးလျှင် ကျွန်များ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ခိုက်လေသည်။

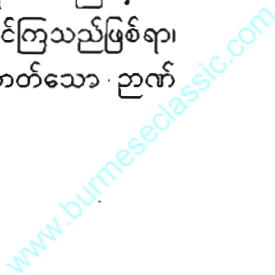
အမ်းစကြောင်းသည် သတ္တိကောင်းခြင်း၊ စွန့်စားခြင်း ခေါင်းဆောင်ကောင်းခြင်း၊ ငယ်သားများအား ဂရုစိုက်တတ်ခြင်း စသော အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ မကြာမီ ရာထူးတိုးတက်ခဲ့လေသည်။ အမ်းစကြောင်းသည် ကပ္ပလီလူမျိုးများကို အလွန်အရေးယူတတ်သည်ဖြစ်၍ ၁၈၆၃-ခုနှစ်တွင် ကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်ပြီးသော ကပ္ပလီတပ်၌ စစ်ဗိုလ်အဖြစ်နှင့် ခန့်ထားခြင်းခံရလေသည်။ ၎င်းစစ်တပ်ကို အုပ်ချုပ်ကြီးမှူးလျက် စစ်ကြီးအတွင်း ဇွပ်ဇွပ်ချွံချွံ တိုက်ခိုက်လာခဲ့ရာ၊ လွန်စွာ နာမည်ကောင်းသည်ဖြစ်၍ စစ်ပြီးသည့်အခါတွင် ဘရစ်ဂိတ်ဒီယာဂျင်နရယ်ခေါ် ဗိုလ်မှူးချုပ်အဖြစ် ချီးမြှင့်ခန့်ထားခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

စစ်တပ်၌ အမှုထမ်းလျက်ရှိစဉ်ကပင်၊ လွတ်လပ်ပြီးသော

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကပ္ပလီတို့၏ အခြေအနေတိုးတက်စေရန် မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ပေးရမည်အကြောင်းများကို စဉ်းစားစိတ်ကူးတတ်သည်။ ၎င်းတို့မှာ နှစ်ပေါင်း(၂၅၀)မျှပင် ကျွန်ဘဝတွင် နေခဲ့ရသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့ ဂရုမစိုက်တတ်အောင် ရှိနေခဲ့၏။ ၎င်းတို့သည် သင်ကြား၍ တတ်လွယ်ခြင်း၊ ဘာသာတရား၌ ကိုင်းရှိုင်းခြင်း၊ ကျေးဇူးတင်တတ်ခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်း၊ ရန်မလိုခြင်း၊ ရွှင်သော သဘောရှိခြင်း စသည့် အရည်အချင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံကြောင်းကို သိ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့၌ စိတ်အားမထက်သန်မှု၊ ထိုင်းမိုင်းမှု၊ ထွင်၍ပြုတတ်သော ဉာဏ်မရှိမှု၊ ကိုယ်အစွမ်းကိုယ် အားမကိုးတတ်မှု အစရှိသည့် ချို့ယွင်းချက်များရှိ၏။ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀-တိုင်တိုင် ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် အတင်းအကြပ် အလုပ်ကြမ်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသဖြင့် ၎င်းတို့သည် အလုပ်လုပ်ရခြင်းသည်ကား လောက၏ မကောင်းဆိုးဝါးကြီး တစ်ခုပင်ဟု ထင်ခဲ့ကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းတို့သည် လွတ်မြောက်မှုကို ရရှိသောအခါ၊ အလုပ်မလုပ်ဘဲ စားသောက်နေထိုင် ကြရလိမ့်မည်ဟု ထင်ကြ၏။ ယင်းသို့ နေနိုင်ရန်မှာ ၎င်းတို့က အခြားသူများကို ဖမ်းဆီး၍ မိမိတို့အတွက် ကျွန်ခံစေနိုင်မှသာလျှင် ဖြစ်နိုင်ရန်ရှိ၏။ ၎င်းတို့၏ သခင်ဟောင်းများဖြစ်သော မျက်နှာဖြူလူများသည် ကျွန်များရှိသောကြောင့်သာလျှင် ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် အလုပ် မလုပ်ဘဲ နေနိုင်ကြသည်ဖြစ်ရာ၊ များစွာသော ကပ္ပလီတို့မှာမူ စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်သော ဉာဏ်မရှိကြချေ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အမ်းစကြောင်းသည်။ ဟာဝေယန်ကျွန်း၌ မိမိဖခင် လက်အောက်တွင် ဖွင့်ထားသော လက်မှုပညာကျောင်းကို သတိရသဖြင့် ကပ္ပလီတို့မှာလည်း ထိုကဲ့သို့သော ပညာမျိုးကို သင်ပေးရန် လိုအပ်ကြောင်း စဉ်းစားမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ၁၈၆၈-ခုနှစ်၌၊ ဟမ်တန်မြို့တွင် ကပ္ပလီများအတွက် ကျောင်းသစ်တစ်ခု ဖွင့်လှစ်ခဲ့သဖြင့်၊ ကျောင်းအုပ်ကြီးရာထူးကို ပေးအပ်သောအခါ အမ်းစကြောင်းသည် ထိုအလုပ်ကို လက်ခံခဲ့လေ၏။ ယင်းသို့ လက်ခံပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း ၂၅နှစ်ပတ်လုံး မည်သည့်လူမျိုးအတွက်ဖြစ်စေ၊ မည်သည့်အချိန်အခါ၌ဖြစ်စေ၊ မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်ဖြစ်စေ၊ လုပ်နိုင်ရန် ခဲယဉ်း၍၊ ကမ္ဘာရာဇဝင်တွင် အမြဲတွင်ရစ်လောက်အောင် ရှိပေသော အလုပ်ကြီးကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။ အမ်းစကြောင်းသည် မြေယာကွက်နှင့် အဆောက်အဦအတွက် မြောက်ပိုင်းရှိ မိတ်ဆွေများထံမှ ကြေးငွေများရအောင် အလှူခံ၍ ကျောင်းဖွင့်သောအခါ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်၊ ဆရာမတစ်ယောက်နှင့် ကျောင်းသား ၁၅-ယောက်မျှသာလျှင် လာရောက်နေထိုင် သင်ကြားကြလေသည်။

အမ်းစကြောင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

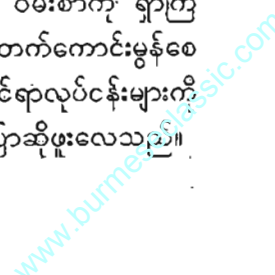
ပထမ၌၊ ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းသည်၊ ဖရိမင်ဗျူရီခေါ် အစိုးရဌာန၌ မိမိလုပ်ကိုင်လျက်ရှိသော အလုပ်ကို မစွန့်လွှတ်ဘဲ ကျောင်းသစ်အလုပ်ကို အပိုလုပ်ရန် အကြံဖြစ်၏။ သို့ရာတွင်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကြာမီအတွင်း၌ ကျောင်းလုပ်ငန်းသည် အရေးကြီးလာသဖြင့်၊ ရေစိုက်ရန်လိုသည်ထက် လိုလာသည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းသည် အစိုးရအလုပ်မှ နှုတ်ထွက်၍၊ ပညာသင်ပေးရေးတစ်ခုတည်းသာလျှင် လုံးဝ ဝါယမ စိုက်ထုတ်ပြီးလျှင်၊ မြောက်ပိုင်းရှိ မိတ်ဆွေများ၏ ကူညီထောက်ပံ့မှုဖြင့် နေရာကွက်များ၊ အဆောက်အဦများ ဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့လျက်၊ "အားလုံးအစမ်းမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း၊ မျှော်လင့်ရန်များစွာရှိသည်" ဟု ပြော၍ ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း စတင်ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။

၎င်းကျောင်းကို တည်ဆောက်ခြင်း၌ ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ "သင့်တော်သော ကပ္ပလီလူငယ်များကို ရွေးချယ်၍ ၎င်းတို့က မိမိတို့ အမျိုးသားများအား၊ မြေများ၊ အိမ်များရရှိအောင် နမူနာပြု၍ သင်ကြားပြီးလျှင်၊ ခေါင်းဆောင် ပြုလုပ်နိုင်အောင် ပဲ့ပြင်သွန်သင်၍ ပေးရန်၎င်း၊ ဒေါ်လာဒဂျီး တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မထောက်ပံ့ရဘဲ၊ ၎င်းတို့ ကိုယ်တိုင်ရရှိအောင် ရှာကြံလုပ်ကိုင်တတ်စေရန်၎င်း အလုပ်ကြမ်း လုပ်ကိုင်ခြင်းကို ရှက်ကြောက်ဖွယ်ဟူ၍ မထင်မှတ်ကြစေရန်၎င်း၊ ဉာဏ်ကို အသုံးမပြုသဖြင့် ပင်ပန်းစွာလုပ်ရသော အလုပ်များကို ကျင့်လည်လွယ်ကူစွာ လုပ်ကိုင်နိုင်ကြစေရန်၎င်း၊ ဤနည်းအားဖြင့် မိမိတို့ ဝမ်းစာကို ရှာကြံစားသောက်တတ်ရုံမျှမက၊ အကျင့်စာရိတ္တ တိုးတက်ကောင်းမွန်စေရန်၎င်း၊ ရည်ရွယ်လျက်၊ လက်မှုပညာနှင့် ဆိုင်ရာလုပ်ငန်းများကို စတင်တီထွင်ရန် ဖြစ်ကြောင်း" ထုတ်ဖော်ပြောဆိုဖူးလေသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဆယ်နှစ်အတွင်း၌ ၎င်းကျောင်းတွင် တပည့်ပေါင်း ၃၀၀ ကျော်နှင့် ဆရာ ၂၄-ယောက်မျှရှိခဲ့ရာ အဆောက်အဦသစ်များကို လည်း တိုးတက်ခဲ့လျှင် ဆောက်လုပ်ခဲ့လေသည်။ ကျောင်းသစ်ကြီး တစ်ဆောင်မှာ တပည့်တစ်စုတို့က မြောက်ပိုင်းအရပ်သို့ လှည့်လည်သွားလာ၍ ပညာသင်ရင်း၊ တီးမှုတ်ဆိုကပြသကြမှုဖြင့် ရရှိသော ငွေနှင့် ဆောက်လုပ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် အလုပ်သစ် အကိုင်သစ်များကိုလည်း တိုးတက်ခဲ့လျှင် သင်ကြားခဲ့ရာ၊ စစ်နေပြခြင်းစသော စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အတတ်များကိုလည်း အချိန်မှန်မှန် သင်ကြားခဲ့လေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းကျောင်းကြီးသည် ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း လုံးဝ ပြည့်စုံခဲ့၍ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း၊ တစ်ပိုင်းတစ်စ ထမြောက်အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

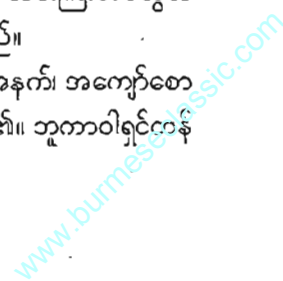
ဂျင်နရယ်အမ်းစကြောင်း ကွယ်လွန်သည့် အခါ၌၊ ၎င်းကျောင်းကြီးကို ဒေါက်တာ ပရစ်ဆလ် အမည်ရှိ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဆက်လက်စီမံအုပ်ချုပ်ခဲ့လေရာ၊ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာလည်း ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်း၏ အလုပ်ကို ဆက်ခံလုပ်ကိုင်နိုင်သော အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံခဲ့သည်ဖြစ်၍၊ ၂၄-နှစ်တိုင်တိုင် ကောင်းစွာ ထမြောက်စွာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။ ၎င်းကျောင်းကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် တိုးတက်ခြင်းရှိခဲ့၍၊ ၁၉၁၇-ခုနှစ်၌ ဒေါက်တာ ပရစ်ဆလ် ကွယ်လွန်သောအခါတွင် ကျောင်းသားအရေအတွက်မှာ ၉၃၄-ယောက်မျှ ရှိခဲ့လေသည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

များနှင့် ဒုက္ခိတများအား ကူညီစောင့်မသော အလေ့အကျင့်ကို အားပေးခဲ့ပြီးလျှင်၊ ကျောင်း၌သင်ကြားခဲ့ရသော ပညာများကို အနီးအပါးရှိ မြို့ရွာများသို့ ပျံ့နှံ့စေအောင်လည်း တိုးတက်ကြိုးစားခဲ့သည်။ ကျောင်းဆရာများအတွက် ရွှေဥတုကျောင်းများ၊ ဓမ္မဆရာအစည်းအဝေးများ၊ ပြောင်းရွှေ့နိုင်သော စာကြည့်တိုက်များ၊ လယ်ယာလုပ်ကိုင်သူချင်း အသင်းဖွဲ့စည်းမှုနှင့် အစည်းအဝေးများ၊ ကျန်းမာရေး သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ နေထိုင်ရေးဆိုင်ရာ စာတမ်းများ၊ ကျောင်းမဂ္ဂဇင်းမှစ၍ များစွာသော အခြားကိစ္စတို့ကိုလည်း၊ ၎င်းကျောင်းကြီး၌ အစဉ်အမြဲ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိလေသည်။ အိန္ဒိယပြည်မိုင်စိုးနယ်၊ ဘုံဘိုင်နယ်၊ မဒရပ်နယ်များကအစ အာဖရိကတိုက်၊ ဗရေဇီလ်၊ မက္ကစီကိုပြည်၊ တရုတ်ပြည်စသည့် ရပ်နီးရပ်ဝေးရှိ ပြည်နယ်အသီးသီးတို့မှ ၎င်းကျောင်းကြီးသို့ လာရောက်သည်ပတ်ကြည့်ရှုကြပြီးလျှင်၊ ထိုကျောင်းကြီး၌ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ခဲ့စနစ်နည်းနာများကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြလေသည်။ တမန်တော်နှင့်ပေါလုစာများ ရေးသားပေးပို့ရာဖြစ်သော သက်သာလောနိတ်မြို့၌ပင်၊ ဟမ်တန်ကျောင်းကြီး၏ နမူနာအတိုင်း ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းတည်ထောင် ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဟမ်တန်ကျောင်းကြီးမှသည် ကမ္ဘာမြေ၏ အစွန်းသို့တိုင် လမ်းကြီးတစ်သွယ် ဆောက်လုပ်ပြီးပြီဟူ၍ ဆိုနိုင်ဖွယ်ရာရှိပေသည်။

၎င်းကျောင်းမှ ပညာသင်ကြားသူများအနက်၊ အကျော်စောဆုံးသော ကပ္ပလီမှာ ဘူကာတီဝါရှင်တန်ပင် ဖြစ်၏။ ဘူကာဝါရှင်တန်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သည် ၎င်းကိုယ်တိုင် ထိုတိုင်းပြည်၏ အခြားသော နယ်ပယ်တစ်ခု
 ၌ အခြားကျောင်းတစ်ကျောင်းကို တည်ထောင်သူ ဖြစ်လေသည်။
 သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မဆို အကြပ်အတည်းနှင့် တွေ့
 ကြုံ၍ ၎င်းအကြပ်အတည်းမှ လွတ်မြောက်ရန်၎င်း၊ တစ်သက်တာ
 အတွင်း ကြံစည်လုပ်ကိုင်သော လုပ်ငန်းကြီးတို့၌ ထမြောက်
 အောင်မြင်ရန်၎င်း၊ စိတ်အားတက်ကြွစေလောက်အောင် ရှိခဲ့ပေ၏။
 ဤနေရာက အစပြု၍ ဘူကာဝါရှင်တန်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ၎င်း
 ကိုယ်တိုင်စီစဉ်ရေးသားခဲ့သော "ကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ခြင်း"
 ခေါ် စာအုပ်မှ ထုတ်နှုတ်ဖော်ပြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ အင်္ဂလိပ်စာ
 ဖတ်တတ်သူတိုင်း ၎င်းစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုဆင်ခြင်အပ်လှပေသည်။
 မြန်မာနိုင်ငံ ကျေးလက်တောရွာများ၌ ထိုကဲ့သို့သော စနစ်ဖြင့်
 သင်ကြားပေးရန် လိုလျက်နေပေသည်။

ဘူကာ၊ တီ၊ ဝါရှင်တန်ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ

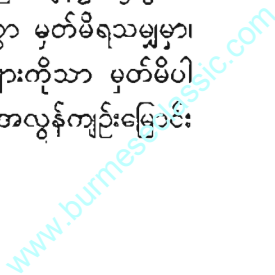
အခန်း [၁]

ကျွန်အဖြစ်၌ရှိနေခြင်း

ကျွန်ုပ်မှာ အမေရိကန်ပြည် ဗာဂျီနီယာနယ်အတွင်း၊
 ယာခင်း တစ်ခု၌ ကျွန်အဖြစ်နှင့် မွေးဖွားခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်
 မွေးဖွား ၏ရာ ဇာတိနှင့် သက္ကရာဇ်ကိုမူ တတ်အပ်သေချာစွာ
 မပြောနိုင်သော်လည်း ၁၈၅၈-ခု၊ သို့မဟုတ် ၁၈၅၉-ခုနှစ်တွင်
 ဖြစ်တန်ရာသည်။

မည်သည်လဲ၊ မည်သည်နေ့၊ မည်သည်အချိန်၌ မွေးဖွားခဲ့
 သည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်မသိချေ။ ကျွန်ုပ်ရှေးဦးစွာ မှတ်မိရသမျှမှာ၊
 ယာခင်းနှင့် ကျွန်များနေထိုင်ရာ တဲကလေးများကိုသာ မှတ်မိပါ
 သည်။ ၎င်းတဲကလေးများမှာ ယာခင်းအတွင်း အလွန်ကျဉ်းမြောင်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

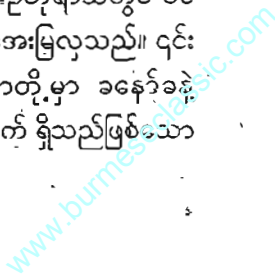

သေးနှစ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားပါသည်။ လူမုန်းသိသည့်အရွယ်မှ စ၍ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်တရာ ညစ်ပေကြည့်ဖွယ် မကောင်းသော အနေအထိုင်ဖြင့်သာလျှင် နေထိုင်ခဲ့ရပါသည်။ ယင်းသို့ရှိနေခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ သခင်များသည် အခြားသော သခင်များထက်ထူး၍ ရက်စက်လှသောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ စင်စစ်မှာ အခြားသခင်များထက်ပင် ညာတာသော စိတ်ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ သစ်များကို အလုံးလိုက်ဆောက်၍ အလျား ၁၆-ပေ၊ အနံ ၁၄-ပေရှိသော တဲအိမ်ငယ်ကလေး၌ မွေးဖွား၍၊ ၎င်းတဲအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်နှင့် အစ်ကိုတစ်ယောက်၊ နှမတစ်ယောက်၊ မိခင်တို့ပါ နေထိုင်ကြရသည်။ ၎င်းနောက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် မြောက်ပိုင်းသားတို့စစ်ဖြစ်ကြသောအခါမှာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကျွန်ုပ်တို့မှ လွတ်မြောက်ကြပေပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဘိုးဘေးအစဉ်အဆက်ကို အလျှင်မသိပါ။ မိခင်ဘက်မှ အနွယ်အဆက်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့ အာဖရိကတိုက်မှ အမေရိကန်ပြည်သို့ ဆောင်ယူလာသည့်အခါ၊ လမ်းခရီး၌ ဆင်းရဲဒုက္ခခံကြရပုံများကို ကျွန်ုပ်အချင်းချင်း တီးတိုးစကား ပြောကြားကြသည်များကိုမူ ကြားရဖူးပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အနွယ်အဆက်အကြောင်းများကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းပါသော်လည်း၊ မိခင်တစ်ပါး အခြားသူများ၏ အကြောင်းကို မသိရပါ။ မိခင်၌ အေဘီအေအမေကွဲ မောင်တစ်ယောက်နှင့် ညီမတစ်ယောက် ရှိကြောင်းကို ကြားရဖူးပါ၏။ ကျွန်ုပ်အရောင်းအဝယ်ပြုကြသည့် ခေတ်အခါက

ကျွန်ုပ်တို့၏ အဆက်အနွယ် ဆွေမျိုးညာတိ စသည်တို့ကို အရေးယူကြသည်မရှိပါ။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူက ဝယ်ယူ၍၊ ထိုသူသည် မိခင်၏သခင် ကျွန်ုပ်၏ သခင်လည်း ဖြစ်ခဲ့၏။ မိခင်ကို ဝယ်ယူစဉ်အခါ၊ မြင်းတစ်ကောင်၊ နွားတစ်ကောင် စသည်ကို ဝယ်ယူဘိသကဲ့သို့ မည်သူကမျှ အရေးတယူပြုခြင်းမရှိပါ။ ဖခင်၏ အကြောင်းကိုမူ မိခင်အကြောင်းလောက် ကျွန်ုပ်မသိပါ။ သူ၏ အမည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်မသိပါ။ ကျွန်ုပ်ဖခင်မှာ အနီးအနား၌ရှိသော ယာခင်းတစ်ခု၌နေသည့် မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောသံကြားဖူးပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ခင်သည် မည်သူပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်အား အရေးယူကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ စောင့်မကြည့်ရှုကြောင်း မကြားရဖူးပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကိုအပြစ်တင်ဖွယ်ရာ မရှိပါ။ ယင်းသို့ နှိမ့်နေခြင်းမှာ ထိုအချိန်အခါက ထုံးတမ်းစဉ်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုတဲကလေးမှာ ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရန် အတွက်သာလျှင် မဟုတ်၊ ယာခင်းအတွက် မီးဖိုအဖြစ်နှင့်လည်း အသုံးပြုကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် ယာခင်းအတွက် ထမင်းချက် မိန်းမဖြစ်၏။ ထိုတဲ၌ မှန်ပြတင်းမရှိ၊ အလင်းနှင့် လေဝင်နိုင်ရန် နံရံ၌ အပေါက်များသာလျှင် ရှိသည်။ ၎င်းအပေါက်မှ ဆောင်းဥတုရာသီတွင် ဝင်လာသော လေသည်လည်း အဆီးအတားမရ အေးမြလှသည်။ ၎င်းတဲ၌ တံခါးတစ်ခုမျှသာ ရှိသော်လည်း ပတ္တာတို့မှာ ခနော်ခနဲ့ ညှိ တံခါးမှာလည်း အလွန်သေး၍ ကွဲအက်လျက် ရှိသည်ဖြစ်သော

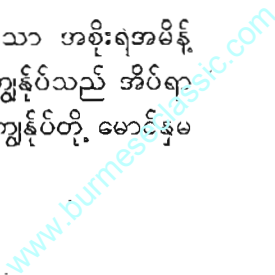
ကြောင့် မြင်၍ပင် မကောင်းပါ။ ထို့ပြင်၊ တဲငယ်၏ တစ်ခုသော ထောင့်၌ အပေါက်ငယ်တစ်ခုလည်း ရှိသေးရာ၊ ၎င်းမှာ “ကြောင် ထွက်ပေါက်” ဟူ၍ ခေါ်လေသည်။ ၎င်းအပေါက်သည် အလျား ၈-လက်မ၊ အနံ ၇-လက်မခန့်ရှိ၍ လေးထောင့်ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်ရာ၊ ၎င်းမှာ ညအခါ၌ ကြောင်အတွက် ထွက်ရန်-ဝင်ရန်လမ်း ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ တဲ၌ကား ထိုအပေါက်ထားရန် မလိုပါ။ အကြောင်းဆိုသော် ကွဲအက်ပျက်စီးနေသဖြင့် ကြောင်အလွယ်တကူ ထွက်ဝင်နိုင်သော အခြားအပေါက်များလည်း ၄-၅-၆-ပေါက်ထက် မနည်း ရှိပါသည်။ ၎င်းတဲအတွင်း ယှဉ်ခင်းခြင်းမရှိ၊ မြေကြီးကိုပင် ကြမ်းသဖွယ် အသုံးပြုရပါသည်။ တဲ၏ အလယ်မြေကြီးပေါ်၌ကား တွင်းကြီးတစ်ခု တူး၍ ဆောင်းဥတုအတွက် ကဇွန်းဥများ သို့လှောင် ထားပြီးလျှင် အပေါ်မှ ယှဉ်ပြားနှင့် ဖုံးအုပ်၍ ထားလေသည်။ ၎င်းတွင်း၏ အကြောင်းကိုကား၊ ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မှတ်မိသည်။ အကြောင်းဆိုသော်၊ ကဇွန်းဥများ သွင်းသောအခါ၌ ဖြစ်စေ ထုတ်ယူသောအခါ၌ ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်သည် ကဇွန်းဥ တစ်ဥနှင့်ဥ ကို သို့ဝှက်၍ မီးဖိုတီးပြီးလျှင်၊ မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ရဖူးပါသည်။ ၎င်းယာခင်းအတွင်း မီးဖိုဟူ၍မရှိ၊ ကျွန်များအတွက် ၎င်း၊ မျက်နှာဖြူများအတွက်၎င်း၊ စားစရာများကို မီးဖိုပေါ်တွင် အိုးများနှင့် ချက်ပြုတ်ရလေသည်။ ၎င်းတဲသည် ဆောင်းဥတုရာသီတွင် လုံခြုံစွာ မရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ချမ်းအေးစေလှသည် ဖြစ်ရာ၊ နွေအခါ၌မူကား၊ မီးမှ အငွေ့တို့မှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပြင်းလှ၏။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက ထိုတဲကလေးအတွင်း၌ ကျွန်ုပ် နေထိုင်ခဲ့ရပုံမှာ၊ ရာထောင်မကသော အခြားကျွန်များ နေထိုင်ရပုံနှင့် မခြားနားလှပါ။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် နေအခါ၌ မိမိ၏ သားသမီးများကို ဆုံးမသွန်သင်ရန် အချိန်မရှိပါ။ နံနက်စောစော အလုပ်မဝင်မီအချိန် အနည်းငယ်မျှနှင့် အလုပ်ပြီးစီးသဖြင့်၊ ညတိုင်ရောက်သောအခါမှ ကျွန်ုပ်အား ဆုံးမသွန်သင်ခွင့်ရခဲ့လေသည်။ တစ်ည၌ ကျွန်ုပ်၏ မိခင် ကြက်တစ်ကောင်ကိုချက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမအားလုံးကို နှိုး၍ ကျွေးသည်ကို မှတ်မိပါ၏။ ၎င်းကြက်ကို ဘယ်နည်းနှင့် ဘယ်ကရရှိခဲ့သည်ကိုကား ကျွန်ုပ်မသိပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ သခင်၏ ခြံမှ တိတ်တဆိတ် ယူခဲ့ဟန် လက္ခဏာရှိသည်။ အချို့သော သူများက ဤသို့ပြုခြင်းကို ခိုးဝှက်သည်ဟူ၍ ခေါ်ကြပေသိမ့်မည်။ ထိုအရာ ယခုအခါ၌ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကပင် ခိုးဝှက်မှုဖြစ်သည်ဟူ၍ပင် ကဲ့ရဲ့ရပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုအချိန်အခါက ဤသို့ပြုခြင်းအကြောင်းကို ထောက်ချင့်ခဲ့သည်ရှိသော် ကျွန်ုပ်၏ မိခင် ခိုးဝှက်သည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ် မယုံကြည်နိုင်ပါ။ ထိုသို့ပြုခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်မိခင်အပြစ်မဟုတ်၊ ကျွန်တဝတည်း ဟူသော အပြစ်မျိုးရှိနေမှုကြောင့်သာ ဖြစ်ပေါ်ရသော အမှုဟု ဆိုအပ်ပေသည်။

ကျွန်များအားလုံး လွတ်လိုက်ပြီဟူသော အစိုးရအမိန့်ကြော်ငြာတမ်းထုတ်၍ ကြေညာသည်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာအရာဟူ၍ အခြေတကျ အိပ်ဖူးသည် မရှိပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သုံးယောက်မှာ မြေကြီးပေါ်တွင် အဝတ်စုတ်များကိုခင်း၍သာလျှင် အိပ်ရာဟူသော အမှတ်နှင့် အိပ်ရကြပါသည်။

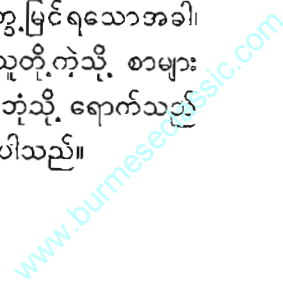
ကျွန်ုပ် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါ ကလေးတို့ဘာဝ မည်သို့မြူးတူးကစားခဲ့သည် အကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြောပြရန် မကြာသေးမီက ကျွန်ုပ်အား မေးမြန်းကြပါသည်။ ထိုသို့ မေးမြန်းသောအခါ မှ ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် ကစားမြူးတူး၍ နေရသော အချိန်အပိုင်းအခြားဟူ၍ မရှိခဲ့ကြောင်း သတိရမိပါသည်။ မှတ်မိလောက်သော အရွယ်မှစ၍ ကျွန်ုပ်မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အလုပ်တစ်မျိုးစုံကို လုပ်ကိုင်ခြင်းအားဖြင့်သာလျှင် အချိန်ကုန်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ သူငယ်ဘာဝ မြူးတူးကစားရန် အခွင့်ရခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ယခုထက်ပင် အသုံးဝင်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ ထင်မိပါသည်။ ကျွန်အဖြစ်၌ နေရစဉ်အခါ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ခိုင်းလောက်အောင် အရွယ်မရောက်သေးသော်လည်း ဝင်းခြံများကို ရှင်းလင်းရခြင်း၊ လယ်ပြင်ရှိ အလုပ်သမားများထံ ရေပို့ရခြင်း စက်ရုံသို့ ပြောင်းများကြိတ်ရန် ပို့ရခြင်း အစရှိသော အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပါသည်။ စက်ရုံသည် ယာခင်းနှင့် သုံးမိုင်ခန့် ဝေးသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအလုပ်ကိုသွားရန် ကြောက်ရွံ့ပါသည်။ လေးလံသော ပြောင်းအိတ်ကြီးကို မြင်းပေါ်၌ ခွ၍ တင်ပြီးလျှင် ဆောင်ယူသွားရသည် ဖြစ်ရာ၊ လမ်းခရီး၌ အိတ်သည် တစ်ဘက်သို့ လျှောကျပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည်လည်း အိတ်နှင့်အတူ ကျသွားလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ပြောင်းအိတ်ကို မြင်းပေါ်သို့ တင်၏။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပြန်၍ တင်လောက်အောင် ခွန်အားမရှိသည် ဖြစ်၍၊ ခရီးသွားများ ဆိုလာသည်တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်း၍ နေရသည်ဖြစ်ရာ၊ တစ်ခါ တစ်ရံ နာရီပေါင်းများစွာ စောင့်၍ နေခဲ့ရသည်။ ဤသို့ စောင့်ဆိုင်းနေရသည် အခါများ ကျွန်ုပ်မှာ ငို၍သာလျှင် နေခဲ့ရသည်။ စောင့်နေရသည့်အတွက် စက်ရုံသို့ နောက်ကျမှ ရောက်သဖြင့် ဘျူများကို ကြိတ်၍ အိမ်သို့ ပြန်လာသောအခါ ညဉ့်နက်လှပြီ။ လမ်းသည် အလွန်လူပြတ်သည့်ပြင်၊ တောနက်ကြီးများကို ဖြတ်၍ သွားရသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်ပင် ကြောက်ရွံ့ခဲ့သည်။ ၎င်းတောများတွင် စစ်တပ်မှ ထွက်ပြေးသော စစ်သားများနှင့် ပြည့်နက်လျက် နှော့ ၎င်းတို့မှာ ကပ္ပလီ လူကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တည်း တွေ့သောအခါ နားရွက်များကို ဖြတ်တတ်ကြောင်း ပြောသံကြား နေပါသည်။ ထို့ပြင် အိမ်သို့ မိုးချုပ်သောအခါမှ ရောက်ပြန်လျှင် သည်း ကြိမ်းမောင်းမှုဖြစ်စေ၊ ကြိမ်ဒဏ်ဖြစ်စေ၊ ခံရတတ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်အဖြစ်၌ရှိစဉ် ကျောင်းနေရသည် မရှိခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် သခင်မကလေးများ၏ စာအုပ်ကိုပွေ့၍ ၎င်းတို့အား လိုက်ပို့ရသဖြင့် ကျောင်းဝင်းပေါက်သို့ ကား မကြာမကြာ ရောက်ခဲ့ဘူးသည်။ ယောက်ျားကလေးနှင့် မိန်းကလေးများ ကျောင်းခန်းအတွင်း စာကျက်၍ နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲ၌ အလွန်နှစ်သက်သဖြင့် သူတို့ကဲ့သို့ စာများ လေ့ကျက်၍ နေရခြင်းသည်ကား ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်သည်နှင့် အလားတူလေသည်ဟုပင် အောက်မေ့မိပါသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

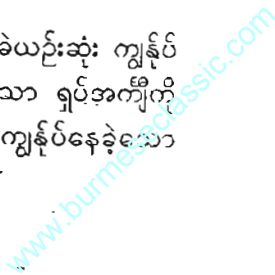
ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သူအိမ်သား အားလုံးပင် စားပွဲ၌ အတူတကွ ထိုင်၍ ဘုရားသခင်၏ ကောင်းကြီးမင်္ဂလာကို ချီးကျူး၍ ယဉ်ကျေးသော သူများကဲ့သို့ ထမင်းစားသောက်ဖူးသည်ဟု တစ်ကြိမ်မျှ မရှိခဲ့ပါ။ တဂျီနီယာနယ် ယာခင်းများ၌ ကလေးများမှာ တိရစ္ဆာန်များ၏အလား စားသောက်ကြရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သားများအနက် အချို့က အိုးမှာ နှိုက်၍၎င်း၊ အချို့က ဒူးပေါ်တွင် ပန်းကန်ပြားတင်၍၎င်း၊ စားသောက်ကြရသည်။ အတန်ငယ် ကြီးပြင်းသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ထမင်းစားချိန်၌ “အိမ်ကြီး” သို့သွားပြီးလျှင် ထမင်းပွဲမှ ယင်ကောင်များကို ယပ်ဖြင့် ခတ်၍ချောက်ရသည်။ ထမင်းစားကြသောအခါ၌ မျက်နှာဖြူလူမျိုးများသည် ကျွန်ုပ်များ လွတ်လပ်ရေးအကြောင်းနှင့် စစ်တိုက်ခြင်း အကြောင်းများ အစဉ်မပြတ် ပြောဆိုနေကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်နားရည်ဝခဲ့၏။ တစ်နေ့သ၌ သခင်မကလေး နှစ်ယောက်နှင့် ဧည့်သည်မိန်းမ အချို့တို့သည် အိမ်အတွင်း ကိတ်မုန့်များ စားနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုအခါ၌ ၎င်းကိတ်မုန့်များသည် ကျွန်ုပ်မြင်ဖူးသော အရာများအနက် စားချင်စဖွယ် အကောင်းဆုံးသော အရာများ ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်မိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် လွတ်လပ်ခွင့်ကို ရရှိခဲ့ပါလျှင် ၎င်းတို့နည်းတူ ကိတ်မုန့်များကို အားရပါးရ ဝမ်းဝအောင် စားမည်ဟု စိတ်ပြဌာန်းမိပါသည်။

စစ်သည် ရက်လတာရှည်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးများသည် မိမိတို့အတွက် စားရေရိက္ခာရရန် ခဲယဉ်းကြသည်။

အခါမျှ မျက်နှာဖြူများမှာ ကျွန်ုပ်ဖြစ်သော ကပ္ပလီများထက်ပင် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြသည်။ အကြောင်းကိုဆိုသော်၊ ကျွန်ုပ်များသည် ပြောင်းဆန်နှင့်လုပ်သော ပေါင်မုန့်ဝက်သားကို စားကြရလျှင် ကျေနပ်ကြသည်ဖြစ်ရာ၊ ကော်ဖီလက်ဖက်ခြောက် သကြားမှစ၍ မျက်နှာဖြူများ သုံးခဲ့သော အခြားဝတ္ထု ပစ္စည်းများမှာ ထိုနယ်အတွင်း၌ မရှိသည့်ပြင် ဆောင်ယူလာရန်လည်း အလွန်ခဲယဉ်းလေသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ရကား၊ မျက်နှာဖြူများ အတိဒုက္ခရောက်ကြသည်။ ပြောင်းဆန်ကို ကျွမ်းအောင်လှော်၍ ကော်ဖီအစား အသုံးပြုပြီးလျှင် တင်လဲများကို သကြားအဖြစ်နှင့် အသုံးပြုကြရသည်။ မကြာမကြာ ချိုသော အရာမပါဘဲလျက်၊ လက်ဖက်ရည်ကော်ဖီများကို သောက်ကြရသည်။

ကျွန်ုပ်စီးရသည့် ပထမ ဖိနပ်များမှာ သစ်သားဖိနပ်များ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့မှာ အပေါ်ယံ၌ ကြမ်းတမ်းသော သားရေဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား၍၊ အောက်၌မူ တစ်လက်မခန့်ထူသော သစ်သားများကို ခဲထားလေသည်။ လမ်းလျှောက်သောအခါ၌ ဆူညံသော အသံကို ဖြစ်စေလျက်၊ နင်းသော်လည်း ပြောင်းအိခြင်း မရှိသဖြင့် ခြေကို စောစောသည်။ ၎င်း ဖိနပ်ကိုစီး၍ လမ်းလျှောက်ရသည့်အခါ ကိုးရိုးစားရားနေသဖြင့် ကြည့်၍မကောင်းချေ။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အဖြစ်၌ ရှိစဉ်က အဲဒီနည်းဆုံး ကျွန်ုပ်တို့သည် ရသည့်မှာ ပိုက်ဆံလျှော်ဖြင့် ယက်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီကို ဝယ်ရ ခြင်းဖြစ်သည်။ တဂျီနီယာနယ်တွင် ကျွန်ုပ်နေခဲ့သော

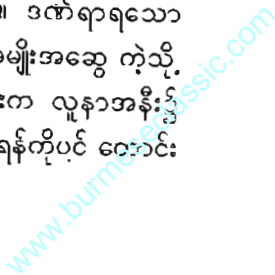

အပိုင်း၌ အပိုက်ဆဲလျှော်ကို ကျွန်များအတွက် အထည်အဝတ် ယက်ရန် အလေ့ရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အထည်အတွက် ယက် လုပ်သော ပိုက်ဆဲ လျှော်မှာ အပေါဆုံး အကြမ်းဆုံး လျှော်ဖြစ် သည်။ ပိုက်ဆဲလျှော်ဖြင့် ယက်သော ရှုပ်အင်္ကျီသစ်ကို ပထမ အကြိမ် ဝတ်ဆင်ခြင်းကဲ့သို့ အခဲရခက်သော ဝေဒနာမျိုး ကျွန်ုပ် စဉ်းစား၍ မရပါ။ ၎င်းအဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ခြင်းမှာ သစ်အယ်ဆူး များ သို့မဟုတ် တွယ်အပ်များ စိုက်၍ထားသော အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ရဘိသကဲ့သို့ ပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းအဝတ်ကို ဝတ်ဆင် ရသဖြင့် ခံစားရသော ဒုက္ခ ဝေဒနာကို ကျွန်ုပ်သည် ယခုတိုင် ကောင်းစွာမှတ်မိနိုင်သေးသည်။ သို့ရာတွင် တိုရှုပ်အင်္ကျီမှတစ်ပါး အခြားအဝတ်ကို ရွေးချယ်ရန် မရှိသဖြင့် ထိုအဝတ်ကိုပင် ဝတ် သည်။ အဝတ်မဝတ်ဘဲ နေနိုင်ခွင့်ရခဲ့ပါမူ အလျဉ်းမဝတ်ဘဲ ကျောပြောင်အတိုင်း နေခဲ့မည်မှန်၏။ ထိုသို့လည်း မနေရဘဲ ပိုက်ဆဲလျှော်ဖြင့် ယက်လုပ်သော ရှုပ်အင်္ကျီအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း ၍ ကျွန်ုပ်ထက် အသက်အနည်းငယ်ကြီးသော ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကို သည် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်က အခြား ကျွန်တစ်ယောက်အတွက် အရက်ရောဆုံးသော အပြုအမူတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်အတွက် ပြုခဲ့ဖူး သေးသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အင်္ကျီအသစ်ကို ဝတ်ရသဖြင့် နာကျင်သည့် အကြောင်းကို ၎င်းအစ်ကို သိရှိသောအခါ ၎င်းအစ်ကိုသည် အင်္ကျီသစ်ကို ကျင့်သားရသည်တိုင်အောင် ဝတ်၍ ပေးလေသည်။ လူပျိုပေါက်အရွယ်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

၎င်းအင်္ကျီမှတစ်ပါး အခြားအဝတ်ဟူ၍ မရရှိခဲ့ချေ။
 အထက်၌ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်ကို ထောက်ချင့်၍ ကပ္ပလီ များကို ကျွန်အဖြစ်မှ မလွတ်စေရန် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသော တောင် ပိုင်းမျက်နှာဖြူလူမျိုးတို့အား ကျွန်ုပ်တို့ ကပ္ပလီအားလုံးက စိတ်နာ နှမ်းထားသော သဘောရှိကြလိမ့်မည်ဟု တွေးထင်ဖွယ်ရာ ရှိပေ သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့အရပ်၌ရှိသော ကပ္ပလီများသည်၎င်း အောင်ပိုင်းရှိ အခြားယာခင်းများ၌ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံနေရသော ကပ္ပလီများသည်၎င်း၊ ထိုသို့သော သဘောမရှိကြပါ။ စစ်အတွင်း ၌ ကျွန်ုပ်တို့ သခင်၏ သားတစ်ယောက်ကျဆုံး၍ နှစ်ယောက်မှာ အနာတရ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျွန်များသည် ထိုအကြောင်းကို ငြားရသောအခါ အလွန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြသည်ကို ယခုတိုင် မှတ်မိပါသေးသည်။ ယင်းသို့ ဝမ်းနည်းကြခြင်းမှာ ပရိပာယ်မဟုတ် အတယ်စင်စစ် ဖြစ်ပါသည်။ အချို့သော ကျွန်များမှာ ထိုကျဆုံးသူ ၏ ထိန်းဖူး၍ အချို့မှာ အတူကစားခဲ့ကြဖူးသည်။ သခင်က၎င်း၊ အလုပ်သူကြီးက၎င်း ကျွန်များကို ရိုက်နှက်သောအခါ ထိုသူငယ်က သင်၍ တောင်းပန်ဖူးလေသည်။ ဒဏ်ရာရရှိသော သားနှစ်ယောက် ၏ အိမ်သို့ ဆောင်ယူခဲ့သောအခါ ကျွန်တို့သည် ဝမ်းနည်းသည့် သဘော အနည်းနည်းအားဖြင့် ပြကြသည်။ ဒဏ်ရာရသော ကျွန်များကို ပြုစုစောင့်ရှောက်မှု၌ သူတို့သည် အမျိုးအဆွေ ကဲ့သို့ ခင်စိတ်ထားကြသည်။ အချို့သော ကျွန်များက လူနာအနီး၌ အစီအစဉ် ထိုင်၍ စောင့်နိုင်သောအခွင့်ကို ရရှိရန်ကိုပင် တောင်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

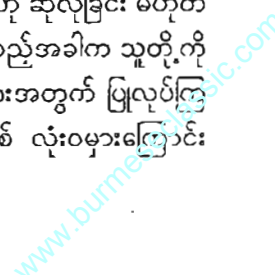
ဆိုကြသည်။ သူတစ်ပါးတို့၏ ကျေးကျွန်အဖြစ်နှင့် နေရပါလျက် ဤသို့ သနားမေတ္တာထားခြင်းမှာ နဂိုသဘောအားဖြင့် ကြင်နာ တတ်သော သဘောရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာဖြူ ယောက်ျား ဖြစ်သူတို့ စစ်တိုက်ရန်သွားကြသောအခါ၌ မိန်းမများသည် အိမ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ၊ ကပ္ပလီကျွန်တို့သည် ၎င်းတို့အား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး၌ အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ယောက်ျား များမရှိခိုက်တွင် “အိမ်ကြီး”၌ စောင့်၍ အိပ်ရသော ကျွန်မှာ ဂုဏ်ထူးတစ်ခု ရဘိသကဲ့သို့ပင် မှတ်ထင်ကြသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် သော သူသည် သခင်မကလေးကို၎င်း၊ သခင်မကြီးကို၎င်း၊ ညအခါ ၌ နှောင့်ယှက်ရန် အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လိုခဲ့ပါမူ စောင့်နေသော ကျွန်ကို သေအောင်သတ်ပြီးမှသာလျှင် ဝင်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးတစ်ယောက်သည် ကျွန်အဖြစ်၌ နေရစဉ်အခါ ဖြစ်စေ၊ လွတ်လပ်မှုရပြီးသည့်နောက်၌ ဖြစ်စေ၊ မိမိအား ယုံကြည် သဖြင့် အပ်နှံထားသော ဝတ္ထုပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာကို သနား ဖောက်ပြား၍ မတရားပြုကျင့်သည်ဟု မကြားရဘူးလောက်အောင် ပင်ဖြစ်သည်။

လူမျိုးတစ်မျိုးဖြစ်စေ၊ လူတစ်စုဖြစ်စေ၊ သူတစ်ပါးတို့၏ ကျွန်ခံ၍ နေရလောက်အောင် ကံကြမ္မာဆိုးသည်အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ သနားမိပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အမျိုးသား များကို ကျွန်အဖြစ်နှင့် ခိုင်းစေခဲ့သော တောင်ပိုင်းသား မျက်နှာဖြူ များအပေါ်၌ မုန်းထားစိတ် ပျောက်ပြယ်ခဲ့သည်မှာ ကြာလှသော်လည်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မည်သူတို့ကြောင့်သာ ကျွန်စနစ် တည်ရှိခဲ့ရသည်ဟူ၍ လုံးဝ စွပ်စွဲ နိုင်လောက်အောင် မရှိပါ။ ထို့ပြင် အစိုးရကိုယ်တိုင်ပင် ကျွန်စနစ် တို့ အသိအမှတ်ပြု၍ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်များ ခို့နေခြင်းအားဖြင့် အချို့သော သူတို့၌ လောကတွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာ တိုးတက်ခံစားလျက်ရှိသောအခါ၊ ကျွန်စနစ်ကို ပပျောက်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ လွယ်ကူသည်မဟုတ်ပါ။ လူမျိုးတစ်ဦးက တစ်ဦး အား မုန်းထားသော စိတ်ကို အပထား၍ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ သေချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်ရှိသော် ကျွန်စနစ်သည် စင်စစ် မကောင်းမှု တစ်ခုဟူ၍ ဆိုရစေကာမူ၊ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှစ၍ ဤပြည်၌ ကျွန်ဘဝနှင့် နေခဲ့ရသည် ဝ-ကုဋေမျှသော ကပ္ပလီတို့ထက်၊ ချမ်းသာမှု ၌၎င်း၊ ဉာဏ်ပညာအရာ၌၎င်း၊ အကျင့်စာရိတ္တ၌၎င်း၊ ဘာသာရေး၌ ၎င်း၊ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည်တိုင်းပြည်ကမျှ သာလွန်ခြင်းမရှိပါ။ ထိုအချက် မှန်ကန်ကြောင်း၊ ဤပြည်မှ လွတ်လပ်ရေးရပြီးသော် ကပ္ပလီများသည် အာဖရိကတိုက်သို့ သာသနာပြု တရားဟော သော အဖြစ်နှင့် သွားရောက်၍ မိမိတို့အမျိုးသား ကပ္ပလီရိုင်းများ အား ယဉ်ကျေးလိမ္မာလာအောင် ဟောပြောသွန်သင်ကြသည်ကို သဘက်ချင်၍ သိနိုင်သည်။ ယင်းသို့ ဖော်ထုတ်ရေးရခြင်းမှာ ကျွန် စနစ်သည် သဘာဝ မှန်သော စနစ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်း မဟုတ် ပါ။ ကပ္ပလီများကို ဖမ်းဆီးရောင်းချ ခိုင်းစေသည်အခါက သူတို့ကို သိနားစေလို၍ မဟုတ်၊ ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွားအတွက် ပြုလုပ်ကြ ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ၎င်းစနစ် လုံးဝမှားကြောင်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ယူဆပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ရေးသားခြင်းမှာ ဘုရားသခင်သည် တစ်ခုသော ရည်ရွယ်ချက် အထမြောက်စေခြင်းငှာ လူများကို၎င်း နည်းစနစ်များကို၎င်း၊ အသုံးပြုပုံ ထင်ရှားစေလိုသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းသော အခါကြီး၌၊ ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသားများ၏ နောင်ရေးအတွက် စိတ်ချယုံကြည်မှု၊ မျှော်လင့်မှု အဘယ်ကြောင့် ရှိနိုင်ပါစေသလဲဟု အချို့သော သူတို့က မေးမြန်း သောအခါ၊ ကျွန်ုပ်က ဘုရားသခင်သည် လွန်ခဲ့သော အကြိမ် အတည်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ကူညီမ၊စတော်မူခဲ့သည်များကို ထိုသူတို့ပြန်၍ သတိရရန် ပြောပြလိုက်ပါသည်။

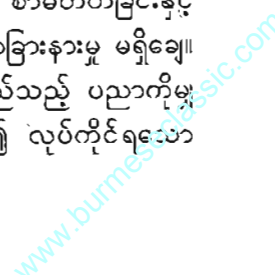
ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစားနိုင်သော အရွယ်သို့ရောက်သည်မှ စ၍ လူဖြူများသည် ကျွန်ုပ်တို့အား မတရားသဖြင့် ညှင်းဆဲ နှိပ်စက် စေကာမူ၊ ယင်းသို့ ကျွန်ုပ်ခံခဲ့ရသည်အတွက် လူဖြူများ၌ အကျိုးရှိ သလောက် လူနက်များ၌လည်း အကျိုးရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မြင် ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်အဖြစ်မှာ ကပ္ပလီများ၌သာ ရှိသည်မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ် တို့ယာခင်း၌ နေထိုင်ကြပုံကို ထောက်ချင့်သဖြင့် ထိုစကားမှန် ကြောင်း သိနိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်အဖြစ်ရှိနေခဲ့ခြင်းကြောင့်၊ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ကိုင်ရခြင်းကို များသောအားဖြင့် ယုတ်ညံ့သော အဖြစ်ဟု၍ မှတ်ထင်ခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယာခင်းများ၌ လူနက်ရော လူဖြူ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ကိုင်ရခြင်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားကြ သည်။

ကျွန်ုပ်များရှိခြင်းအားဖြင့် လူဖြူများမှာ မိမိကိုယ်ကို

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အားကိုးတတ်သော သဘော၊ ကိုယ်တိုင်စွမ်းဆောင်လိုသော သဘော သည်တို့ကို ပပျောက်စေခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ သခင်ဟောင်း၌ သား သမီး အမြောက်အမြားရှိရာ၊ ကျွန်ုပ်သိသလောက်မှာ တစ်ဦး တစ်ယောက်သောသူမျှ ကုန်သွယ်ခြင်း၌ဖြစ်စေ၊ လက်မှုပညာ စက်မှုပညာ၌ဖြစ်စေ၊ ထွန်းကားသည် မရှိခဲ့ချေ။ မိန်းကလေးများ မှာ ချက်ပြုတ်ရန်၎င်း၊ စက်ချုပ်ရန်၎င်း၊ အိမ်ထောင်ပစ္စည်း ထိန်းသိမ်း နှံ့၎င်း၊ သင်ကြားမှု မခံခဲ့ရချေ။ ထိုကိစ္စများကို ကျွန်ုပ်အား လွှဲထားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်များမှာလည်း၊ ယာခင်းဖြစ်ထွန်းမှု၌ အသိ အလိမ္မာ ပညာနည်းပါးသောကြောင့် တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် ကြိုးစားမှုမရှိကြချေ။ ယင်းသို့ဖြစ်ရကား၊ ခြံစည်းရိုးများသည် ချက်စီးလျက်ရှိ၏။ တံခါးရွက်များသည် ပတ္တာပြုတ်လျက်ရှိ၏။ တံခါး များသည် အလွန်မြည်၏။ ပြတင်းပေါက်များမှာ မှန်မရှိ။ အင်္ဂတေ များမှာ ကွာ၍ကျနေ၏။ ဝင်းခြံတွင်း၌ မြက်ဖုတ်များလည်း ပေါက် သွက်ရှိ၏။ လူဖြူများနှင့် လူမဲများအတွက် အစားအစာများ လုံလုံ လောက်လောက်ရှိကြား။ ထမင်းစားပွဲများမှ စားသောက်ချင်ဖွယ် နှိုအောင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိချေ။ အစာရိက္ခာနှင့် အခြားပစ္စည်း များသည် သို့သိပ်ခြင်းမရှိသဖြင့် မယိုမဖိတ်တန်ဘဲ ယိုဖိတ်ခဲ့၏။ သွတ်လုပ်ခွင့်ရကြသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်များသည် စာမတတ်ခြင်းနှင့် ပစ္စည်းမဲ့ခြင်းမှ တစ်ပါး၊ သခင်များနှင့် များစွာခြားနားမှု မရှိချေ။ သခင်လုပ်သူနှင့် ၎င်း၏ သားများသည် မည်သည့် ပညာကိုမျှ မတတ်ချေ။ ၎င်းတို့သည် ကာယအားစိုက်၍ လုပ်ကိုင်ရသော

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အလုပ်မျိုးကို မိမိတို့အဖို့ မဟုတ်ဟု မှတ်ထင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်များ
မှာမူကား၊ လက်မှုပညာတစ်ခုခုကို တတ်မြောက်ကြ၍ လုပ်ရန်
ရှက်ကြောက်တတ်သည်ဟူ၍လည်း မရှိ၊ မလုပ်လိုသောသူဟူ၍
လည်း အလွန်နည်းပါးခဲ့သည်။

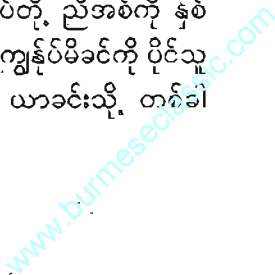
အခန်း [၂]

ငယ်ရွယ်စဉ်အခါ

ကျွန်တွင်းမှ လွတ်မြောက်ပြီးသည်နောက်၊ ကျွန်ုပ်တို့
ယာခင်းက ကျွန်များနှင့်တကွ တောင်ပိုင်းရှိ အားလုံးသော ကျွန်
များသည် နှစ်ခုသော အချက်၌ သဘောတူညီကြ၏။ ၁-အချက်
အမည်များကို ပြောင်းလဲခြင်း။ ၂-အချက် လွတ်လပ်မှုကို အကယ်
ဝင်စစ်ခံစားနိုင်ရန် ရက်အနည်းငယ်ဖြစ်စေ ယာခင်းမှ ထွက်ခွာ
သွားကြရန် ဖြစ်သည်။ အတန်ကြာ ထွက်သွားကြပြီးနောက်၊
အသက်ကြီးရင့်သော ကပူလီများသည် ယာခင်းဟောင်းသို့ ပြန်
လာကြ၍ သခင်ဟောင်းများနှင့် ကတိစာချုပ်ပြီးလျှင် ဆက်လက်
နေထိုင်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်မိခင်၏ ယောက်ျားမှာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်
ယောက်၏ ဘထွေးမျှဖြစ်၍ ၎င်းကိုပိုင်သူနှင့် ကျွန်ုပ်မိခင်ကို ပိုင်သူ
တစ်ဦးစီဖြစ်၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့ ယာခင်းသို့ တစ်ခါ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တစ်ရံသာလျှင် လာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘထွေးကို ကျွန်ုပ်သည် တစ်နှစ် တစ်ကြိမ်မျှ ခရစ်စမတ်ပွဲအချိန်၌ မြင်ဖူး၏။ စစ်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်၏ ဘထွေးသည် သခင်ထံမှ ထွက်ပြေး၍ မြောက်ပိုင်းစစ်သားများ နောက်သို့ လိုက်သွားပြီးလျှင် အနောက် ဗာဂျီနီယာနယ်သို့ ရောက် သွားတန်တူသည်။ လွတ်လပ်ခွင့်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ကျွန်ုပ် ၏ မိခင်အား ၎င်းနယ်သို့ အတူလာရောက် နေထိုင်ရန် လူလွတ် ခေါ်၏။ ထိုအခါက ဗာဂျီနီယာနယ်မှ အနောက်ဗာဂျီနီယာနယ် သို့ ခရီးသွားခြင်းမှာ တောင်ကြီးများကို ဖြတ်ကျော်၍ သွားရ သဖြင့် အလွန်တရာ ပင်ပန်းဆင်းရဲ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပစ္စည်းများကို လှည်းပေါ်သို့တင်၍ ကလေးများမှာမူ မိုင် ၂၀၀-ကျော် ခရီးကို ခြေကျင်လိုက်ကြရ၏။ ရက်အများကြာမျှ ချာလဲတန်မြို့တော်နှင့် ၅-မိုင်ခန့်ဝေးသော မောလ်ဒင်မြို့ ရောက်ကြ၏။

ထိုအခါက အနောက် ဗာဂျီနီယာနယ်တွင် ဆားချက် လုပ်ငန်းကို အကြီးအကျယ် လုပ်ကိုင်ကြရာ၊ မောလ်ဒင်မြို့မှာ ဆားချက်ဖိုကြီးများနှင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဘထွေးသည် ဆားချက်ဖို တစ်ခု၌ အလုပ်တစ်ခုရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရန် အတွက် ကိုတဲကလေးတစ်ခုကိုလည်း ရခဲ့၏။ ထိုတဲသည် ကျွန်ုပ် တို့ နေထိုင်ခဲ့သော တဲနှင့် မခြားနားလှချေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ညံ့ဖျင်းသေး၏။ ယာခင်းကတဲမှာမူ နံ့စုတ်သော်ငြား၊ လေကောင်း လေသန့်ကို အစဉ်မပြတ်ရနိုင်၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ယခုတဲသစ်မှာ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု နီးကပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော တဲစုတ်ကလေး

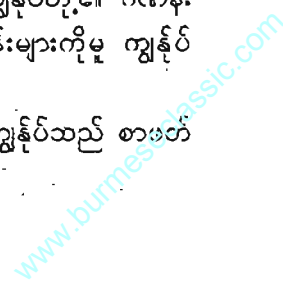
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

များ အလယ်၌ရှိ၍၊ ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်အောင် စီမံထားခြင်း မရှိသဖြင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ညစ်ပတ်ပေရေလှ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်နီးချင်းအချို့မှာ လူနက်များဖြစ်၍၊ အချို့မှာ ယုတ်ညံ့ဆုံးသော လူဖြူများ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ရောနှောနေထိုင်ရသဖြင့် သောက်စား နှုတ်ယစ်မှု၊ လောင်းကစားမှု၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှု၊ သတ်ပုတ်မှု၊ ဆဲရေး တိုင်းထွာမှု အစရှိသည်တို့မှာ မကြာခဏဖြစ်ပွားတတ်ကြ၏။ ထို မြို့ငယ်၌ နေထိုင်သူ အားလုံးမှာ တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ဆား ချက်လုပ်ငန်းနှင့် ဆက်သွယ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ငယ်ရွယ်သူပင် ဖြစ် သော်လည်း၊ ဘထွေးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုအား ဆား ချက်ဖိုတစ်ခု၌ အလုပ်သွင်းပေး၏။ ကျွန်ုပ်မှာ နံနက်လေးနာရီ အစ၍ အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ခဲ့ရ၏။ အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ခဲ့ရ၏။

၎င်းဆားချက်ဖို၌ အလုပ်လုပ်နေစဉ်၊ စာဖတ်ခြင်းကို ကျွန်ုပ် ပထမဆုံးအကြိမ် သင်ကြားခွင့်ရခဲ့၏။ ဆားများကို ထုပ်ပိုး ထည့်တိုင်း၊ မိမိ၏ စည်၌ ဂဏန်းများနှင့် မှတ်ထား၏။ ဘထွေး၏ အိတ်မှာ ၁၈ ဖြစ်၏။ အလုပ်ပြီးသော အချိန်၌ ဆရာကြီးလုပ်သူ စည် ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ စည်များပေါ်တွင် ၁၈-နံပါတ် ၏ မှတ်မိသွား၏။ ထိုဂဏန်းကို မြင်ဖန်များသဖြင့် မှတ်မိ၏။ ထို ဆာတ်၎င်းဂဏန်းကို မြင်သောအခါတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ဂဏန်း မြင်ကြောင်းကို သိ၏။ အခြားသော ဂဏန်းများကိုမူ ကျွန်ုပ် အသိမသိချေ။

စဉ်းစားတတ်သော အရွယ်ကစ၍ ကျွန်ုပ်သည် စာဖတ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တတ်လိုသော ဆန္ဒကြီးစွာ ရှိခဲ့၏။ ကလေးအရွယ်ကပင် ကျွန်ုပ်
သည် တစ်သက်တာအတွင်း အခြားအရာများကို မတတ်လျှင် နှိ
စေ၊ ရိုးရိုးစာအုပ်များနှင့် သတင်းစာများကို ဖတ်နိုင်လောက်အောင်
တစ်နည်းနည်းနှင့် သင်မည်ဟူ၍ အားထားခဲ့ဖူး၏။ အနောက်
တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်၍ အခြေတကျရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ကျွန်ုပ်သည် မိခင်အား စာတစ်အုပ်ကို ရှာပေးရန် ပူဆာ၏။
မိခင်သည် ဘယ်အချိန်တွင် ဘယ်နည်းနှင့် ရှာခဲ့သည်မသိ၊ အေ-
ဘီ-စီ အစရှိသည့် အက္ခရာများပါသော ဖတ်စာတစ်အုပ်ကို ယူခဲ့
၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းစာအုပ်ကိုရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နေ့စဉ်
ညပါ ကြိုးစား၍ ဖတ်၏။ တစ်ယောက်သော သူက အက္ခရာ
ရှေးဦးစွာရအောင် ကျက်ရသည်ဟု ပြောဖူးသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာ
မရှိဘဲ တတ်နိုင်သမျှနည်းနှင့် ရအောင်ကျက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်
တို့ အနီးအနားတွင် ရှိသော အမျိုးသားများအနက်၊ စာဖတ်တတ်
သူဟူ၍ တစ်ယောက်မရှိ။ လူဖြူများကို မေးမြန်းရန်လည်း ကြောက်
ရွံ့ခဲ့၏။ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အတွင်း တစ်နည်းနည်းအား
ဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် အက္ခရာများကို တစ်ဝက်သာ ဖတ်နိုင်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်
၏ မိခင်သည်လည်း ကျွန်ုပ်၌ စာတတ်လိုသောသဘောကို အား
လိုသဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီခဲ့၏။ မိခင်မှာ လုံးလုံး စာမတတ်
သော်လည်း မိမိ၏ ကလေးများကို ကြီးပွားစေလိုသော စိတ်ဆန္ဒ
ရှိ၍ အတော်အတန် ဉာဏ်ပညာအမြော်အမြင်ရှိသော မိန်းမ
တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်သက်တာ၌ ပြော

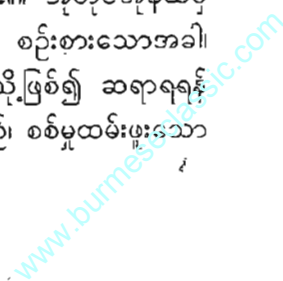
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လောက်အောင် ထူးခြားသော အမှုတစ်စုံတစ်ခုကို ပြုလုပ်ဖူးပါ
လျှင်၊ မိခင်၏ စိတ်သဘော တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဆက်ခံရသော
ကြောင့်သာလျှင် ပြုနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်ုပ်မှာ စာဖတ်တတ်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိသည်အတွင်း၊
အိုဟိုင်အိုနယ်မှ စာဖတ်တတ်သော ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသား သူငယ်
တလေးတစ်ယောက် မော်လ်ဒင်မြို့သို့ ရောက်လာ၏။ အခြား
တပွဲလီများသည် ထိုသူငယ် စာဖတ်တတ်ကြောင်း သိရှိသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ယူခဲ့ပြီးလျှင်၊ ညနေတိုင်း
အလုပ်ပြီးချိန်၌ ယောက်ျားမိန်းမ ထိုသူငယ် စာဖတ်သည်ကို
ငိုင်းဖွဲ့ကာ နားထောင်ကြသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူငယ်
တို့ အားကျ၏။ ထိုသူငယ်သည်ကား၊ ကမ္ဘာပေါ်၌ရှိသော သူငယ်
များအနက် မိမိအစွမ်းကို မိမိ စိတ်ကျေနပ်လောက်ပေသော
သူငယ်တစ်ယောက်ပေတည်းဟု အောက်မေ့မိ၏။

ထိုအချိန်အခါ၌ ရွာတွင်းရှိ ကပွဲလီများအတွက် ကျောင်း
တစ်ကျောင်းဖွင့်ရန် ကိစ္စကို ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသားများသည် တိုင်ပင်
ချက်ရှိကြ၏။ ထိုနယ်၌ ကပွဲလီများအတွက် ပထမဦးဆုံးကျောင်း
ဖြစ်သဖြင့်၊ အရေးတကြီး နှီးနှောတိုင်ပင်ကြ၏။ အခက်ခဲဆုံးသော
ကိစ္စမှာ ဆရာတစ်ယောက်ရဖို့ အရေးဖြစ်၏။ အိုဟိုင်အိုနယ်မှ
ရောက်လာသော သူငယ်ကလေးအကြောင်း စဉ်းစားသောအခါ၊
အရွယ်ငယ်လွန်းသဖြင့် သဘောမကျကြ။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာရရန်
မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြစဉ်၊ စစ်မှုထမ်းဖူးသော

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

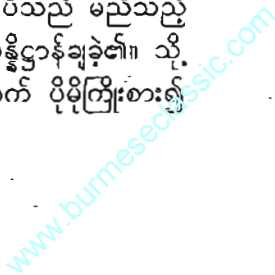

ကပ္ပလီ လူငယ်တစ်ယောက်သည် အိုဟိုင်အိုမြို့မှ ၎င်းမြို့သို့ ရောက်လာပြန်၏။ ထိုသူသည် အတော်အတန် စာတတ်ကြောင်း သိရသဖြင့် ကျောင်း၌ စာသင်ဆရာလုပ်ရန် ငှားရမ်းကြ၏။ ထိုအခါက ၎င်းအပိုင်းတွင် အခလွတ်ကျောင်းများ မဖွင့်သေးသည်ဖြစ်၍ ကျောင်းသားမိဘများက တစ်လလျှင် မည်၍မည်မျှပေးပါမည်ဟု တာဝန်ခံသည့်ပြင်၊ စားသောက်ရန်မှာ တပည့်များအိမ်၌ တစ်လှည့်စီလိုက်၍ စားရ၏။ ထိုသို့စီမံခြင်းမှာ ဆရာအတွက်အတော်ပင်ကောင်း၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော်၊ မိဘတို့သည် မိမိတို့အိမ်၌ ကျောင်းဆရာ ထမင်းစားမည်နေ့တွင် တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံး ချက်ပြုတ်၍ ကျွေးကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သို့ ကျောင်းဆရာ လာမည်နေ့ကို နှုတ်ခမ်းတပြင်ပြင်နှင့် မျှော်လင့်မိပေ၏။

မည်သည့်အမျိုးသားမဆို၊ ကြီးပွားမှုကို အလိုရှိသဖြင့် ပထမဦးစွာ တစ်မျိုးသားလုံး ပညာသင်ကြားရသော ကိစ္စများသည် များစွာအရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ မကြုံဘူးသူများမှာ ကျွန်ုပ်တို့အမျိုးသားများသည်၊ ပညာသင်ကြားရေးအတွက် မည်မျှလောက် စိတ်အားထက်သန်စွာ ရှိကြမည်ကို ခန့်မှန်းတွေးဆနိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။ တစ်မျိုးလုံးကျောင်းနေကြရာ၌ အရွယ်ကြီးလွန်းပြီဟူ၍ မထင်မှတ်ဘဲ၊ ငယ်လွန်းသော သူများသာလျှင် ချန်လှပ်ခဲ့ကြလေသည်။ ဆရာများကို တတ်နိုင်သမျှ လျင်မြန်စွာ ရှာဖွေငှားရမ်းပြီးလျှင်၊ နေ့ကျောင်းရော ညကျောင်းပါ စာသင်ကျောင်းများနှင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိနေတော့သည်။ အရွယ်ကြီးသူ

များ၏ မျှော်လင့်အားထားချက်မှာ၊ မိမိတို့ မသေမီ ကျမ်းစာကို တတ်နိုင်ရန် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းရည်ရွယ်ချက်အရ အသက် ၅၀-နှင့် ၇၅-နှစ် အတွင်းရှိ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့မှာ၊ ညကျောင်းများ၌ ဝင်ရောက်သင်ကြားကြလေသည်။ ဥပုသ်ကျောင်းများကို ထည်း မကြာခင်ဖွင့်၍ ၎င်းကျောင်းများ၌ ဖတ်စာအုပ်များကို အရေးတကြီး သင်ကြားကြလေသည်။ နေ့ကျောင်း၊ ညကျောင်း၊ ဥပုသ်ကျောင်း စသည်တို့မှာ ကျောင်းသားများ အစဉ်ပြည့်နှက် သျက်ရှိ၍ နေရာမရှိသဖြင့် လက်မခံဘဲ ထားရသူအများပင် ရှိလေသည်။

ကနော်ဟာ ကျောင်း၌ ဖွင့်သော ကျောင်းမှာမူ၊ အလွန်ဆရာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဆားချက်ဖိုဆစ်ခဲ၌ လပေါင်းအတန်ကြာလုပ်ကိုင်၍ ငွေဝင်လမ်းရှိသည်ကို ကျွန်ုပ် ဘထွေးတွေ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို အလုပ်မှ မထွက်စေဘဲ၊ ကျောင်းမထားနိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်၏။ ၎င်းဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက် အားလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် အလုပ်လုပ်သော နေရာမှာ ကျောင်းသို့သွားသော လမ်း၌ပင်ရှိသဖြင့် မနက်ခင်း၊ ညနေခင်းအချိန်တို့၌ ကလေးများ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်ကြသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာသာ၍ပင် စိတ်ချမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့် ငွေနှင့်မဆို တစ်စုံတစ်ခု သင်ကြားအံ့ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဖတ်စာအုပ်ကို ရှေးကထက် ပိုမိုကြိုးစား၍ ဖတ်၏။

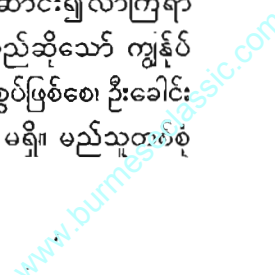

ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် ကျွန်ုပ်အား သနားသည်ဖြစ်၍ စိတ်ချမ်းသာအောင် ချော့မော့၏။ တစ်နည်းနည်းနှင့် စာဖတ်တတ်ရန် ကြိုးစားမှုကို ကူညီခဲ့၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် နေ့အလုပ် ပြီးသောအခါ စာအနည်းငယ် သင်ပေးရန် ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက်နှင့် စီမံလေ၏။ ညအခါ၌သာလျှင် သင်ခွင့်ရသော်လည်း၊ ကျွန်ုပ်သည် အထူးကြိုးစားခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ အခြားကလေးများ နေ့အခါ၌ သင်ရသည်ထက်ပင် ပို၍တတ်ခဲ့၏။ ထိုအကြောင်းကို ထောက်၍၊ ညကျောင်းအလုပ်ကို ယုံကြည်ခဲ့ရာ၊ ကျွန်ုပ် ကြီးပြင်းလာသည့်အခါတွင် ဟမ်တန်မြို့၌၎င်း၊ တက္ကသိုလ်မြို့၌၎င်း၊ ညကျောင်း ဖွင့်ခြင်းအလုပ်ကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် နေ့ကျောင်း၌မနေရလျှင် မကျေနပ် နိုင်သေးသည်ဖြစ်၍၊ အခွင့်သာသည်ဟု ထင်သည့်အခါတိုင်း နေ့ခင်းရအောင် ကြိုးစားခဲ့၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်မှာ ကျောင်းနေခွင့်ကို ရခဲ့လေ၏။ သို့ပါသော်လည်း နံနက်စောစောထ၍ ၉-နာရီတိုင်အောင် အလုပ်လုပ်ပြီးမှ ကျောင်းသို့ သွား၍ ကျောင်းမှပြန်သော အခါ၌လည်း၊ အနည်းဆုံး ၂-နာရီမျှ အလုပ်လုပ်ရပြန်၏။

ကျောင်းသည် ဆားချက်ဖိုနှင့် အတန်ငယ်ဝေးသည့်ပြင် ကျွန်ုပ်မှာ ၉-နာရီတိုင်အောင် အလုပ်လုပ်ရ၍၊ ကျောင်းကလေး ၉-နာရီမှပင် တက်သောကြောင့် အတော်ပင် ခဲယဉ်း၏။ ကျွန်ုပ် ရောက်သောအခါ၌ ကျောင်းတက်နေပြီ ဖြစ်ရာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ အတန်းသားတို့သည် ရွတ်ဖတ်ရန် ရှိသမျှကို ရွတ်ဖတ်၍ ပြော

ကြလေပြီ။ ယင်းသို့ဖြစ်ရကား၊ ကျွန်ုပ်သည် မံမှန်သော အပြုအမူ တစ်ခုကို ပြုခဲ့မိ၏။ ယင်းသို့ပြုသည့်အတွက် များစွာသော သူတို့က ကျွန်ုပ်အား အပြစ်တင်ကြပေလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ အပြစ်တင်စေကာမူ၊ ကျွန်ုပ်သည် အမှန်ကို အစဉ်မပြတ် ချစ်ခင်နှစ်သက်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်၍၊ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ထုတ်ဖော်ရေးသားရချေမည်။ ဆားချက်ဖိုရှိ အလုပ်ခန်းထဲတွင် နာရီကြီးတစ်ခုရှိ၏။ တစ်ရာ ကျော်မျှသော အလုပ်သမားတို့သည်၎င်း၊ နာရီကြီး၏ အချိန်အတိုင်း၊ အလုပ်ဝင်ခြင်း၊ အလုပ်သိမ်းခြင်းတို့ကို ပြုကြရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသို့ အချိန်နှင့် ရောက်နိုင်ရန် ၎င်းနာရီကြီးကို မိနစ် ၁၀-မျှ ရွှေ့ထားရန် အကြံရ၏။ ၎င်းအကြံအချ နံနက်တိုင်း ကျွန်ုပ်သည် နာရီကြီးကို ရွှေ့၍ရွှေ့၍ထားရာ၊ နောက်ဆုံး၌ ဆရာကြီး ထပ်သူသည် နာရီကို မသင်္ကာသဖြင့် မှန်စီရိ တစ်ခုတွင် ထည့်ပြီး သွင် သော့ခတ်၍ထား၏။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်သည် မည်သူ့အားမျှ နှောင့်ယှက်လိုသောကြောင့်မဟုတ်၊ ကျောင်းသို့ အချိန်မှန်မှန် ရောက်လိုသောကြောင့် ဤသို့ပြုမူခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသို့ ပထမအကြိမ်ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် အကြပ်အတည်း ၂-ခုနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရ၏။ ပထမ အခြားသော ကျောင်းသားကလေးများမှာ ဦးထုပ်များ ဆောင်း၍လာကြရာ ကျွန်ုပ်မှာမူ ဦးထုပ်မရှိချေ။ အမှန်ကို ပြောရမည်ဆိုသော် ကျွန်ုပ် ဆိုထိုအချိန်တိုင်အောင် ဦးထုပ်ဖြစ်စေ၊ ခေါင်းစွပ်ဖြစ်စေ၊ ဦးခေါင်းအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ဝတ်ဆင်ဖူးသည်ဟူ၍ မရှိ။ မည်သူတစ်စုံ

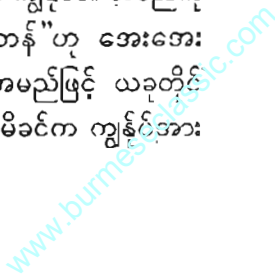

တစ်ယောက်ကမျှ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းအတွက် ဆောင်းရန် တစ်စုံတစ်ခုလိုသည်ဟူ၍ သတိပြုမိဖူးသည်လည်း မရှိချေ။ သို့ရာတွင် အခြားကျောင်းသားများ ဦးထုပ်ဆောင်းလာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အနေရခက်၏။ ၎င်းအကြောင်းကို မိခင်အား ပြောပြသောအခါ မိခင်က ဦးထုပ်ဝယ်ရန် ငွေမရှိသော်လည်း တစ်နည်းနည်းနှင့် တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်၍ပေးမည်ဟု ကတိပြုပေးသည်။ ထို့ကြောင့် မိခင်သည် အထည်ကြမ်းနှစ်စကို ယက်လုပ်၍ ၎င်းတို့ကို စပ်ချုပ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ဆောင်းစေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ပထမအကြိမ် ဦးထုပ်ဆောင်းခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ဂုဏ်ရောက်ဖွယ်ရာ တစ်ခုပင် ဖြစ်ခဲ့၏။

ယင်းသို့ လုပ်ရခြင်းအားဖြင့် မိခင်သည် ကျွန်ုပ်အား မှတ်သားဖွယ်တစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်စေသည်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်ကို အခြားသူများအား သင်ကြား၍ပေးရန် ကြိုးစားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည့်အခါတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ မိခင်မှာ မရှိဘဲလျက်နှင့် ရှိယောင်ဆောင်မှု၊ ဦးထုပ်ကို မဝယ်နိုင်ဘဲလျက်နှင့် ဝယ်နိုင်ယောင်ဆောင်မှု၊ အစရှိသည့် ကြားဝါတတ်သည့် သဘောမျိုးမရှိကြောင်းကို တွေးမိသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ငွေပေး၍ မဝယ်နိုင်သော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကြွေးတင်ခဲ့၍ မယူသည်ကို ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ နောင်အခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ဦးထုပ်ပေါင်းများစွာ ဝယ်ယူသုံးစွဲခဲ့သော်လည်း မိခင်ကိုယ်တိုင်ချုပ်စပ်၍ပေးသော ဦးထုပ်ကဲ့သို့ မည်သည့်ဦးထုပ်ကို

နှစ်သက်ခြင်းမရှိပါ။ ဆိုင်မှဝယ်သော ဦးထုပ်များကို ဆောင်းနိုင်ကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ချုပ် ဦးထုပ်ကို ပြက်ရယ် လှောင်ပြောင်ကြသူ ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းနေဘက်များအနက်၊ ယခုအခါ အချို့မှာ ထောင်ထဲ၌ပင် အသက်ဆုံးရှုံးရှာကြ၏။ အချို့မှာမူ မည်သည့် ဦးထုပ်မျိုးကိုမျှ မဆောင်းနိုင်သော အဖြစ်၌ ရှိနေကြရှာလေသည်။ ယင်းသို့ထုတ်ဖော် ရေးသားခြင်းမှာ ဝမ်းသာသောကြောင့်မဟုတ်၊ စကားစပ်မိ၍မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယကြိမ်တည်းမူမှာ ကျွန်ုပ်၏ နာမည်အကြောင်းနှင့် ပတ်လျဉ်း၍ ဖြစ်သည်။ မှတ်မိသော အရွယ်မှစ၍ ကျွန်ုပ်အား “ဘူကာ”ဟု ခေါ်ခဲ့ကြ၏။ ကျောင်းသို့မသွားမီက ကျွန်ုပ်သည် ဤအမည်အပြင် အခြားအမည်တစ်ခု ရှိသင့်ရှိအပ်သေးသည်ဟု မသိခဲ့ပါ။ ကျောင်းသားတို့၏ အမည်စာရင်းကို ဆရာကခေါ်သော အခါ အားလုံးသော ကျောင်းသားတို့သည် ဥရောပတိုက်သားတို့ ဆုံးခံအတိုင်း နာမည်နှစ်လုံး အချို့မှာ သုံးလုံးမျှပင် ရှိသည်ကို ကြားရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ နာမည်တစ်လုံးသာ ရှိ၍ ကျောင်းဆရာက နှစ်လုံးပြည့်အောင် မေးမည်ကိုသိသဖြင့် အကြပ်ကျလျက်နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အမည်ကို စာရင်းသွင်းချိန်ရောက်သောအခါ၊ ကျွန်ုပ်သည် အကြံတစ်ခုရခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျောင်း ဆရာက ကျွန်ုပ်၏ အမည်ကို မေးသောအခါ ကျွန်ုပ်က “ဘူကာ ဝါရှင်တန်”ဟု အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်း အမည်ဖြင့် ယခုတိုင် ဆက်တွင်လျက်ရှိ၏။ နောင်အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်က ကျွန်ုပ်အား

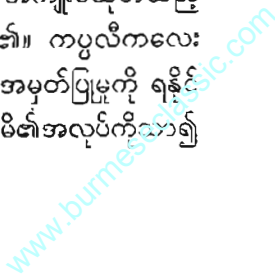
“ဘူကာတေလီယာဖာရို”ဟု ငယ်ကတည်းက မှည့်ထားကြောင်း သိရှိရပြန်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းကို သိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ကျွန်ုပ်၏ အမည်ကို “ဘူကာတေလီယာ ဖာရို ဝါရှင်တန်”ဟု ပြောင်းလိုက်ရပြန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ တိုင်းပြည်များ၌ မိမိ၏ အမည်ကို မိမိမှည့်ခွင့်ရသူများစွာရှိမည်ဟု ကျွန်ုပ် မထင်ပါ။

နေ့အခါ၌ ကျွန်ုပ်ကျောင်းတက်ရသောအချိန်မှာ အလွန် တို၍ ရက်မှာလည်း မမှန်ချေ။ မကြာမီအတွင်း ကျွန်ုပ်သည် နေ့ကျောင်းမှထွက်၍ အလုပ်သို့ ဝင်ရပြန်သဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ညကျောင်းသို့ တစ်ဖန်ဝင်ရပြန်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက ကျွန်ုပ် ပညာသင်ကြားခြင်းမှာ နေ့ကျောင်းမှာထက် ညကျောင်းမှာက များခဲ့လေသည်။ မကြာခဏပင် စိတ်ကျေနပ်လောက်သော ဆရာ ရရန်ခဲယဉ်းခြင်းနှင့် တွေ့ခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ည၌သင်ရန် ဆရာ တစ်ယောက်ကိုရပြီးမှ ထိုဆရာသည် ကျွန်ုပ်ထက်ပို၍ မတတ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပျက်ခဲ့ရ၏။ မကြာမကြာ ညအတွက် စာများကို ပြန်ပြရန် ညအခါ၌ မိုင်ပေါင်းများစွာ လမ်းလျှောက်သွားခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ မည်မျှလောက် စိတ်ညစ်ဖွယ်ရာ၊ အားလျော့ဖွယ်ရာ အမှုများနှင့် ကြုံတွေ့ရလင့်ကစား၊ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ပညာရအောင် ဆည်းပူးရမည်ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ကိုမူ ဘယ်အခါမျှ လက်မလွှတ်ခဲ့ချေ။

အတော်အတန် ကြီးပြင်းလာသောအခါ၌ ဆီးတားမှုမရှိ ကြီးပွားလိုတိုင်း ကြီးပွားနိုင်သောသူ လူဖြူတစ်ယောက်မှာ မည်သို့

သာ ရည်ရွယ်ချက်မျိုးထားမည်ကို ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကူး၍ ကြည့်မိ၏။ လူဖြူကလေးမှာ လွတ်တော်လူကြီးဖြစ်စေ၊ မင်းကြီးဖြစ်စေ သာသနာပိုင်ဖြစ်စေ၊ သမ္မတမင်းဖြစ်စေ အရည်အချင်း ရှိသည် နှုတ်က ချုပ်ချယ်ပိတ်ပင်ခြင်း မရှိဘဲ ဖြစ်နိုင်ခြင်း အခွင့်ကို ကျွန်ုပ်သည် လိုချင်တတ်မက်လှ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူဖြူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လျှင် မည်သို့ပြုချေမည်ကိုလည်း စိတ်ကူး၍ကြည့်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အောက်ဆုံးမှစ၍ ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ပြီးလျှင် အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံးသော အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်အောင်ကြိုးစားမည်ဟု စိတ်ကူး၏။

နောင်အခါများ၌ ကျွန်ုပ်သည် လူဖြူများကို ထိုအခါက နေလို သကဲ့သို့ မနာလိုသော စိတ်မရှိတော့ချေ။ ထမြောက်အောင်မြင်ခြင်း ဆိုသည်မှာ လူတစ်ယောက်သည် မည်သို့သော အခြေသို့ ရောက်သည်ကို ကြည့်၍ ချင့်တွက်ခြင်း မဟုတ်၊ သမြောက်ရန် ကြိုးစားဆဲအခါ၌ နိုင်နင်းအောင်မြင်ခဲ့သော အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးများကို ကြည့်၍သာလျှင် ချင့်တွက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို နောင်အခါမှ သိရ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ချင့်တွက်ခဲ့ပါမူ၊ ကပ္ပလီလူကလေး တစ်ယောက်သည် သူတစ်ပါး မကြည့်ညိုသော အမျိုး၌ ဖြစ်ရသည့်အတွက် အကျိုးမယုတ်သည် ပြင်၊ အကျိုးရှိသည်ဟူ၍ပင် ဆိုလောက်ပေ၏။ ကပ္ပလီကလေး တစ်ယောက်သည် လူအများတို့ ချီးမွမ်းအသိအမှတ်ပြုမှုကို ရနိုင်စေရန် လူဖြူ ကလေးတစ်ယောက်ထက်ပင် မိမိ၏အလုပ်ကိုသာ၍

ကောင်းအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရသည့်အတွက်၊ စိတ်၏ ကြံ့ခိုင်မှုကိုယ်အစွမ်းကို ယုံကြည်မှု အစရှိသော၊ အရည်အချင်းတို့ကို ရရှိနိုင်ပေသည်။ အမျိုးကောင်း သူတို့အဖို့ ကြီးပွားရန် နည်းလမ်းများမှာ လွယ်ကူသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ထိုသို့သော အရည်အချင်းမျိုးကို ရရှိရန် ခဲယဉ်းပေ၏။

မည်သည့်နည်းနှင့်ရှိသည် ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်မှာ မြင့်မြတ်သည်ဆိုသော မည်သည့် အခြားလူမျိုးထက်မဆို၊ ကပ္ပလီလူမျိုးဖြစ်ခြင်းကိုပင် နှစ်သက်မိ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် မိမိ၌ ထူးကဲသော အရည်အချင်း မရှိဘဲလျက်၊ မည်သည့် အမျိုးဖြစ်ပါသည်ဟု အကြောင်းပြုပြီးလျှင် ထူးကဲသော အခွင့်အရေးများကို ရထိုက်ကြောင်း၊ လူယက်ပြောဆိုသည်များကို ကြားရသော အခါတိုင်း ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းနည်းမိ၏။ ယင်းသို့ ဝမ်းနည်းခြင်းမှာ လူတစ်ယောက်သည် အရည်အချင်း မရှိဘဲ အမျိုးမြတ်သည်ဆို၍ မျှနှင့် ကြီးကဲသောအဖြစ်သို့ အလိုအလျောက် မရောက်နိုင်ကြောင်းကို၎င်း၊ အမျိုးညံ့သည်ဟူ၍ပင် ဆိုစေကာမူ ထိုသူ၌ ထူးကဲသော အရည်အချင်းရှိက၊ အစဉ်အမြဲ တိမ်မြုပ်၍ မနေနိုင်ကြောင်းကို၎င်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ သူတစ်ပါးတို့ ဖိနှိပ်ခြင်းခံရသော မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်၊ မည်သည့်လူမျိုးမဆို လောကဏိသဘာဝကို နားလည်သင့်ပေသည်။ အရည်အချင်းရှိသူ တစ်ယောက်အား ဖြူသည်ဖြစ်စေ၊ မဲသည်ဖြစ်စေ၊ နောက်ဆုံး တစ်နေ့ ကမ္ဘာအသိအမှတ်ပြု၍ ချီးမြှင့်စံမြဲ ဖြစ်ကြောင်းကို ဆင်ခြင်သော်၊ မှာ

ရတနာပုံဇာအုပ်တို့က

အားတက်သင့်၏။ ယင်းသို့ ရေးသားခြင်းမှာ၊ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းအတွက် ရည်ရွယ်၍ ရေးသားခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ အမျိုးသားအားလုံးအတွက်၊ ရည်ရွယ်၍ ရေးသားဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နှင့်လှစ်ထားရုံမျှမက၊ ဆင်းရဲသော ကျောင်းသားကို ကျောင်းလခ နှင့် ထမင်းဖိုး အတွက် အလုပ်တစ်ခုခု၌ ခိုင်းစေပြီးလျှင်၊ လက်မှတ် ပညာတစ်စုံတစ်ခုကိုလည်း သင်ပေးကြောင်း ပြောဆိုလျက်ရှိကြ သည်။

ထိုသူနှစ်ယောက် ၎င်းကျောင်းကြီးအကြောင်း ပြောဆို လျက်ရှိနေကြစဉ်၊ ၎င်းဟမ်တန်ကျောင်းကြီးသည်ကား၊ ကမ္ဘာ မြေကြီးပေါ်၌ အကောင်းဆုံးသော နေရာဖြစ်၍ ကောင်းကင်ဘုံပင် သူ့၌ ဤမျှ လောက် ကောင်းမွန်နိုင်ပါမည်လောဟု ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ စွေးတော မိလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုကျောင်းသည် မည်သည့် အရပ်၌ ရှိသည်၊ မိုင်ပေါင်းမည်မျှဝေးသည်၊ ဘယ်ကဲ့သို့ သွားရသည် သည်တို့ကို မသိသော်လည်း၊ ထိုကျောင်းသွားရန် တစ်ခါတည်း သန့်ဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။ ထိုကျောင်းသို့ သွားလိုသော စိတ်မှာ အလွန်တရာ အားကြီးလျက်ရှိရကား။ ကျွန်ုပ်မှာ နေ့ရောညပါ ၎င်း စိတ်နှင့်ပင် ရှိနေခဲ့လေသည်။

၎င်းကျောင်းအကြောင်းကို ကြားရပြီးသည်နောက်၊ ကျွန်ုပ် သည် ကျောက်မီးသွေးတွင်း၌ လပေါင်းအနည်းငယ် ဆက်လက် ထုတ်ကိုင်ရသေး၏။ ယင်းသို့ရှိစဉ် ဆားချက်ဖိုနှင့် ကျောက်မီးသွေး တွင်းပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ဂျင်နရယ် လွတ်စပ်ဖနာ၏အိမ်၌ အစေခံ အလုပ်တစ်ခု လစ်လပ်ကြောင်း ကြားသိရ၏။ ၎င်း၏ ဇနီး မစွတ် ချစ်ဖနာသည် အစေခံများအား၎င်း၊ အထူးသဖြင့် အစေအပါး လူ့ ထလေးများအား၎င်း၊ အလွန်ကြပ်တည်းကြောင်း ထိုနယ်တစ်လျှောက်

အခန်း [၃]

ပညာရှာမှီးခြင်း

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် မီးသွေးတွင်း တစ်ခု၌ အလုပ် လုပ်လျက်ရှိစဉ်၊ ဗာဂျီနီယာနယ်တွင် လူနက်များအတွက် ကျောင်း ကြီးတစ်ကျောင်း ဖွင့်လှစ်မည်ဟု အလုပ်သမားနှစ်ယောက် ပြော နေသံကို ကြားရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မြို့ကလေး၌ရှိသော ကျောင်းထဲ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ကျောင်းကြီးများ အကြောင်းကို ပြောဆို ကြားဖူးသည်မှာ၊ ထိုအကြိမ်တွင် ပထမအကြိမ်ဖြစ်၏။

ကျောက်မီးသွေးတွင်းထဲ၌ မှောင်မိုက်နေသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် စကားပြောနေသော အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ထံသို့ တတ်နိုင်သမျှ နီးအောင် ချဉ်းကပ်လေ၏။ တစ်ဦးသော သူက တစ်ဦးအား၊ ထိုကျောင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသားများအ

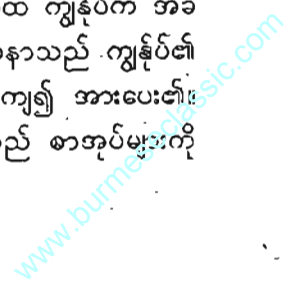
နာမည်ကြီးလျက်ရှိ၏။ ထိုအိမ်၌ သီတင်း ၃-ပတ်ထက်ကျော်လွန်၍ နေနိုင်သူ အလွန်နည်းပါး၏။ ထွက်သွားသော အစေခံများက အိမ်ရှင်မသည် စေ့စပ်လွန်းသည်၊ ကြပ်တည်းလွန်းသည်ဟု အပြစ်ဆိုကြ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ကျောက်မီးသွေးတွင်း၌ လုပ်ရခြင်းထက်၊ ထိုအိမ်၌ အစေခံလုပ်ရခြင်းကို နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍၊ မိခင်အား လျှောက်ထားစေရာ တစ်လလျှင် ၁၅-ကျပ်နှင့် အလုပ်ရခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မစွပ်ရပ်ဖနာ၏ ကြပ်တည်းမှုအကြောင်း ကြားရဖန်များသည်ဖြစ်၍၊ ၎င်းနှင့်တွေ့ရမည်ကိုပင် ကြောက်ရွံ့၏။ တွေ့ရသောအခါ၌လည်း၊ ဦးများပင် ဆတ်ဆတ်တုန်လျက်နီနေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ လက်အောက်၌ သီတင်းပတ်အနည်းငယ် အမှုထမ်းမိလျှင်ပင် ၎င်း၏အလိုအလိုက်ကို ကောင်းစွာ သိရှိနားလည်ခဲ့၏။ ထိုမိန်းမကြီးသည် အသန့်အရှင်း အလွန်ကြိုက်ကြောင်း၊ ခိုင်းစေသော ကိစ္စများကို သွက်သွက်လက်လက်နှင့် နေရာတကျလုပ်ကိုင်စေလိုကြောင်း၊ ရိုးသား၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုမှုကိုလည်း နှစ်သက်ကြောင်းစသည် အကြောင်းများကို မကြာမီအတွင်း ကျွန်ုပ် သိနားလည်ခဲ့လေ၏။ မည်သည့်အရာကိုမူ တော်စွာလျော်စွာ မလုပ်ရဘဲ၊ တံခါးတိုင်း . . . ဝင်းထရံတိုင်း စသည်တို့မှာ အစဉ်မပြတ် ကောင်းမွန်သန့်ရှင်းစွာ ရှိနေခြင်းကို အလွန်သိရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဟမ်တန်ကျောင်းသို့ မသွားမီ၊ မစွပ်ရပ်ဖနာ၏ အိမ်၌ တစ်နှစ်ခွဲခန့် နေခဲ့ရ၏။ ယင်းသို့နေရခြင်းအားဖြင့်

နေခဲ့သော နည်းကောင်း စနစ်ကောင်းတို့မှာ နောင်အခါ၌ အခြားနေရာများတွင် သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့သော ဗုညာများကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုပ်၌ အသုံးဝင်ခြင်းရှိ၏။ ယခုအချိန်သို့တိုင်အောင် အိမ်ပတ်လည်၌ဖြစ်စေ၊ လမ်းပေါ်၌ဖြစ်စေ၊ စက္ကူစုတ်များကို မြင်ရသည့်အခါ ကောက်၍ပစ်ချင်သော သဘောရှိ၏။ မသန့်ရှင်းသော ဝင်းခြံထစ်ခုကိုမြင်လျှင်လည်း သန့်ရှင်းအောင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းလို၏။ ခိုင်နေသော ဝင်းထရံတစ်ခုကို တွေ့လျှင်လည်း မတ်၍ပေးလို၏။ မီးပျက်၍နေသော အိမ်တစ်ဆောင်ကိုမြင်လျှင်လည်း ဆေးသုတ်၍ပေးလို၏။ ကြယ်သီးပြုတ်၍နေသော အင်္ကျီ၊ ဆီကွက်နေသော ခြမ်းပြင် စသည်တို့သို့ မြင်ပြန်လျှင်လည်း ပိုင်ရှင်အား သတိပေးလို၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပထမ၌ မစွပ်ရပ်ဖနာကို အလွန်ကြောက်ရာ နောက်ဆုံး၌ အကောင်းဆုံးသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဟူ၍ ခံစားထင်ခဲ့လေ၏။ ထိုမိန်းမကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်သည် ယုံကြည်စိတ်ချလောက်ကြောင်းကို သိရှိလာသည်အခါ၊ လုံးလုံးပင် မျက်နှာပြုံးအပ်၏။ ထိုအိမ်၌နေစဉ်၊ ဆောင်းဥတုအခါများ၌ ကျွန်ုပ် ကျောင်းတစ်နေ့လျှင် တစ်နာရီခန့်သွားရန် အခွင့်ရခဲ့၏။ သို့ရာတွင် အထွက်ခြင်း အလုပ်ကိုမူ ဆရာတစ်ယောက်ထံ ကျွန်ုပ်က အခမဲ့အဖြစ်၌ ညအခါများ၌ ပြုလုပ်ရ၏။ မစွပ်ရပ်ဖနာသည် ကျွန်ုပ်၏ ညအခါလားသော စိတ်သဘောကို သဘောကျ၍ အားပေး၏။ ထိုအခါ လက်အောက်၌ရှိစဉ်အခါ၊ ကျွန်ုပ်သည် ဓာအုပ်များကို

တတ်နိုင်သမျှ စုဆောင်းစပြုခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထင်းရှူးသေတ္တာ တစ်လုံးကိုရှာပြီးလျှင်၊ အဆင့်များထည့်ပြီး နောက်ရသမျှ စာအုပ် များတို့ စိတန်းကာ ထည့်ထား၍ ၎င်းကို ကျွန်ုပ်၏ ပိဋကတ်တို့ထံ ဟုခေါ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မစွပ်ရပ်ဖနာ၏ အိမ်၌နေရာတကျရှိသော သော်ငြား၊ ဟမ်တန်ကျောင်းသို့ သွားလိုသော အကြံအစည်ကို မစွန့်လွှတ်သေးချေ။ ၁၈၇၂-ခုနှစ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဟမ်တန် ဆိုသည်မှာ အဘယ်အရပ်၌ရှိသည်၊ သွားရန်စရိတ် မည်မျှကုန် သည်၊ စသည်တို့ကို မသိသော်လည်း ချက်ခြင်းရောက်အောင် သွားအံ့ဟု စိတ်ပြဋ္ဌာန်း၏။ ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်ကို မိခင် တစ်ပါး အခြားလူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ သဘောမတူချေ။ မိခင် ကပင်လျှင် မရေရာသော အလုပ်တစ်ခုကို ရမ်းဆ၍ လုပ်ရန် သကဲ့သို့ မှတ်ထင်ဟန်ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သွားသောအခါ မိခင်ကပင်လျှင် စိတ်မပါတပါနှင့် ခွင့်ပြု၏။ ကျွန်ုပ်ရသော လူ ကလေးမှာ တထွေးနှင့် အခြားအိမ်သူ အိမ်သားများ ဖြုန်းတီး စားသောက်ပြီးသဖြင့်၊ ငွေ ၁၅-ကျပ် ၂၀-ကျပ်ခန့်မျှသာ ရှိတော့ သည်ဖြစ်သောကြောင့် အဝတ်ဝယ်ရန်နှင့် ခရီးစရိတ်အတွက် မလုံ လောက်အောင် ရှိနေခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုသည် ဤအချက်ကို ကျွန်ုပ်အား တတ်နိုင်သမျှ ကူညီရှာ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းမှာ ကျောက် မီးသွေးတွင်း၌ အလုပ်လုပ်ရ၍၊ အခများစွာ မရသည့်ပြင်၊ အိမ် စရိတ်ကိုလည်း ထမ်းရသေးသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်အား

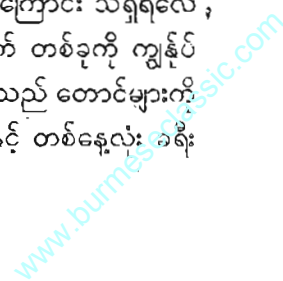
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

များစွာ မကူညီနိုင်။ ကျွန်ုပ် စိတ်နှလုံး၌ ထိခိုက်သော အချက်တစ်ခု မှာ၊ ကျွန်ုပ်သွားကာနီး၌ များစွာသော အမျိုးသား အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ကိစ္စကို အရေးတယူ ပြုကြပေသည်။ ၎င်းတို့မှာ ကျွန်ဘဝနှင့် အရွယ်ကုန်လွန်ခဲ့ကြပြီ။ မိမိတို့ အမျိုးသား များအနက်မှာ တစ်ယောက်သောသူသည် ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း ၌ ပညာသင်ကြားရန် အိမ်မှထွက်ခွာ၍ သွားခြင်းကို တွေ့မြင်ရလိမ့် မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ကြချေ။ အချို့သော လူအိုများက မူးတစ်စေ့၊ အချို့က မတ်စေ့၊ အချို့က လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်စသည်ဖြင့် လက်ဆောင်ပေးကြ၏။

ထွက်ခွာရမည်နေ၌ ကျွန်ုပ်သည် ရှိသမျှ အဝတ်ကလေး များကို လွယ်အိတ်တွင်ထည့်ကာ လွယ်လျက် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်မှာ၊ ထိုအခါ၌ ကောင်းစွာမကျန်းမာသဖြင့် ဝမ်းနည်း စွာနှင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့ရ၏။ ထိုအခါက အနောက်တဂျီနီယာနှင့် အရှေ့ပိုင်းသည် မီးရထားတောက်လျှောက် မပေါက်သဖြင့် မြင်း ရထား၊ မီးရထားဖြင့် ခဏခဏပြောင်း၍ ဝိးပြီးလျှင် ခရီးသွားခဲ့ရ၏။

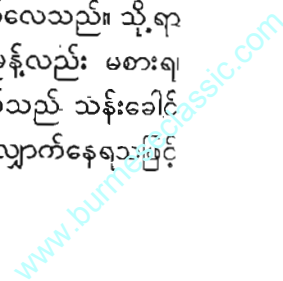
မောလ်ဒင်မြို့နှင့် ဟမ်တန်မြို့မှာ မိုင် ၅၀၀-ခန့် ဝေးကွာ ရာ၊ အိမ်မှာထွက်လာခဲ့၍ အချိန်များစွာ မကြာမီ ကျွန်ုပ်၌ ပါခဲ့ သော ငွေမှာ ခရီးစရိတ်အတွက် မလုံလောက်ကြောင်း သိရှိရလေ ၏။ ထိုအခါက ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို ကျွန်ုပ် သည် သေသည်တိုင်အောင် မှတ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တောင်များကို ဖြတ်ကျော်၍ မြင်းရထားဟောင်းကြီး တစ်စီးနှင့် တစ်နေ့လုံး ခရီး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သွားပြီးနောက် ညနေခင်းအချိန်တွင် မြင်းရထားသည် ဆေးများ သုတ်ထားခြင်း မရှိသော ဟော်တယ်ခေါ် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၌ ရပ်တန့်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှတစ်ပါး အားလုံးသော အခြားခရီးသည် တို့မှာ လူဖြူများဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ၎င်းဟော်တယ်မှာ မြင်းရထား စီး၍ ခရီးသွားသော ခရီးသည်များ အားလုံးအတွက် တည်းခိုရန် ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်မိ၏။ အသားဖြူနှင့် အသားမဲ ခြားနားမှု ရှိမည်ဟု ကျွန်ုပ်မစဉ်းစားမိချေ။ အခြားခရီးသည်များမှာ အခန်း များရ၍၊ ညစာစားရန် ပြင်ဆင်နေကြစဉ်၊ ကျွန်ုပ်မှာ စားပွဲတင် အနီးရှိ လူတစ်ယောက်ထံသို့ မရဲတရဲနှင့် သွား၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ရာအတွက်၎င်း၊ အစားအတွက်၎င်း၊ ကြေးငွေလုံလောက်စွာ မရှိသည်မှန်၏။ သို့ရာတွင် ဟော်တယ်ရှင်အား တစ်နည်းနည်း နှင့် သနားအောင် တောင်းပန်၍ အိပ်ရာနေရာအောင် တောင်း လျှင် ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိ၏။ သို့နှင့်ကျွန်ုပ်သည် သွားရောက် အသနားခံရာ ကျွန်ုပ်၌ ပိုက်ဆံပါမပါကိုမျှ မမေးဘဲ၊ အစာကို၎င်း အိပ်ရာကို၎င်း မမေးနိုင်ကြောင်းနှင့် တစ်ခါတည်း ငြင်းလိုက်လေ ၏။ အမဲနှင့် အဖြူသည် မည်ကဲ့သို့ ခြားနားခြင်းရှိသည်ကို ကျွန်ုပ် ၌ လက်တွေ့သိရသည်မှာ ဤအကြိမ်သည်ကား ပထမအကြိမ် ဖြစ် ၏။ 'အလွန်ချမ်းအေးသော ညဖြစ်သဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်မှာ နွေးထေး တစ်ညလုံးပင် လမ်းလျှောက်၍နေရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဟမ်တန်သို့ ရောက်လိုသော စိတ်ဆန္ဒ အလွန်အားကြီးခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဟော်တယ် ရှင်အား မုန်းစိတ်ထားရှိရန်ပင် အချိန်မရချေ။

ခြေကျင်လျှောက်ခြင်း၊ လှည်းများ-ရထားများ စသည်တို့ နောက်မြားခဲ့၍ လိုက်ရခြင်းစသည်ဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် ဟမ်တန်မြို့ နှင့် ၈၂-မိုင်ခန့်ဝေးသော ရစ်ချ်မန်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လေသည်။ ထိုအခါ၌ကား၊ ကျွန်ုပ်မှာ မောပန်းဆာလောင် ပေရေညစ်ပတ် ထုတ် ရှိသည်ပြင်၊ ရောက်သောအချိန်မှာလည်း ညဉ့်နက်လှလေ ၍ ကျွန်ုပ်မှာ မြို့ကြီးပြကြီးများသို့ မရောက်ဘူးသဖြင့် သာ၍ပင် ဘာတူရောက်၏။ ပိုက်ဆံမှာလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရှိတော့ ၍၊ အသိအကျွမ်းလည်း မရှိ။ မြို့ကြီးပြကြီးများ၏ ထုံးစံများကို မသိသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဘယ်သို့သွားရမည်ကိုပင် မသိဖြစ် ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အချို့သော နေရာများ၌ တည်းခိုခွင့်ကို တောင်း ၍၊ ထိုအခါ သူတို့က ကြေးငွေတောင်းကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ကြေးငွေမရှိချေ။ ထို့ကြောင့် မည်သို့ပြုရမည်ဟု မသိ။ လမ်း သစ်လမ်းမှ တစ်လမ်းကူးကျော် လျှောက်သွားလျက်ရှိစဉ်၊ အချို့ သော ဆိုင်များ၌ ကြက်ကောင်လုံးကြော်များ၊ ကိတ်မုန့်ကြီးများကို တောင်းစဖွယ် ဘန်းပြု၍ ခင်းထားသည်များကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကြက်ကြော်၏ ပေါင်တစ်ချောင်းကို၎င်း၊ ကိတ်မုန့် တစ်ခုကို၎င်း၊ ရခဲ့မည်ဆိုလျှင် နောင်အခါ၌ ရှာဖွေ၍ရသမျှ ပစ္စည်း တွေကို ပေးပါမည်ဟုပင် ကတိထားမည် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာ တွင် ကျွန်ုပ်မှာ ကြက်ကြော်လည်းမရ၊ ကိတ်မုန့်လည်း မစားရ။ ရာလည်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မရှိချေ။ ကျွန်ုပ်သည် သန်းခေါင် မြို့သို့တိုင်အောင် အစာမစားရဘဲ အမြဲလမ်းလျှောက်နေရသဖြင့်

မောပန်းဆာလောင်-ညောင်းညာ အကြောတင်း ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း စိတ်အားမလျော့ခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် ညောင်းညာလှမက ညောင်းညာလှ၍၊ လဲတော့မည့်ဆဲဆဲ ရှိနေသည်တွင် ခြေကျင်ခရီးသည်များ အတွက် နံဘေးမှမြင့်၍ထားသော လမ်းတစ်လမ်းသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် လမ်းသွား လမ်းလာများ မမြင်စေအောင် စောင့်၍ ကြည့်နေပြီးလျှင် လူပြတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အောက်သို့ဝင်၍ လွယ်အိတ်ကို ခေါင်းအုံးပြီးလျှင် မြေကြီးပေါ်တွင် အိပ်တော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ လူများ လမ်းလျှောက်သွားသည့် ခြေသံများကို ကြားရ၏။ နံနက်မိုးလင်းသောအခါ အတော်အတန် အညောင်းပြေသော်လည်း အစာအာအောင် မစားရသည်မှာ အတော် ကြာပြီဖြစ်၍၊ အလွန်တရာ ဆာမွတ်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဦးခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင်၊ သံစိမ်းများကို ကုန်းပေါ်သို့ ချလျက်ရှိသော သင်္ဘောကြီးတစ်စင်း အနီးသို့ ရောက်လာကြောင်း တွေ့ရ၏။ အိပ်ရာမှ ထပြီးနောက် သင်္ဘောသို့ သွား၍ ကပ္ပတိန်အား ထမင်းဖိုး ငွေရစေရန် ဝန်စည်များကို သယ်ချပေးရမည်ဟု ပြောရာ၊ ကပ္ပတိန်သည်လည်း ကြင်နာသနားတတ်သူဖြစ်၍ သင်္ဘောတူညီလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းဖိုးရလောက်အောင် အလုပ်လုပ်ပြီးနောက် ရသော ပိုက်ဆံနှင့် နံနက်စာသွား၍ စားသောက်ရင်း နံနက်စာသည်ကား၊ ကျွန်ုပ်စားဖူးသမျှတွင် အကောင်းဆုံးသော နံနက်စာပင် ဖြစ်ပေ၏။

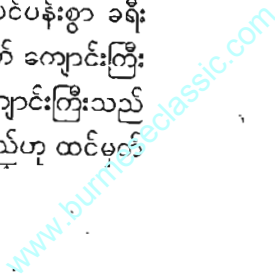
ကပ္ပတိန်သည် ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်ကို အလွန်သဘောတူ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တစ်နေ့လျှင် ကြေးငွေမည်ရွှေမည်မျှနှင့် လိုက်ကိုင်လိုက ဆက်လက် ထုတ်ကိုင်နိုင်ကြောင်း ပြောလေရာ၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနှင့် လုပ်ကိုင်၏။ ယင်းသို့ လုပ်ကိုင်ရင်း၊ ထမင်းဖိုးမှ ပိုသော ငွေကို ဟမ်တန်သို့ သွားရန် ခရီးစရိတ်အတွက် စုဆောင်းရ၏။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့တစ်နေ့လျှင် များများမပိုချေ။ အိပ်ရာနေရာ အတွက် စရိတ်ကုန် နည်းစေရန်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ပထမညက အိပ်သည့်အတိုင်း လမ်းအောက်၌ မြေကြီးပေါ်တွင် အိပ်ရ၏။ ၎င်းအောက်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာရှိသောအခါ၊ ၎င်းမြို့ရှိ ကပ္ပလီလူမျိုးများက ကျွန်ုပ်အား အခမ်းအနားနှင့် ပင့်ဖိတ်ခေါ်ငင်ကြရာ၊ ခရီးသတ် ၂၀၀၀-ခန့်မျှရှိ၏။ အခမ်းအနား ကျင်းပသောနေရာမှာ ကျွန်ုပ် အိပ်ဖူးသောနေရာနှင့် မဝေးသည်ဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ်သည် အခမ်းအနား၌ရှိစဉ်အခါက ပရိသတ်ကို သတိမရဘဲ၊ အိပ်ဖူးသော နေရာကလေးကို ခဏခဏ သတိရမိ၏။

ငွေလုံလောက်စွာ စုဆောင်းပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောကပ္ပတိန်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီးနောက် ထွက်လာလေ၏။ လမ်းခရီး၌ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရဘဲ ဟမ်တန်မြို့သို့ ရောက်ရောက်ခဲ့ရာ၊ ရောက်သောအခါ၌ အိတ်ထဲတွင် ပညာသင်ကြား အတွက် ငွေ ၁-ကျပ် ၈-ပဲ ပါခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ပင်ပန်းစွာ ခရီး ရောက်သော်လည်း၊ ထိုမြို့သို့ရောက်၍ သုံးထပ်တိုက် ကျောင်းကြီး နှစ်မြင်ရသောအခါ အမောပြေ၍ သွားခဲ့၏။ ၎င်းကျောင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ် မြင်ဖူးသမျှတွင် အကြီးဆုံး အလှဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မိ၏။ ၎င်းကို မြင်ကာမျှနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ အသက်သွင်း၍ ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကုသရေလ လူမျိုးများအား ဘုရားသခင် ကတိထားသောမြေသို့ ဆိုက်ရောက်ဘိသည်အလား၊ အားနစ်သက်ခြင်းဖြစ်ပြီးလျှင်၊ လောက၌ ကောင်းမှုများနိုင်သမျှ အများဆုံး ပြုလုပ်အံ့ဟု စိတ်ထဲ၌ အားခဲမိလေ၏။

ကျောင်းကြီးသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာမကြီးထံ ကျောင်းနေရန်အတွက် ဝင်ရောက်ပြောဆို၏။ အစာအောင်လည်း မစားရ၊ ရေလည်းမချိုးရ၊ အဝတ်လည်း မလဲရသည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်၍၊ ဆရာမကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို ငြိမ်သောအခါ၊ စိတ်ကျေနပ်မှု မရှိသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော သူငယ်ကို ကျောင်းသားအဖြစ်နှင့် လက်ခံရသော် သင့်တော်ပါမည်လောဟု ယုံမှားသံသယ ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဆရာမကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်လည်းမခံသေး၊ တစ်ခါတည်းလည်း မငြင်းပယ်သေးဘဲ အနီးအတန်းရှိနေရာ၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း ထိုက်သင့်ကြောင်းကို သိစေမိအနည်းနည်းအားဖြင့် ပြခဲ့၏။ ထိုအတောအတွင်း ဆရာမကြီးသည် အခြားကျောင်းသားများ လက်ခံလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ၎င်းတို့ကဲ့သို့ အခွင့်သာခဲ့ပါလျှင် ၎င်းနည်းတူပင် လုပ်နိုင်သော အစွမ်းရှိပါ၏ဟု စိတ်ထဲ၌အောင်မိ၍ မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့၏။

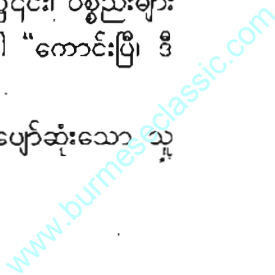
နာရီအနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဆရာမကြီးက တွေ့ရအား “ဟိုဘက်က အခန်းမှာ အမှိုက်ရှုပ်နေတယ်၊ တံမြက်

ယူ၍ လှည်းလိုက်ပါ”ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အခွင့်ပေါ်ချေပြီတကားဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ၊ မစွပ်ရပ်ဖနာနှင့် နေခဲ့ရ၍ တံမြက်ကောင်းကောင်းလှည်းတတ်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အခန်းကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တံမြက်လှည်း၏။ ၎င်းနောက် ဖဲ့သုတ်သော အဝတ်ကိုယူ၍ လေးကြိမ်တိုင်တိုင် သုတ်၏။ နံရံ၌ရှိသော သစ်သားဘောင်များ၊ ခုံရှည်များ၊ စားပွဲများ၊ စာရေးခုံများကို လေးကြိမ်တိုင်တိုင် အဝတ်နှင့်သုတ်၏။ ထို့ပြင် ပစ္စည်းများကို ဖယ်ပြီးလျှင် အကြိုအကြားများ၊ ထောင့်များကို စေ့စေ့စပ်စပ် အထပ်ထပ် စင်ကြယ်အောင် သုတ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အရည်အချင်းကို ၎င်းအခန်း ရှင်းလင်းပုံကိုကြည့်၍ ဆုံးဖြတ်မည့်အကြောင်း ကျွန်ုပ်သိ၏။ အလုပ်ပြီးသောအခါ ဆရာမကြီးအား ပြီးကြောင်းသွား၍ ပြောရာ၊ ဆရာမကြီးသည် စေ့စပ်သော မိန်းမကြီးဖြစ်၍၊ မည်သည့်နေရာ၌ အညစ်အကြေး ရှိတတ်သည်ကို သိသောသူ ဖြစ်၏။ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ ဆရာမကြီးသည် ကြမ်းများ အကြိုအကြားများကို သေချာစွာကြည့်၏။ ၎င်းနောက် လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်၍ နံရံက သစ်သားများ၊ စားပွဲများ၊ ခုံရှည်များကို ပွတ်၍ကြည့်၏။ ကြမ်းပေါ်၌၎င်း၊ ပစ္စည်းများပေါ်၌၎င်း၊ မြူမှုန်တစ်မှုန်မျှ မတွေ့ရသောအခါ “ကောင်းပြီ၊ ဒီကျောင်းမှာ မင်းနေနိုင်တယ်”ဟုပြော၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ လောကကြီး၌ အပျော်ဆုံးသော သူ

တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထိုအခန်းကို တံမြက်စည်းလှည်းခြင်းသည် ကား၊ ကျွန်ုပ်အဖို့ စာမေးပွဲကြီးဖြစ်၍၊ သိပ္ပံကျောင်းများ၌ စာမေးပွဲ အောင်ကြသော သူငယ်များသည် ထိုစာမေးပွဲကို ကျွန်ုပ် အောင်မြင် သည့်အခါကထက် ပိုမို၍ ဝမ်းမြောက်နိုင်ကြမည်ဟု မထင်မိပါ။ ထိုအခါမှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် စာမေးပွဲ အမြောက်အမြားကို အောင်ခဲ့ ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤပထမ စာမေးပွဲမှာမူ ကျွန်ုပ်အဖို့ အကောင်းဆုံး စာမေးပွဲပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျောင်းနေခွင့် ရပြီးသည်နောက် ဆရာမကြီး မစွမ်းမက်ကီသည် ကျွန်ုပ်အား တံမြက်လှည်း အလုပ်နှင့် ဒရဝမ်အလုပ်၌ ခေါ်ထား၏။ ၎င်းအလုပ်ကို လုပ်ခြင်းဖြင့် ကျောင်းစရိတ်အတွက် ချွေးမည်ဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လုပ်ကိုင်၏။ အထူးမှာ အတော်ပင်ပန်းသော်လည်း စိတ်မပျက်ဘဲ လုပ်ခဲ့ရာ၊ အခါအခြေအနေအထားအမြောက်အမြားကို ကြည့်ရ၍၊ ညဉ့်နက်အောင် လုပ်ကိုင်ရ၏။ နံနက်၌လည်း လေးနာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ထ၍၊ မိမိများကို မီးမွှေးပြီးလျှင် သင်ခန်းစာများကို ဖတ်ရ၏။ ၎င်း ကျောင်း၌ ရှိစဉ်အခါ ဖြစ်စေ၊ ကျောင်းမှ ထွက်လာသောအခါ ၌ဖြစ်စေ ဆရာမကြီး မစွမ်းမက်ကီသည် ကျွန်ုပ်အတွက် များစွာ ကူညီပေး မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ကြုံတွေ့ ရသောအခါတို့၌ ဆရာမကြီး၏ သြဝါဒပေးခြင်းနှင့် အားပေးခြင်း မှာ ကျွန်ုပ်၌ ကြီးစွာသော အထောက်အပံ့ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

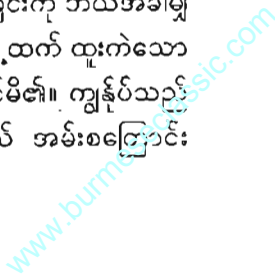
ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းကြီးကို ရှေးဦးစွာ မြင်ရသောအခါ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

စိတ်တွင်ဖြစ်ပုံကို ဖော်ပြခဲ့ပြီးလေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ ၌ တစ်သက်ပတ်လုံး စွဲလောက်အောင်ဖြစ်သော အကြောင်းတစ်ခု မှာ၊ ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် တွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်း ကျောင်းအုပ်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသမျှ သူ့အပေါင်းတို့အနက် အမြင့်မြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်၍၊ တွေ့နိုင်ခဲ့လှသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ သူ၏အမည်မှာ ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်း ဖင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဥရောပတိုက်၌၎င်း၊ အမေရိကပြည်၌၎င်း၊ စာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ခဲ့ရဖူးပါ သ်။ သို့ရာတွင် ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းနှင့် အရည်အချင်း တူညီ သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ဘူးကြောင်းကို နိဒ္ဒါ ထွက်ဆိုပုံပါ၏။ ယာခင်းများ၌ ကျွန်ုပ်များနှင့်၎င်း၊ ကျောက် မီးသွေးတွင်းများ၌ ကူလီများနှင့်၎င်း ရောယှက်ကာ နေထိုင်ခဲ့ရပြီး နောက်၊ ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့် တွေ့ရ ခြင်းမှာ၊ ခံစားရခဲ့လှသော အခွင့်အရေးကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ထံသို့ ပထမ အဦးဆုံးဝင်သွားသည့် အကြိမ်၊ ဤ သူသည်ကား တစ်စုံတစ်ရာမျှ အပြစ်အနာအဆာရှာ၍ မရနိုင် သော သူတစ်ယောက်ပင်ဟု စိတ်၌ မှတ်ထင်ခဲ့ခြင်းကို ဘယ်အခါမျှ မျှော်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ထိုသို့၌ကား အခြားသူတို့ထက် ထူးကဲသော အရည်အချင်းရှိ၏ဟု ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌မှတ်ထင်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသို့ ဝင်သည့်အချိန်ကစ၍ ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သေဆုံးသည်အထိ ၎င်းနှင့် ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်ခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ ကြာရှည်စွာ ပေါင်းသင်းရလေလေ သာ၍ ကြည်ညိုလေလေ ဖြစ်ခဲ့၏။ ဟမ်တန်ကျောင်းမှာ အဆောက်အဦများ၊ ကျောင်းဆရာများနှင့် လက်မှုပညာရုံများကို ဖယ်ထားခဲ့စေကာမူ ကျောင်းသားများသည် ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းနှင့် နေ့စဉ်တွေ့ဆုံခွင့်ရှိခြင်းပင် လျှင် လုံလောက်သော ပညာကိုရနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အသက်ကြီး၍ လာလေလေ စာအုပ်များမှ ရနိုင်သော ပညာထက်၊ တကယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံရသဖြင့် ရနိုင်သော ပညာကသာ၍ ထူးမြတ်သည်ဟု ယုံကြည်လေလေ ဖြစ်တော့သည်။ စာအုပ်များကို အစဉ်မပြတ် လေ့ကျက်၍ နေမည့် အစား၊ လူများနှင့် အဖြစ်အပျက်များကို ဆင်ခြင်မှတ်ကြားခဲ့ပါလျှင် ကျောင်းသားများ၌ အကျိုးကျေးဇူးများချေမည်ဟူ၍ အထင်ရှိမိလေသည်။

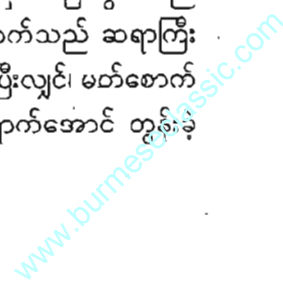
ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းသည်၊ မသေမီ ၆-လ အတွင်း၌၊ တက္ကစီဂျီရို၊ ကျွန်ုပ်၏ နေအိမ်၌ ၂-လခန့် လာရောက်နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ၌ ဆရာကြီးမှာ ခြေလက်ကိုမျှ မသယ်နိုင်အသံမှာလည်း ပီသအောင်မပြောနိုင်ဘဲ၊ ထုံနာကျင်နာစွဲလျက်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ပင် ဆရာကြီးသည် တစ်သက်ပတ်လုံး မိမိဆောင်ရွက်ခဲ့သော ကိစ္စကြီးကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်လျက်ပင် ရှိခဲ့သည်ဟု ဤသို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် အရေးမထားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ကျွန်ုပ် ဘယ်အခါမျှ မတွေ့ဖူးပါ။ ဆရာကြီး၌ တစ်ကိုယ်ကောင်းသဘောဟူ၍ အဘယ်အခါမျှ ရှိဘူးသည်ဟု ကျွန်ုပ်မထင်ပါ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဆောင်ပိုင်းရှိ ကျောင်းများအတွက် ကူညီရန်ကိုလည်း မိမိကျောင်းအတွက် ဆောင်ရွက်ရ သကဲ့သို့ပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိသည်။ ပြည်တွင်းစစ်ပွဲအတွင်း၌ ဆရာကြီးသည် တောင်ပိုင်းသားများနှင့် ဘတ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရသော်လည်း၊ စစ်ပြီးသည့်အခါ၌ တောင်ပိုင်းသားများအား မုန်းထား စကားတစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ပြောဖူးသည်ကို ကျွန်ုပ်မကြားရပေ။ ယင်းသို့ မပြောဘူးရုံမျှမက၊ ဆရာကြီးသည် ဆောင်ပိုင်းသားတို့အား ကူညီရန်ကိုပင် အစဉ်မပြတ် နည်းလမ်းများ ရှာဖွေလျက်ရှိခဲ့လေသည်။

ဟမ်တန်မြို့ရှိ ကျောင်းသားတို့သည် ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းအား မည်မျှလောက် ကြည်ညိုလေးစား အားထားယုံကြည်ခြင်းရှိကြသည်ကို ကုန်စင်အောင် ထုတ်ဖော်ရေးသားရန် ခဲယဉ်းလှ၏။ စင်စစ်သော်ကား၊ ကျောင်းသားတို့သည် ၎င်းအား ဘုရားတစ်ဆူကဲ့သို့ပင် ကိုးကွယ်ကြ၏။ ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းသည် မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို၊ ဆောင်ရွက်သည်ဖြစ်စေ၊ အထမမြောက်ဘဲ ရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် မထင်နိုင်ချေ။ မည်သည့်အရာကို တောင်းခံသည်ဖြစ်စေ၊ ၎င်းတောင်းခံလျှင် ပေးရမည်သာလျှင်တည်း။ ဆရာကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လာရောက်နေထိုင်စဉ်အခါ၊ တစ်ခုသော အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်ုပ် မှတ်မိသေး၏။ ဆရာကြီးမှာ ခြေမစွမ်းသည်ဖြစ်၍ တစ်နေ့သ၌ တပည့်ဟောင်း တစ်ယောက်သည် ဆရာကြီး၏ ဘီးများပါသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တင်ပြီးလျှင်၊ မတ်စောက်စွာ ရှိသော တောင်ကုန်းတစ်ခု၏ ထိပ်သို့ ရောက်အောင် တွန်းခဲ့

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

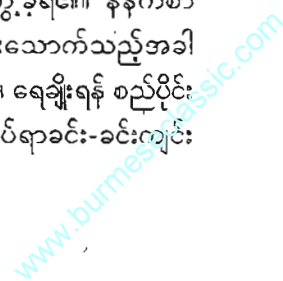
ရ၏။ ယင်းသို့ပြုရခြင်းမှာ အတော်ပင်ပန်းသော အလုပ်ဖြစ်၏။ တောင်ပူစာထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ တပည့်ဟောင်းသည် ကုန်း၌ တွန်းနေရာမှထ၍ မျက်နှာမှ ချွေးများကိုသုတ်ရင်း ရွှင်လန်းဝမ်းသာသော မျက်နှာနှင့် ဆရာကြီးအားကြည့်လျက်၊ “ဆရာကြီး ရှိစဉ်အခါ ဆရာကြီးအတွက် တကယ် ခဲယဉ်းသော အလုပ်တစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ရထိုက်သည်အတွက် ကျွန်တော် အလွန်ဝမ်းမြောက်ပါသည်”ဟုပြော၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဟမ်တန်ကျောင်း၌ရှိစဉ်အခါ၊ ကျောင်းသားများ၏ အိပ်ခန်းများသည် လူများလွန်းသည် ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဝင်လာသောသူများကို လက်မခံနိုင်လောက်အောင် ရှိခဲ့၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီးက မိုးကာတဲများ ဆောက်လုပ်၍ ကျောင်းသားများ အိပ်စေရသော် သင့်တော်လိမ့်မည်ဟု အကြံဖြစ်၏။ ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းက ကျောင်းသားဟောင်းများအား ဆောင်းဥတုတွင် မိုးကာတဲများသို့ ရွှေ့ပြောင်း၍ အိပ်နိုင်ကြပါလျှင် ကောင်းပေလိမ့်မည်ဟု ပြောသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ကျောင်းသားတိုင်းလိုလိုပင် မိမိပြောင်းရွှေ့နေပါမည်ဟု သူ့ထက်ငါ ဝန်ခံကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ရွှေ့ပြောင်း၍ နေထိုင်သူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုနှစ်၌ ဆောင်းဥတုသည် အထူးပင် ချမ်းအေးလှသောကြောင့် မိုးကာတဲများ၌ နေရသော ကျွန်ုပ်တို့မှာ အလွန်ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြ၏။ သို့ရာတွင် မည်မျှလောက် ဒုက္ခရောက်နေကြသည်ကို ဆရာကြီး မသိရှိချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ ငြီးတွားရမည်

အားနာသဖြင့် ကြိတ်၍ ခံကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိနေ၍၊ ကျောင်းသားသစ်များ နေထိုင်ခွင့်ရကြသည်ဟု သိရှိရသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်တို့မှာ စိတ်ကျေနပ်မှုရှိကြ၏။ ဆောင်းဥတုအတွင်း ချမ်းအေးလှသော ညအခါတွင် လေပြင်းများတိုက်သောကြောင့်၊ မိုးကာတဲမှ ရွက်ဖျင်များ လွင့်၍ သွားသဖြင့် အမိုးအကာမရှိဘဲ အိပ်ကြရသည်မှာ တစ်ကြိမ်တော့ဖြစ်၏။ သို့သော် နံနက်စောစော ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် လာရောက်၍ ၎င်း၏ ရွှင်ရွှင်ပျပျ အားရပါးရရှိသော အသံကို ကြားရကာမျှနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ညစ်မှုများ ပျောက်လွင့်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းအား ချီးမွမ်းသည့်အကြောင်း ထုတ်ဖော်ရေးသားပြီးခဲ့ပြီ။ ၎င်းဆရာကြီးမှာ စစ်ကြီး ငြီးစီးသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသားများကို ကြီးပွားစေရန် ကူညီကြသည့် ယောက်ျားမိန်းမ အမြောက်အမြားတို့တွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်မျှဖြစ်လေရာ၊ ကပ္ပလီကျောင်းများသို့ ဝင်ရောက်ကူညီကြသော ယောက်ျားမိန်းမများထက် မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်လူ၍ ကမ္ဘာ့ဇရာဝေင်တွင် ရှိချေမည်ဟု ကျွန်ုပ်မထင်ပါ။

ဟမ်တန်ကျောင်း၌ နေထိုင်ရစဉ်အခါ၊ ကျွန်ုပ်မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အဆန်းအသစ်များကို အစဉ်မပြတ် တွေ့ခဲ့ရ၏။ နံနက်စာစားစာ စသည်တို့ကို အချိန်မှန်စားရခြင်း၊ စားသောက်သည့်အခါ အသုံးခင်း တည်ခင်းခြင်း၊ လက်သုတ်ပဝါသုံးခြင်း၊ ရေချိုးရန် စည်ပိုင်းခြင်း သွားပွတ်တံကို အသုံးပြုခြင်း၊ အိပ်ရာ၌ အိပ်ရာခင်းခင်းကျင်း

ခြင်း စသည်တို့မှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ အဆန်းအသစ်များ ဖြစ်ပေသည်။
 ဟမ်တန်ကျောင်းကြီးမှ ကျွန်ုပ်သင်ခဲ့ရသော သင်ခန်းစာ
 များအနက်၊ အဘိုးအထိုက်တန်ဆုံးမှာ ရေချိုးခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူး
 ကို သိရခြင်းဖြစ်သည်ဟု တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။ ရေချိုးခြင်း
 သည် ကိုယ်ကာယကို ကျန်းမာစေရုံမျှမက၊ ဟိရိသြတ္တပတရားကို
 အားပေးစေကြောင်း၊ ၎င်းကျောင်း၌ ပထမအကြိမ် သင်ကြားခဲ့ရ
 ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တောင်ပိုင်းအရပ်သို့ ခရီးသွားစဉ်အခါ၌ ၎င်း
 ကျောင်းမှထွက်ပြီးနောက် အခြားအရပ်သို့ သွားလာနေထိုင်သည့်
 အခါ ၌ ၎င်း၊ ကျွန်ုပ်သည် တစ်နည်းနည်းဖြင့် နေ့စဉ် ရေချိုးနိုင်ရန်
 ကြိုးစားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ အမျိုးသားများ နေထိုင်သည့် အခန်းမပါ
 သော တံကလေးများ၌ ဧည့်သည်အဖြစ် တည်းခိုရသည့်အခါ၌
 ကား၊ ရေချိုးဖို့ နေရာရရန် မလွယ်ကူသဖြင့် စမ်းချောင်းများသို့
 သွားရောက်၍ ချိုးရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အမျိုးသားများအား အိမ်တိုင်း
 ၌ ရေချိုးရန်အတွက် တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ပြုပြင်၍ ထားသင့်
 ကြောင်းကို အစဉ်မပြတ် သွန်သင်ပြောပြခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည်
 ဟမ်တန်ကျောင်း၌ ကျောင်းသားအဖြစ်နှင့် နေခဲ့ရစဉ်၊ ခြေအိတ်
 တစ်ရံတည်းနှင့် အတန်ကြာအောင်နေခဲ့ရသည် ဖြစ်၍၊ ညအခါ၌
 ဖွတ်လျှော်ပြီးလျှင် မီးဖိုအနီးတွင် ဆွဲထား၍၊ နံနက်အချိန်ရောက်မှ
 ဝတ်ဆင်ရ၏။

ဟမ်တန်ကျောင်း၌ ကျွန်ုပ်အတွက် ထမင်းဖိုးမှာ တစ်လ
 လျှင် ဒေါ်လာဒဂါး ၁၀-ပြား(၅၀)ကျပ် ဖြစ်၏။ ၎င်းထမင်းခ တချို့

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တစ်ဝက်ကို ငွေဖြင့်ပေး၍၊ တချို့တစ်ဝက်ကို အလုပ်လုပ်ကိုင်
 ဆေးဆပ်ရန် ဖြစ်၏။ ၎င်းငွေသားကို ပေးနိုင်ရန်မှာလည်း ကျွန်ုပ်
 မှာ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ငွေ
 ကျပ်မျှသာလျှင် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုဖြစ်သူကား၊ တစ်ခါ
 တစ်ရံပို့နိုင်သော ငွေအနည်းငယ်မှ တစ်ပါး၊ ကျွန်ုပ်မှာ ထမင်းဖိုး
 အတွက် ပေးရန် အလျဉ်းမရှိချေ။ ဒရဝမ် အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရ
 သည့်နေ့မှစ၍ အထူးကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို
 ပြန်၍ မလွတ်နိုင်လောက်အောင် လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။
 ယင်းသို့ ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း ထမြောက်အောင်မြင်ခဲ့
 သည်ဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်သည် ထမင်းဖိုးအားလုံးအတွက်
 ခံလောက်ကြောင်းနှင့် ဆရာကြီးများက ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ ကျောင်း
 အမှာမူ တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာ ၇၀-ငွေ(၃၅၀)ကျပ် ဖြစ်၏။
 ထိုလခကိုမူ ကျွန်ုပ်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှပေးရန် မတတ်နိုင်
 ခေ။ ကျွန်ုပ်မှာ ထမင်းဖိုးနှင့် ကျောင်းလခများကို အပြည့်အစုံပေး
 ခဲ့မည်ဆိုသော် မတတ်နိုင်သဖြင့်၊ ကျောင်းမှထုတ်ပယ်ခြင်းခံရမည်
 ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဂျင်နရယ်အမ်းစကြောင်းသည် မစွတာမော်ဂင်
 ဆိုသူအား ထိုကျောင်း၌ နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်း
 အတွက်ကို လှူဒါန်းရန် တောင်းခံပြောဆို၍ ပေး၏။ ကျွန်ုပ်
 သည် ကျောင်းကြီးမှ ထွက်ပြီးနောက်၊ တက္ကစီဂျီ၌ အလုပ်လုပ်ကိုင်
 သူတံ့ရစဉ်၊ မစွတာမော်ဂင်ထံ ကြိမ်ဖန်များစွာ သွားရောက်
 ထည့်ပတ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဟမ်တန်ကျောင်းသို့ ရောက်ပြီးနောက် အတန်ငယ် ကြာသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်မှာ စာအုပ်များ အဝတ်များ မရှိသဖြင့် အကျဉ်းအကြပ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရ၏။ စာအုပ်များအတွက်ကိုမူ ပြည့်စုံသော ကျောင်းသားများထံမှ ငှားရမ်းဖတ်ရှုခြင်းအားဖြင့် စီမံနိုင်သေး၏။ အဝတ်အတွက်မှာမူ ဟမ်တန်ကျောင်းသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်သည်အခါ၌ ခါးမှအဝတ်အပြင် ပြောပြလောက်အောင် မရှိဘဲ လွယ်အိတ်ကလေးတွင်ပါသော ပစ္စည်းများရှိသမျှမှာ ပစ္စည်းအကုန်ဖြစ်၏။ ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းသည် ကျောင်းသားတို့၏ အဝတ်များ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ ရှိမရှိကို ကိုယ်တိုင်စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်ဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ်မှာ အဝတ်အတွက်သာ၍ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ခဲ့၏။ ဖိနပ်များကို ပြောင်အောင်တိုက်၍ အဝတ်များ၌ ကြယ်သီးအပြည့်အစုံရှိရသည် အပြင်၊ ဆီကွက်များ စွန်းပေခြင်း မရှိစေရမည်။ အလုပ်လုပ်စဉ်၌၎င်း။ စာသင်ချိန်၌၎င်း။ တစ်စုံတည်းသော အဝတ်ကို အစဉ်အမြဲ ဝတ်၍နေရသော ကျွန်ုပ်မှာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာနေဖို့ များစွာမှာခဲယဉ်းမှုရှိခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်နည်းနည်းအထိုက်အလျောက် စီမံခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ဆရာများသည် ကျွန်ုပ်၏ ဖွဲ့ကောင်းသော အဖြစ်ကို သိရှိကြသောအခါ မြောက်ပိုင်းအရပ်မှ တင်ပို့ကြသော အဝတ်ဟောင်းများအနက်၊ အနည်းငယ်ကို ကျွန်ုပ်အား သနားသဖြင့် ပေးကမ်းကြ၏။ ၎င်းအဝတ်ဟောင်းများမှာ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မရှိနွမ်းပါးသော ကျောင်းသားသူငယ်များအား ကြီးစွာသော အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေ၏။ ၎င်းအဝတ်များကို

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မရခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဟမ်တန်ကျောင်း၌ ပညာပေါက်ရောက်အောင် သင်နိုင်ခွင့် ရရှိမည်ဟု မထင်ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ဟမ်တန်ကျောင်းသို့ ရှေးဦးစွာ ရောက်သွားသောအခါ၊ အိပ်ရာခင်း ၂-ထပ်ရှိသော အိပ်ရာ၌ အိပ်ရဖူးသည်ကို မှတ်မိချေ။ ထိုအခါက ၎င်းကျောင်းကြီး၌ အဆောက်အဦများစွာ မရှိသေးသည်ဖြစ်၍ နေရသည် အလွန်အတိုးတန်၏။ အခန်းတစ်ခုအတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်အပြင် အခြား လူကလေး ၇-ယောက်ရှိခဲ့ရာ၊ ၎င်းတို့မှာ များသောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အရင် ရောက်နှင့်ကြသော ကျောင်းသားဟောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာခင်း ၂-ထပ်ခင်း၍ ထားခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို လုံးဝနားမလည်ခဲ့ချေ။ ထထမည်၌ ၂-ခုစလုံးခြုံ၍ အိပ်၏။ ဒုတိယည၌ကား ၂-ခုစလုံးကို ခင်း၍ အိပ်၏။ အခြားလူကလေးများ ပြုလုပ်ပုံကို တွေ့မြင်ရသောအခါမှ ၎င်းတို့၏ အသုံးကို ရိပ်မိ၍ အတုခိုးပြီးလျှင် သူတစ်ပါး၏ အားလည်း တစ်ဆင့်သင်ကြားခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခါက ရှိနေကြသော ဟမ်တန်ကျောင်းသားတို့တွင် အငယ်ဆုံး ဖြစ်၏။ များစွာသော ကျောင်းသားများမှာ လူကြီး၊ မိန်းမများ ဖြစ်ကြ၍ အချို့မှာ အသက် ၄၀-ခန့် ဖြစ်၏။ ၎င်းယောက်ျားကြီး မိန်းမကြီး ၃၀၀ ကျော် ၄၀၀ ခန့် ကဲ့သို့ အားကြီးမာန်တက် စိတ်ရောကိုယ်ပါ လေ့လာသင်ကြားကြသူမျိုး အခြားအရပ်၌ ကြုံတွေ့ဖူးမည် မထင်ပါ။ ထိုသူတို့မှာ ရှိသမျှ အချိန်ကို စာကျက်ခြင်းဖြင့်၎င်း၊ အလုပ်လုပ်ခြင်းဖြင့်၎င်း၊ ကုန်လွန်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

စေကြသည်။ ၎င်းတို့အားလုံးပင် လောက၏ အကြောင်းကို သိပြီး ဖြစ်ကြ၍ ၊ညာတတ်မြောက်မှု၏ အရေးကြီးခြင်းကို သိရှိကြ၏။ များစွာသော သူတို့မှာ အိုလွန်းသည်ဖြစ်၍ ဖတ်စာအုပ်များကို ပီသအောင် မဖတ်နိုင်သဖြင့် ကြိုးစားအားထုတ် ဖတ်ရွတ်ကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်မှာ သနားဖွယ် ကောင်းပေ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့သည် ပီသအောင်ပင် မတတ်နိုင်သော်လည်း စိတ်အား လျှော့ခြင်း မရှိကြချေ။ များစွာသော ကျောင်းသားတို့မှာ ကျွန်ုပ် ကဲ့သို့အပင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြသည်ဖြစ်၍ စာတတ်အောင် ကြိုးစား ရခြင်းအပြင်၊ အသက်မွေးရန်အတွက် အရေးတကြီးလိုသော အရာကလေးများရအောင်ကိုလည်း ကြိုးစားရ၏။ များစွာသော သူတို့မှာ မိမိတို့အား ဝမ်းစာအတွက် အားကိုးလျက်ရှိသော မိဘ အိုကြီးများရှိကြ၍ အချို့မှာလည်း သားမယားများ ရှိကြသည် ဖြစ် သောကြောင့်၊ ၎င်းတို့အတွက်ကိုပင် တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ရှာကြံ ထောက်ပံ့ရ၏။

ထိုကျောင်း၌ လုပ်ကိုင်သော အရာရှိများနှင့် ဆရာများ မှာလည်း ချီးမွမ်းဖွယ်ကောင်းလှသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ပေ၏။ ၎င်း တို့သည် ကျောင်းသားများအတွက် နေ့ရောညပါ အခါမရွေး လုပ်ကိုင်ကြ၍၊ တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ကျောင်းသားများအား ကူညီ နေကြရမှာသာလျှင် စိတ်ချမ်းသာကြ၏။ စစ်ကြီးပြီးမြောက်သည့် အခါတွင် ကပ္ပလီလူမျိုးများအတွက် မြောက်ပိုင်းကျောင်းဆရာများ ဆောင်ရွက်ပုံကို မှတ်တမ်းတင်သင့်သည်အတိုင်း မှတ်တမ်းတင်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဒေါက်တာ ဘူကာ၊ တီ၊ ဝါရှင်တန်

သောအခါ၌ အမေရိကန်ပြည်၏ ရာဇဝင်တွင် စိတ်နှလုံး ထိခိုက် ခွယ်ရာ အကောင်းဆုံးသော အခန်းများ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မြင်ပေ၏။ တောင်ပိုင်းသားတို့သည်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ ဆောင်ရွက်ကြပုံကို မကြာမီပင် နှစ်သက်သဘောကျလိမ့်မည်ဟူ၍ လည်း ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ပါ၏။

အနွမ်းတစ်ခုကို တစ်နည်းနည်းနှင့် ရထားခဲ့၏။ ၎င်းအင်္ကျီကို ခန့်စရိတ်ရရန် ရောင်းချမည်ဟု ကြံစည်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ လူငယ် တို့ ဘာဝ ရှက်တတ်သည်ဖြစ်၍ မည်သည့်အရပ်သို့မျှသွားရန် ငွေမရှိကြောင်း အခြားကျောင်းသားများ မသိရအောင် ဖုံးဖိ၍ ထားခဲ့၏။ ဤအင်္ကျီရောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်းကို ဟမ်တန်မြို့သား အနည်းငယ်တို့အား ပြောဖူးသည်ဖြစ်၍၊ ကပ္ပလီ လူမျိုးတစ်ယောက် အား အကြိမ်ကြိမ် သွေးဆောင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းသို့ အင်္ကျီ တို့လာ၍ ကြည့်ရန်ခေါ်သဖြင့် ထိုသူကလာမည်ဟု ဝန်ခံ၏။ ထို အခါ၌ကား ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်အားတက်မိ၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော၌ ထိုသူသည် ကျောင်းသို့ ရောက်လာ၍ အဝတ်ကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးလျှင် မည်မျှနှင့် ရောင်းလိုကြောင်း မေး၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ၂၅-ကျပ် တန်မည်ထင်သည်ဟု ပြော၏။ ထိုသူသည် ၎င်းအဖိုးကို သဘောတူပြီးလျှင် “ကောင်းပြီ သို့သော် ဒီလိုလုပ်ကြစို့ရဲ့၊ ငါကအင်္ကျီကိုယူပြီး ပိုက်ဆံဆယ်ပြား လက်ငင်း ပေးခဲ့မယ်၊ ကျန်တဲ့ငွေကို ရှိတဲ့အခါမှာ ပေးမယ်”ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မည်မျှလောက် စိတ်ပျက်သည်ကို တွေး၍ ကြည့် ကြစေလိုပါသည်။

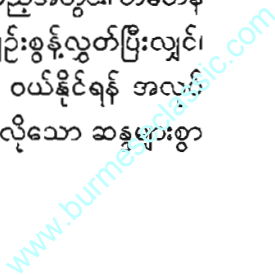
သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းပိတ်သည်အတွင်း ဟမ်တန် မြို့မှ ထွက်ခွာရန် မျှော်လင့်ချက်ကို အလျဉ်းစွန့်လွှတ်ပြီးလျှင်၊ အဝတ်အစားနှင့် အခြားအရာကလေးများကို ဝယ်နိုင်ရန် အလုပ် ထုပ်ကိုင်ခွင့်ရနိုင်သည့် တစ်နေရာရာသို့ သွားလိုသော ဆန္ဒများစွာ

အခန်း [၄]

သူတစ်ပါးအား ကူညီခြင်း

ဟမ်တန်ကျောင်း၌ ပထမနှစ်ပြီးစီးသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အကြပ်အတည်းတစ်ခု တွေ့ရပြန်၏။ များစွာသော ကျောင်းသား များသည် ကျောင်းပိတ်သောအခါ၌ အိမ်ပြန်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အိမ် သို့ ပြန်ရန်ငွေမရှိသဖြင့် တစ်နေရာသို့ သွားရမည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း၊ ကျောင်းသား အနည်းငယ်မျှသာလျှင် ကျောင်း၌နေခွင့်ရ၏။ အခြားသော တပည့်များမှာ အိမ်ပြန်သွား ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်ကို၎င်း၊ ထွက်သွားကြသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်ဝမ်းနည်းလွမ်းဆွတ်၏။ ကျွန်ုပ်၌မူ မည်သည့် အရပ်ကိုမျှသွားရန် ငွေမရှိခဲ့ချေ။

ကျွန်ုပ်မှာ အတော်အဖိုးတန်သည်ဟု ထင်ရသည့် အထိ

ဖြစ်၏။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ကျောင်းသားအားလုံးနှင့် ဆရာများတို့သည် မိမိတို့ အိမ်သို့ အသီးသီး ပြန်ကြလေရာ။ ကျွန်ုပ်တို့သာ ရှိပင် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ရပြန်၏။

တစ်တန်မြို့၌၎င်း၊ ၎င်းအနီးပါး၌၎င်း၊ အလုပ်ရရန် ရက်အတန်ကြာ ကြိုးစားပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်သည် ပျော်ပွဲစားရုံ တစ်ခု၌ အလုပ်ရခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ထမင်းလခမှာမူ ထမင်းဖိုးထက် များစွာ မပိုချေ။ ညအခါနှင့် ထမင်းစားချိန် မဟုတ်သောအခါတို့တွင် ကျွန်ုပ်မှာ စာကျက်ရန် အချိန်ရခဲ့၏။ ယင်းကဲ့သို့ အချိန်ရသည်အတွင်း ကြိုးစား၍ သင်အံလေ့ကျက်သဖြင့် ၎င်းရွှေဥဒေါင်းအတွင်း အတော်ပင် ပညာတိုးတက်ခြင်း ရှိခဲ့၏။

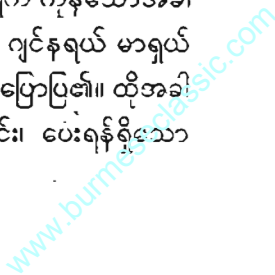
ပထမနှစ် ကျောင်းပိတ်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ကျောင်းသို့ ပေးရန် ကြွေးဒေါ်လာ ၁၆-ပြားငွေ (၇၆)ကျပ် တင်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းငွေကို ကျောင်းပိတ်သော အချိန်အတွင်း အလုပ်ရှာ၍ ဆပ်ရန်အလွန် အားခဲခဲ့၏။ ၎င်းကြွေးမှာ မပေးမဆပ်လျှင် ဂုဏ်သရေပျက်စေသော ကြွေးမျိုးဖြစ်သည်ဟု ယူဆ၍၊ ၎င်းမပေးဆပ်နိုင်ခဲ့လျှင် ကျောင်းသို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ဝင်ရန်ပင် အထူးခဲယဉ်း၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် နေရာတိုင်း၌ ငွေကုန်နည်းနိုင်သည့် နည်းအောင် ချွေတာပြီးလျှင် ငွေကုစု၏။ သို့ရာတွင် ကျောင်းပိတ်ရက်သာလျှင် စေ့ကုန်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါ်လာ ၁၆-ပြားမျှပင် မပေးသေးချေ။

တစ်နေ့သ၌ ပျော်ပွဲစားရုံ၌ နောက်ဆုံး ရက်သတ္တပတ်အတွင်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဆွဲပွဲခုံ တစ်ခု၏အောက်၌ သစ်လွင်သော ဒေါ်လာ ၁၀-ပြားငွေကြွေတစ်ချပ်ကို တွေ့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်တရာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ပြီးလျှင် ခုန်ပေါက်ဖြူးထူးမိ၏။ ထိုနေရာမှာ ကျွန်ုပ် အလုပ်လုပ်သော နေရာမဟုတ်သဖြင့်၊ ၎င်းငွေကို ဆိုင်ရှင်အား ပြသင့်သည်ဟု ထင်မြင်သည့်အတိုင်း ပြ၏။ ဆိုင်ရှင်သည် ငွေကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သော်လည်း၊ ထိုနေရာမှာ ၎င်း၏ နေရာဖြစ်သဖြင့် ထိုငွေသည် သူ၏ ငွေဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီးလျှင် သိမ်းဆည်းထားလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ များစွာနစ်နာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းအတွက် စိတ်ပျက်အားလျော့သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာကို ပြန်လွန် စစ်ဆေးလိုက်သောအခါ၊ စိတ်ပျက်လောက်အောင် အားလျော့သည်ဟူ၍ ဘယ်အခါမျှ မရှိခဲ့ဘူးချေ။ အဘယ်အရာကိုမဆို ထမြောက်အောင်မြင်နိုင်သည်ဟု သော သဘောနှင့် စတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့၍၊ မအောင်မြင်နိုင်ကြောင်း တွေ့ပြီးတွားပြောဆိုသော သူများအား ဘယ်အခါမျှ စိတ်ရှည်စွာ မည်သည့်မခံနိုင်ချေ။ မည်ကဲ့သို့လုပ်လျှင် အောင်မြင်မည်ဟု ပြောနိုင်သူကိုသာ ဘယ်အခါမဆို ချီးမွမ်း၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ အားမလျော့ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ကျောင်းပိတ်ရက် ကုန်သောအခါ၌ တစ်တန်ကျောင်း ငွေထိန်းလူကြီး ဖြစ်သော ဂျင်နရယ် မာရှယ်အား ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်အပျက်ကို အတိအလင်း ပြောပြ၏။ ထိုအခါ ထိုလူကြီးက ကျောင်းသို့ပြန်၍ ဝင်နိုင်ကြောင်း၊ ပေးရန်ရှိသော

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အကြွေးကိုမူ ပေးနိုင်သောအခါ ပေးလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်း ပြော၏။ ဒုတိယနှစ်၌လည်း ကျွန်ုပ်သည် ဒရပ်အဖြစ်ပင် ဆက်လက် လုပ်ကိုင်၍ ကျောင်းနေရလေသည်။

ဟမ်တန်ကျောင်း၌ ကျွန်ုပ်သင်ကြား တတ်မြောက်ခဲ့သော ပညာများအနက်၊ စာအုပ်မှရသော ပညာသည် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ မျှသာ ဖြစ်၏။ ဒုတိယနှစ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ စွဲမြဲခဲ့သော အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ၊ ကျောင်းဆရာများ၏ တစ်ကိုယ်ကောင်း မကြံတတ်သော သဘောပင် ဖြစ်၏။ လူတို့သည် တစ်ပါးသူ၏ အတွက် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ခြင်း၌ စိတ်ပျော်ရွှင်မှု ရှိနေကြခြင်း မှာ၊ ကျွန်ုပ်အဖို့ နားလည်ရန် ခဲယဉ်းခြင်း ရှိခဲ့၏။ ထိုနှစ်မကုန်မီ အခြားသူများအတွက် အများဆုံး ဆောင်ရွက်နိုင်သူများသည် စိတ် အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိခဲ့ရာ ဤအချက်ကို ကျွန်ုပ် နား ယနေ့တိုင် စွဲမြဲလျက် ရှိခဲ့၏။

ဟမ်တန်ကျောင်း၌ ကျွန်ုပ်သည်၊ သိုး-နွား-ကြက် အစရှိ သော သတ္တဝါတို့၏ အကောင်းဆုံး အမျိုးများကိုလည်း တွေ့မြင် သဖြင့်၊ ၎င်းတို့အကြောင်းကို သိကျွမ်းနားလည်ခဲ့၏။ ထိုအကြောင်း ကို နားလည်သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်မှာ ကျောင်းမှထွက် သောအခါ၌ ညံ့ဖျင်းသော အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် အမျိုးအစားများနှင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

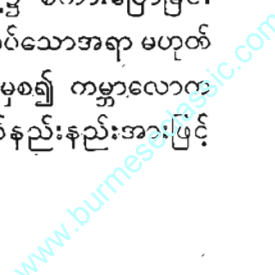
ဒုတိယနှစ်၌ ကျွန်ုပ် တတ်မြောက်ခဲ့သော ပညာများ အနက်၊ အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံးမှာ သမ္မာကျမ်းစာ၏ အသုံးဝင်ခြင်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နှင့် အဖိုးတန်ကြောင်းကို နားလည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မစွပ်လော့ဒ် အမည်ရှိ ဆရာမသည် ကျွန်ုပ်အား သမ္မာကျမ်းစာကို ကျွန်ုပ် အသုံး ပြုတတ်၍၊ ချစ်ခင်တတ်အောင် သင်ကြားခဲ့၏။ ၎င်းနှင့်မတွေ့မီ တ ကျွန်ုပ်သည် သမ္မာကျမ်းစာကို များစွာ ဂရုမစိုက်ခဲ့ချေ။ ထိုအခါ မှသာလျှင် ကျမ်းစာသည် ဝိညာဉ်ရေးအတွက်သာလျှင် အထောက် အပံ့ဖြစ်စေသည်သာလျှင် မဟုတ်၊ စာပေအဖြစ်နှင့်လည်း ဖတ်ရန် သင့်သော စာအုပ်ဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိခဲ့၏။ ထိုအချက်သည် ကျွန်ုပ် ၏ စိတ်၌ အလွန်စွဲမြဲလျက်ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ အိမ်၌ရှိစဉ် အခါ မည်မျှပင် အလုပ်ရှုပ်စေကာမူ နံနက်ခင်း အလုပ်မလုပ်မီ ကျမ်းစာတစ်ခန်းကို ဖြစ်စေ၊ တစ်ပိုင်းတစ်စကို ဖြစ်စေ၊ ဖတ်ရန် အလေ့ပြု၍ ထားခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပရိသတ်ရှေ့တွင် စကားပြောဆိုခြင်းအတတ် ၌ ကျွမ်းကျင်ခဲ့သမျှသော အစွမ်းမှာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် မစွပ် လော့ဒ်ကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤပညာ၌ ကျွန်ုပ် အထုံ ဝါသနာပါကြောင်း သိရှိရသောအခါ၊ ၎င်းဆရာမသည် အသက်ရှု ခဲ့ လေသံအနေအထားတို့ကို ကျွန်ုပ်အား သင်ကြား၍ပေးခဲ့၏။ ပရိသတ်ရှေ့၌ စကားပြောတတ်ရုံမျှကို ကျွန်ုပ်သည် ဘယ်အခါမျှ မကျေနပ်ချေ။ စင်စစ်မှာ ပရိသတ်ရှေ့၌ စကားပြောခြင်း သက်သက်သည် အချည်းနှီးဖြစ်၍၊ လိုလားအပ်သောအရာ မဟုတ် ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မြင်၏။ သို့ရာတွင် ငယ်စဉ်မှစ၍ ကမ္ဘာလောက ဤတို့ကို တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် တစ်နည်းနည်းအားဖြင့်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

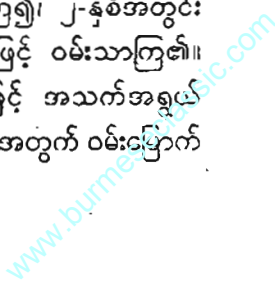
ဆောင်ရွက်လိုသော စိတ်ဆန္ဒရှိခဲ့သည် ဖြစ်ရာ၊ ယင်းသို့ ကောင်းမွန်စွာ ဟောပြောခြင်းအားဖြင့် ဆောင်ရွက်မည်ဟူ၍လည်း အကြံဖြစ်ခဲ့၏။

ဟမ်တန်ကျောင်း၌ စကားအခြေအတင် ပြောဆိုမှု အသင်းများ၌ ပါဝင်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်သည် အလွန်တရာ နှစ်သက်ခဲ့၏။ စကားအခြေအတင် ပြောပွဲများကို စနေနေ့ ညနေအချိန်တွင် ကျင်းပခဲ့ရာ၊ ကျောင်း၌ရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်မပါဝင်ခဲ့သော စကားပြိုင်ပွဲဟူ၍ တစ်ခါဘူးမျှ မရှိခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် ရက်သတ္တပတ်တိုင်း ကျင်းပသော အသင်းများ၌ ပါဝင်ရုံမျှသာမက အခြားအသင်းတစ်ခုကိုလည်း ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့၏။ ညစာစားပြီးနောက်၊ စာမကျက်မီ အားလပ်သောအချိန် မိနစ် ၂၀-ကို ကျောင်းသားတို့ဘာဝ ထွေရာလေးပါး စကားပြောဆိုခြင်းအားဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်ကြောင်း သိရ၏။ ကျွန်ုပ် အပါအဝင်ဖြစ်သော ကျောင်းသား ၂၀-ခန့်တို့သည် ၎င်းအချိန်ကို အခြေအတင် စကားပြောဆိုခြင်း၌ ဖြစ်စေ၊ ပရိသတ်ရှေ့တွင် စကားပြောဆိုခြင်းအတတ် လေ့ကျင့်မှု၌ဖြစ်စေ၊ ကုန်လွန်စေရန် သဘောတူဆုံးဖြတ်၏။ ၎င်းအချိန် မိနစ် ၂၀-ကို ဤနည်းထက် အကျိုးများအောင် အသုံးချနိုင်သော နည်းမျိုး မည်သူမျှရှာ၍ ရနိုင်မည် မထင်မိချေ။

ဒုတိယနှစ်အဆုံး၌ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်နှင့် အစ်ကိုတို့က ဗိုလိက်သော ငွေကို ဆရာတစ်ယောက်ကလည်း အနည်းငယ် ဖြည့်စွက်၍ ထည့်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကျောင်းပိတ်သော

အခါ၌ အိမ်သို့ပြန်နိုင်၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ အလုပ်သမားများ တညီတညွတ်တည်း အလုပ်မလုပ်ဘဲ နေကြသည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဆားဖိုများနှင့် ကျောက်မီးသွေးတွင်းများမှာ အလုပ် ရပ်စဲလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ အလုပ်သမားတို့သည် မိမိတို့လက်ထဲ၌ ၂-လခငွေ ၃-လခငွေ စသည်ဖြင့် စုဆောင်းမိသောအခါ ယင်းသို့ ပြုတတ်ကြ၏။ အလုပ်မလုပ်ဘဲ နေစဉ်အတွင်း စုဆောင်းထားသော ငွေကလေးများကို စားသောက်ပြီးလျှင် ငွေကုန်သောအခါ၌ ရှေးကနန်းမျိုးနှင့်ပင် အလုပ်ပြန်ဝင်သည်ဖြစ်စေ၊ စရိတ်ကုန်ခံ၍ အခြားတွင်းများသို့ ရွှေ့ပြောင်းသည်ဖြစ်စေ ပြုတတ်ကြ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံး၌ အလုပ်သမားများသာလျှင် နစ်နာကြောင်း ကျွန်ုပ် တွေ့ရ၏။ အလုပ်မလုပ်ဘဲ တညီတညွတ်တည်း နေကြသော နည်းစနစ်မျိုးမပေါ်ပေါက်မီအခါက အချို့အလုပ်သမားများမှာ ဘဏ်များ၌ ငွေအပ်နှံနိုင်ကြသည်ကိုပင် တွေ့ရဖူး၏။ သို့ရာတွင် တညီတညွတ်တည်း၊ အလုပ်မလုပ်ရန် နှိုးဆော်သော ဆရာများပေါ်ပေါက်လာသည်နှင့် ချွေတာသုံးစွဲကြသူများပင်လျှင် မစုဆောင်းနိုင်အောင်ရှိခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်၏ မိခင်နှင့် အခြားသော အိမ်သူအိမ်သားတို့မှာ ကျွန်ုပ်ပြန်လာသည်ကို များစွာဝမ်းမြောက်ကြ၍၊ ၂-နှစ်အတွင်း ကျွန်ုပ်၌ တိုးတက်လာမှု ရှိသည်ကို မြင်သဖြင့် ဝမ်းသာကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အမျိုးသား အားလုံး၊ အထူးသဖြင့် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော သူများသည် ကျွန်ုပ်ပြန်လာသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်

ကြခြင်းမှာ သနားဖွယ်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အိမ်တိုင်းသို့ တစ်ခေါက်စီ သွားရောက်လည်ပတ်၍ ထမင်းတစ်နပ်စားပြီးလျှင် ကျောင်းက အကြောင်းမျိုးစုံ ပြောပြရ၏။ ထိုမျှသာမက ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းနှင့် ဥပုသ်ကျောင်းများ၌၎င်း၊ အခြားနေရာများ၌၎င်း ပြောပြရသေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် အရေးတကြီး ရှာဖွေလျှင် ရှိသော အရာကိုမူ မတွေ့ရချေ။ ထိုအရာမှာ အလုပ်အကိုင် ဖြစ် ၏။ တညီတညွတ်တည်း အလုပ်မလုပ်ကိုင်ကြဘဲ နေကြခြင်းကြောင့် ထိုအရပ်၌ လုပ်ရန် လုပ်ငန်းမရှိ၊ ပထမတစ်လလုံးမှာ ကျွန်ုပ်သည် ပြန်စရိတ်အတွက် ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ အနည်းငယ် သုံးစွဲရန် ရစေရန် လုပ်ငန်းရှာဖွေလျက် နေခဲ့သည်။

ပထမလကုန်ခါနီးတွင် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်မှ ခရီးအတန် ငယ်ဝေးသော အရပ်သို့ အလုပ်ရှာရန် သွားရောက်ခဲ့၏။ သို့ပါသော် လည်း အထမမြောက်သဖြင့် မိုးချုပ်သောအခါမှ ပြန်လာခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်နှင့် ခရီးတစ်မိုင်ခန့်လောက်ဝေးသော အရပ်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်တရာ ခြေလယ်မသယ်နိုင် ဖြစ်သဖြင့် ဆက်လက်၍ မသွားနိုင်ဘဲ လူသူမရှိသော အိမ်အကြီး တစ်ဆောင်သို့ဝင်၍ အိပ်ရ၏။ နံနက် ၃-နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုသည် ဤအိမ်ကြီးထဲ၌ ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်နေသည် ကို တွေ့သဖြင့် နှိုးပြီးလျှင်၊ ချစ်လှစွာသော မိခင် ညကပင် သေဆုံး သွားကြောင်း ပြော၏။

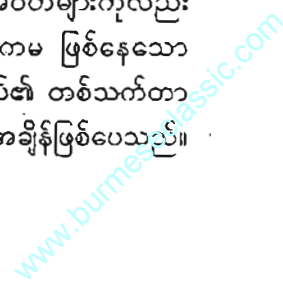
ထိုအခါသည်ကား၊ ကျွန်ုပ်အဖို့ တစ်သက်တာတွင် ဝမ်းနည်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဆုံး စိတ်အားလျော့ဆုံး အခါပင် ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်မှာ ကောင်းစွာ မကျန်းမာသည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတန်ငယ်ကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော် ယမန်နေ့က ဤသို့ လတ်တလော သေမည်ဟု မတွေး တောမိချေ။ ဟစ်တန်ကျောင်း၌ ပညာကို ကြိုးစားအားထုတ်၍ သင်ကြားစဉ်အခါ၊ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကို ချမ်းချမ်းသာသာ နေထိုင် နိုင်အောင် ထားလိုခြင်းသည်ကား ကျွန်ုပ်၏ အကြီးဆုံးသော ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်ခဲ့၏။ မိခင်သည် မိမိ၏ သားသမီးများ ပညာ တတ်မြောက်၍ လောက၌ နေသားတကျ ရှိကြသည်ကို မသေမိ မြင်လိုကြောင်း မကြာခဏ ပြောဖူး၏။

မိခင် သေဆုံးပြီးသည့်နောက် မကြာမီ အတွင်းပင်၊ ကျွန်ုပ် ၏ အိမ်ထောင်၌ ကမောက်ကမ ဖြစ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ နှမ အနန္ဒာသည် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားသော်လည်း ငယ်ရွယ်လွန်း သည်ဖြစ်၍ အိမ်ထောင်ကို ဦးမစီးနိုင်ဘဲရှိခဲ့ရာ၊ ကျွန်ုပ်၏ ဘထွေး မှာလည်း အိမ်မှုကြီးကြပ်ရန် အစေခံငှားရမ်းနိုင်သော အခြေ မရှိချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ်တို့စားရန် ထမင်းချက်ပြီးရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း မရှိချေ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ခရမ်းချဉ်သီး တစ်ခွက် နှင့် ဘီစကွတ်ကလေး အနည်းငယ်နှင့် ပြီးကြရသော ထမင်းအနပ် သီးမှာ အတော်များခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အဝတ်များကိုလည်း အစဉ်အလာမညီသူ မရှိ၊ တစ်အိမ်လုံး ကမောက်ကမ ဖြစ်နေသော အခြေအနေ၌ရှိ၏။ ဤအချိန်သည်ကား ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာ တွင် စိတ်နှလုံး ညှိုးငယ်မှု၊ ငြိငြင်မှု အဖြစ်ဆုံး အချိန်ဖြစ်ပေသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကျွန်ုပ် အမှုထမ်းရွက်ခဲ့ဖူးသော မစွတ်ရက်ဖနာသည် ကျွန်ုပ်အား ၎င်း၏ နေအိမ်သို့ ဖိတ်ကြားပြီးလျှင် အနည်းနည်း အားဖြင့် ကူညီ၏။ ထိုမိန်းမကြီးသည် ကျောင်းပိတ်ရက် မတုန်မီ ကျွန်ုပ်အား အလုပ်အနည်းငယ် ပေးသဖြင့် အိမ်မှ ခရီးအတန်ငယ် ဝေးသော ကျောက်မီးသွေးတွင်း တစ်ခု၌ အခြားအလုပ်တစ်ခုတွင် လုပ်ကိုင်ရရှိသော ငွေနှင့် စုပေါင်းလိုက်သော် ငွေအတန်ငယ်ရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံသည် ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသို့ပြန်သွားရန် ဖြစ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်သကဲ့သို့ ရှိခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသို့ ပြန်သွားလိုသော စိတ် အလွန်အားကြီးသည် ဖြစ် သောကြောင့်၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား၍ သွားအံ့ ဟု အားခဲခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆောင်းဥတုအတွက် အဝတ်အနည်း ငယ်ရရန် ကြိုးစားခဲ့ပါသော်လည်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုပေးသော အဝတ်အနည်းငယ်မှတစ်ပါး တစ်ထည်မျှမရချေ။ သို့ပင်ဖြစ်ငြား ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသို့ပြန်သွားရန်အတွက် စရိတ်လုံလောက်စွာ ရပြီဖြစ်သောကြောင့်၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဒရဝမ် အလုပ်ကို အထူးကြိုးစား၍ လုပ်ခြင်းအားဖြင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို တစ်နှစ်ဆက်လက် နေထိုင်နိုင်မည် အကြောင်းကို သိ၏။

ကျောင်းမဖွင့်မီ တနင်္ဂနွေ ၃-ပတ်တွင် ဆရာမကြီး ဖြစ် သော မစွတ်မက်ကီထံမှ စာတစ်စောင်ရရှိ၏။ ၎င်းစာမှာ ကျွန်ုပ် အား ကျောင်းအဆောက်အဦများကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းမှု၌ ကူညီ

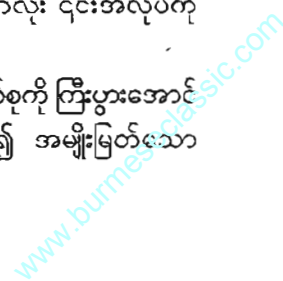
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ကျောင်းမဖွင့်မီ ရက်သတ္တပတ်(၂)ပတ်မျှ တင်ကြို၍ လာခဲ့ရန် ရေးသားပါရှိ၏။ ထိုအခွင့်မျိုးသည်ကား ကျွန်ုပ် လိုလားလျက်ရှိသော အခွင့်မျိုးပေတည်း။ ထိုသို့ ပြုခြင်းအားဖြင့် ငွေထိန်းလူကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ထောက်ထားစေရန် အကြောင်း တစ်ခုဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသို့တစ်ခါတည်း ပြန်လာခဲ့၏။

ရက်သတ္တ(၂)ပတ်အတွင်း၌ တစ်သက်လုံး မမေ့ပျောက် နိုင်လောက်အောင် သင်ခန်းစာ တစ်ခုကိုရခဲ့၏။ မစွတ်မက်ကီသည် မြောက်ပိုင်းအရပ်တွင် ဂုဏ်ပြင်နှင့် ပြည့်စုံသော အဆက်အနွယ် ဖြစ်ပါလျက်၊ ရက်သတ္တ(၂)ပတ်လုံးလုံး ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ပြတင်း ပေါက်များကို ပွတ်တိုက်ခြင်း၊ အခန်းများကို ဖဲ့ခါခြင်း၊ အိပ်ရာများ တိုနေရာတကျ စီစဉ်၍ထားခြင်း၊ စသည်တို့ကို ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ် ခဲ့၏။ ပြတင်းပေါက်မှန်များသည် အစွန်းအထင်းမရှိ ပကတိ ကြည်လင်စွာ ရှိမှသာလျှင် ကျောင်းသည် တစ်ဖန်ပြန်ဖွင့်ရန် သင့်လျော်သော အခြေအနေသို့ ရောက်သည်ဟု ထင်မြင်သည့် အတိုင်း၊ မစွတ်မက်ကီသည် ၎င်းတို့ကို ပွတ်တိုက်ခြင်း အလုပ်၌ ခြိမ်းခြောက်ကိုယ်ကြပ် စိတ်ရောကိုယ်ပါ လုပ်ကိုင်၏။ ထို ဆရာမ သည် ထိုကျောင်း၌ ကျွန်ုပ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ၎င်းအလုပ်ကို နှစ်တိုင်းပင် လုပ်ကိုင်၏။

အကြောင်းမလှခဲ့သော အမျိုးသားတစ်စုကို ကြီးပွားအောင် တူညီရန်အတွက် ဤမျှလောက် ပညာတတ်၍ အမျိုးမြတ်သော

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မိန်းမတစ်ယောက်သည်၊ အဆိုပါ အလုပ်မျိုး၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်းကို ထိုအခါက နားမလည်နိုင်အောင် ရှိခဲ့၏။ ထိုအခါကစ၍ တောင်ပိုင်း၌ ကျွန်ုပ်၏ အမျိုးသားများ အတွက် ဖွင့်လှစ်သော ကျောင်းများတွင် ကျောင်းသားများအား အလုပ်ကြမ်း လုပ်ကိုင်ခြင်း၏ မြင့်မြတ်မှုအကြောင်း မသွန်သင်ကြ သည်ကို ကျွန်ုပ်အဖို့ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်၏။

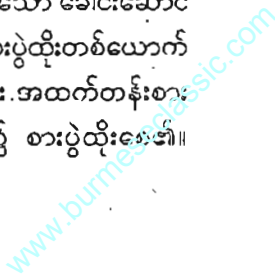
ဟမ်တန်ကျောင်း၌ နောက်ဆုံးနှစ်တွင်၊ ဒရဝမ် အလုပ် ဝတ္တရားမှတစ်ပါး အားလပ်သော အချိန်အားလုံးကို စာကျက်ခြင်း ဖြင့် ကုန်စေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အတန်းထဲ၌ သူများထက် ထူးထူး သာလွန်အောင် ကြိုးစားပြီးလျှင်၊ “ဂုဏ်ထူးဆောင်” စာရင်းတွင် ပါဝင်နိုင်စေရန် ရည်ရွယ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာလည်း အထမြောက်ခဲ့ပါ၏။ ၁၈၇၅-ခုနှစ် ဇွန်လတွင် ဟမ်တန်ကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားခြင်းအမှု အဆုံးသတ်၏။ ထိုကျောင်းကြီးမှ ရန်ခဲ့ သော အကျိုးကျေးဇူးကြီး ၂-ရပ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

ပထမတစ်ရပ်မှာ ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းနှင့် တွေ့ကြုံ ရခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည်ကား ဖော်ပြပြီးခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသမျှသောသူ အပေါင်းတို့အနက်၊ အကောင်းဆုံးသော အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဒုတိယတစ်ရပ်မှာ၊ ပညာသင်ကြားမှုအားဖြင့် လူတစ်ယောက် အား မည်ကဲ့သို့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်ကြောင်းကို ၎င်းကျောင်းကြီး၌ ပထမအကြိမ် တွေ့သိရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသို့ မသွားမီ

စာပေသင်ကြားမှုမှာ အလုပ်ကြမ်းမလုပ်ရဘဲ ငြိမ်းချမ်းကောင်းမွန် နှာ နေထိုင်ဖို့ဟူ၍ အများထင်ခဲ့ကြသည့်အတိုင်း ထင်ခဲ့မိ၏။ ထို ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌မူ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ရခြင်းမှာ အသရေပျက်စေသော အမှုမဟုတ်ကြောင်း နားလည်ရသည်။ ငွေရ သည် မရသည်ကို ပေါနမထား၊ မိမိကိုယ်ကို မိမိအားထားတတ်မှု၊ သူတစ်ပါးအား မမှီခိုတတ်မှု၊ အစရှိသည့် လွတ်လပ်မြင့်မြတ်သော စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာစေတတ်သည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ အလုပ်ကြမ်း ထုပ်ရခြင်းကိုပင် ကြိုက်နှစ်သက်သော စိတ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ ၎င်း ကျောင်းကြီး၌ ကျွန်ုပ်သည် မိမိတစ်ကိုယ်အတွက်မျှမဟုတ်၊ သူ တစ်ပါးအတွက် ဆောင်ရွက်မှု၏ မြင့်မြတ်စိတ်ကို၎င်း၊ စိတ်နှလုံး အချမ်းသာဆုံးသူများမှာ သူတစ်ပါးအတွက် အများဆုံး ဆောင်ရွက် နိုင်သူများသာ ဖြစ်ကြောင်းကို၎င်း၊ ပထမအကြိမ် သိခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းမှထွက်သောအခါ၌ ပိုက်ဆံတစ်ပြား တစ်ချပ်မျှ မရှိချေ။ အခြားသော တပည့်များနှင့် အလုပ်လျှောက် သားကြရာတွင်၊ ကျွန်ုပ်သည် ဟော်စတယ်တစ်ခုတွင် စားပွဲထိုး အလုပ်ကိုရရှိ၍၊ လမ်းစရိတ်အတွက် ချေးငှားပြီးလျှင် သွားရောက် ခဲ့၏။ ၎င်းဟော်တယ်သို့ ရောက်ကာစ၌၊ ကျွန်ုပ်သည် ဟော်တယ် ၌ စားပွဲထိုး၏ အလုပ်ကို နားမလည်သေးပါ။ သို့သော် ခေါင်းဆောင် ကျောင်းထိုးသည်၊ ကျွန်ုပ်အား ပညာတတ်သော စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ကို ချီးမွမ်းထင်၏။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် ကျွန်ုပ်အား အထက်တန်းစား စားပွဲထိုး ၄-၅-ယောက် စားပွဲထိုင်ရာ အခန်း၌ စားပွဲထိုးစေ၏။

စားပွဲထိုးအတတ်၌ ကျွန်ုပ် မကျွမ်းကျင်မှုမှာ အလွန်ထင်ရှားသည်။ အနည်းငယ် စတင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စားပွဲထိုင်သူများသည် ကျွန်ုပ်အား ဝိုင်း၍ ငေါက်ငမ်းကြိမ်းမောင်းကြရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်ကြောက်ရွံ့သဖြင့် မည်သည့်အစာကိုမျှ စားပွဲ၌မထားဘဲ အခန်းတွင်းမှ တစ်ခါတည်း ထွက်ပြေးခဲ့၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်ရကား၊ ကျွန်ုပ်ကို စားပွဲထိုးအဖြစ်မှ ပန်းကန်သယ်ယူသူ အဖြစ်သို့ လျှော့ချခဲ့ရ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် စားပွဲထိုးအတတ်ကို မတတ်လျှင် မနေဟူ၍ ကြိုးစားသင်ကြားခဲ့ရာ၊ ရက်သတ္တ အနည်းငယ် အတွင်းတွင် ကောင်းစွာ တတ်မြောက်သဖြင့် စားပွဲထိုး အလုပ်ကို တစ်ခါမျှ ရပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စားပွဲထိုးအဖြစ်နှင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသော ၎င်းဟော်တယ်ကြီး၌ ဧည့်သည်အဖြစ်နှင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ တည်းခံခဲ့ဖူးလေသည်။

ဧည့်သည်များ တည်းခိုသည့် ရာသီကုန်သောအခါ၊ ကျွန်ုပ်သည် နေရင်းဌာနဖြစ်သော မောလ်ဒင်မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ၊ ထိုမြို့၌ ကပ္ပလီကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာအဖြစ်နှင့် ခန့်ထားခြင်း ခံရ၏။ ဤသည်ကား ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် ဝမ်းမြောက်စွာ အကောင်းဆုံး အချိန်၏ အစပင် ဖြစ်သတည်း။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် နေရင်းဌာနရှိ ကျွန်ုပ်အမျိုးသားများကို ကူနိုင်အောင် အခွင့်အရေးကို တစ်ခါဖြင့်ရချေပြီဟု ဝမ်းသာမိ၏။ ထိုမြို့၌ နေထိုင်လူငယ်များသည် စာအုပ်မှရသော ပညာများကို တတ်ရုံနှင့် လုံလောက်ပြီဟူ၍ ကျွန်ုပ်သည် မူလကတည်းက မထင်ချေ။

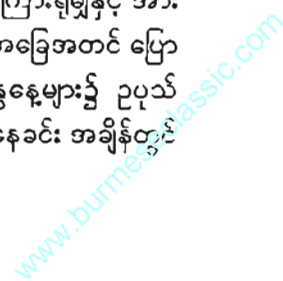
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သည် နံနက် ၈-နာရီအချိန်တွင် အလုပ်ကိုစ၍၊ ည ၁၀-နာရီအချိန် အလုပ်သိမ်း၏။ သင်ရိုးဖြစ်သော စာများကို သင်ကြားသည့် ပြင်၊ ခေါင်းဖိးခြင်း၊ မျက်နှာနှင့် လက်များကို စင်ကြယ်အောင် သုတ်သင်ခြင်း စသည်တို့ကို၎င်း၊ ရေချိုးခြင်းနှင့် သွားပွတ်တံကို အသုံးပြုခြင်းနည်းကို၎င်း အထူးဂရုပြု၍ သင်ပေး၏။ ကျောင်းဆရာ အလုပ်နှင့် သွားပွတ်တံကို သုံးတတ်မှု၏ အကျိုးကို စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုခဲ့ရာ၊ လူတို့ကို ယဉ်ကျေးလိမ္မာအောင် ပြုမူ၍ သွားပွတ်တံ အသုံးပြုခြင်းကဲ့သို့ ခရီးရောက်စေနိုင်သော အခြားအမှုတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်မတွေ့ဘူးချေ။

နေ့အခါ အလုပ်လုပ်ကြရသဖြင့် ပညာသင်ကြားလိုလျက် သင်ကြားခွင့်မရခဲ့သော ယောက်ျားမိန်းမ လူကြီးလူငယ် မိသားစုများစွာ ရှိကြသေးသည်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့အတွက် ကြာမီ ညကျောင်းဖွင့်ပေး၏။ ၎င်းညကျောင်းမှာ ဖွင့်ပေးသည့် အစပြိုင်နက် နေ့ကျောင်းကဲ့သို့ပင် လူဦးရေများ၏။ အသက် ၁၀-ကျော်အရွယ် ယောက်ျားကြီး မိန်းမကြီးတို့ ပညာတတ်အောင် ပြုစောကြပုံများကို တွေ့မြင်ရသည်မှာ သနားဖွယ်ရာ တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

နေ့ကျောင်း ညကျောင်းများဖွင့်၍ သင်ကြားရုံမျှနှင့် အား မသေးသည်ဖြစ်၍၊ စာဖတ်အသင်းနှင့် စကားအခြေအတင် ပြောဆိုသော အသင်းကိုလည်း ဖွင့်ခဲ့၏။ တနင်္ဂနွေနေ့များ၌ ဥပုသ်ကျောင်း ၂-ကျောင်းတွင် သင်ကြားသေးရာ၊ ညနေခင်း အချိန်တွင်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မော်လ်ဒင်မြို့၌ သင်ကြား၍ နံနက်ခင်းအချိန်မှာ၊ ၎င်းမြို့နှင့် ၃-မိုင်ကွာသော နေရာတစ်ခု၌ သင်ကြား၏။ ထို့ပြင် ဟမ်တန်ကျောင်းကြီးသို့ သွားလိုသော လူငယ်ကလေးများကိုလည်း အားလပ်သော အချိန်များတွင် သင်ကြား၍ ပေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် လခရဖို့ကိုသာ မရည်ရွယ်ဘဲ ကျွန်ုပ်ထံ သင်ကြားလာရောက်သမျှ သူတိုင်းထံ သင်ကြားပေး၏။ သူတစ်ထူးကို ကူညီနိုင်သော အခွင့်အရေး ရှိသည်ကိုပင်လျှင် အလွန်ဝမ်းမြောက်မိ၏။ နေ့ကျောင်း၌ ကျောင်းဆရာလုပ်သည်အတွက် မြို့သူမြို့သားတို့၏ ရန်ပုံငွေမှ လခ အနည်းငယ်ရပါ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဟမ်တန်ကျောင်း၌ နေစဉ်အခါက၊ ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုသည် ကျွန်ုပ်အား တတ်နိုင်သမျှ ကူညီသည်သာမက အိမ်သူ အိမ်သားများ၏ နေရေး စားရေးအတွက် ကျောက်မီးသွေးတွင်းများ၌ အချိန်ရှိသမျှ လုပ်ကိုင်ရ၏။ အစ်ကိုသည် ကျွန်ုပ် ပညာရလျှင် ကျေနပ်ပြီဟု အောက်မေ့၍ မိမိ၏ ပညာရေးအတွက်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုကို ဟမ်တန်ကျောင်းသို့ တစ်လှည့်ပို့နိုင်ရန် တတ်နိုင်သမျှ ကြေးငွေစုဆောင်း၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုသည်လည်း ဟမ်တန်ကျောင်းသို့ သွားရောက်ခွင့်ရခဲ့၍၊ ၃-နှစ်စေ့သောအခါ၌ စာမေးပွဲအောင်မြင်ခဲ့ရာ၊ ယခုအခါ တက္ကစီဂျီ၊ မြို့ရှိ လက်မှုပညာသင် ကျောင်းအဖြစ်နှင့် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကို ကျောင်းမှ ပြန်လာပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ငွေစု၍၊ ကျွန်ုပ်တို့

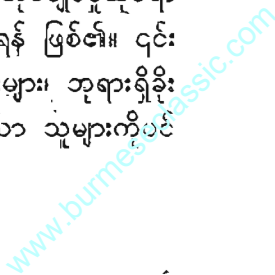
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ညီကို ဟမ်တန်ကျောင်းကြီးသို့ ပို့ပြန်၏။ ၎င်းညီသည်လည်း ကျောင်းမှပြန်လာသောအခါ တက္ကစီဂျီမြို့၌ စာတိုက်အရာရှိ ဖြစ်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မော်လ်ဒင်မြို့၌ အလုပ်လုပ်နေစဉ် “ကူး၊ ကလပ်၊ ကလင်” အမည်ရှိ အသင်းကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေ၏။ ၎င်းအသင်းသားများမှာ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးများ ဖြစ်ကြ၍၊ ကပ္ပလီများ အားတိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်မှု၌ ပါဝင်ခွင့်မပြုစေရန် တတ်နိုင်သမျှ ဆီးတားပိတ်ပင်သော အသင်းကြီးဖြစ်၏။ ၎င်းအသင်းမှာ ကျွန်ုပ် ကျွန်ဘဝ၌ရှိစဉ်က ကြားရဖူးသော “ပတရီလာ” အမည်ရှိ အသင်းကြီးနှင့် သဘောတူ၏။ ပတရီလာ အသင်းမှာ ငယ်ရွယ်သူ မျက်နှာဖြူများ ပါဝင်၍၊ ညအခါ၌ ကျွန်များက လက်မှတ်မပါဘဲ ယာခင်းတစ်ခင်းမှ တစ်ခင်းသို့ မသွားစေရန်၎င်း၊ အကယ်၍ အခွင့်ရပြန်လျှင်လည်း အနည်းဆုံး မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတစ်ယောက်မပါဘဲ အစည်းအဝေး မလုပ်စေရန်၎င်း၊ စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုရန် ဖြစ်၏။

“ကူး၊ ကလပ်၊ ကလင်” အသင်းမှာလည်း ပတရီလာ အသင်းကြီး ကဲ့သို့ပင် ညအခါ၌ အလုပ်လုပ်ကြ၏။ နောက်ပေါ်သော အသင်းက ရှေးက အသင်းထက်ပင် ရက်စက်သေး၏။ ၎င်းတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်များမှာ၊ ကပ္ပလီများ၏ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်မှုဆိုင်ရာ၌ ပါဝင်စွက်ဖွက်ခွင့်ကို တစ်ခါတည်း ချိုးနှိမ်ရန် ဖြစ်၏။ ၎င်းအသင်းသည် ထိုမျှမကသေး၊ စာသင်ကျောင်းများ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများကို မီးရှို့ပစ်ပြီးလျှင် အပြစ်မရှိသော သူများကိုပင်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နှစ်နာထိပါးအောင် ပြုလုပ်ကြ၏။ ထိုသို့ပြုခြင်းဖြင့် ကပ္ပလီ အမြောက် အမြားတို့မှာ အသက်ဆုံးရှုံးကြရရှာ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ လူငယ်ဖြစ်သည့်အလျောက် ယင်းသို့ တရားမဲ့ အပြုအမူတို့ကြောင့် စိတ်၌များစွာ ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ မော်လ်ဒင် မြို့၌ မျက်နှာဖြူများနှင့် ကပ္ပလီများ အတိအလင်း တိုက်ခိုက် သတ်ပတ်ကြသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်ရဖူး၏။ ထိုအခါက တစ်ဖက်လျှင် လူဦးရေ ၁၀၀-ထက်မနည်း ပါဝင်သတ်ပတ်ကြရာ၊ နှစ်ဖက်စလုံး ပင် အမြောက်အမြား ဒဏ်ရာရရှိကြ၏။ ၎င်းဒဏ်ရာ ရသူတို့အနက် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ၊ မစွမ်းရက်ဖနာ၏ခင်ပွန်း ဂျင်နရယ် ရက်ဖနာ လည်း ပါဝင်၏။ ဂျင်နရယ် ရက်ဖနာမှာ ကပ္ပလီများကို ကာကွယ်ရန် ကြိုးစားရာ၌ ရိုက်ခြင်းခံရလေရာ၊ ထိုဒဏ်ရာမှာမူ တစ်သက် ပတ်လုံး ရှင်းရှင်းပျောက်ကင်းသည် မရှိတော့ချေ။ ယင်းသို့ လူ နှစ်မျိုး သတ်ပတ်တိုက်ခိုက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဤပြည်၌ ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသားများအတွက် မျှော်လင့်ရန် မရှိတော့ ပြီဟု ထင်မိ၏။ ထိုအချိန်အခါသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသား များအတွက် အဆိုးဆုံးသော အချိန်ပင်ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤမသာယာ မနှစ်မြို့ဖွယ်သော အဖြစ်အပျက်ကို ထည့်သွင်း ရေးသားရခြင်းမှာ၊ ကူး၊ ကလပ်၊ ကလင် အသင်းကြီး ပေါ်လာသော အခါနှင့် ယခုအခါသည် မည်မျှလောက် ခြားနားမှုရှိကြောင်း ဖော်ပြ လိုသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါ၌ကား ယင်းသို့သော အသင်းမျိုး မရှိတော့သည့်ပြင်၊ ရှိဖူးသည့် အဖြစ်ကိုပင် ၂-ကထိ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လုံးမေ့လျော့ကြလေကုန်ပြီ။ ယခုမှာမူ ဤအသင်းမျိုးကို တောင်ပိုင်း ခြံ့ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးများကပင် သည်းခံ၍ ထားနိုင်ကြမည် မဟုတ် ချေ။

အခန်း [၅]

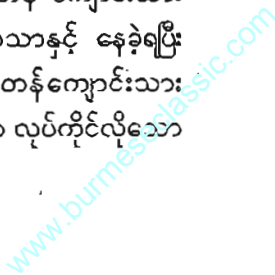
လုပ်ငန်းတွေ့ခြင်း

၁၈၇၈-ခုနှစ်၌ ကျွန်ုပ်သည် များစွာသော ယောက်ျားမိန်းမများနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ညီအစ်ကိုများကို ဟမ်တန်ကျောင်းသို့ သွားရန် ပြင်ဆင်ပေးပြီးနောက်၊ ဝါရှင်တန်မြို့၌ လအနည်းငယ်မျှ ပညာသင်သွားရန် အကြံဖြစ်သည့်အလျောက်၊ ၈-လမျှ သွားရောက်နေထိုင် သင်ကြားခဲ့ရ၏။ ယင်းသို့ သွားရောက်သင်ကြားမှုအားဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ များစွာ အကျိုးခံစားခဲ့ရသည့်ပြင်၊ ထူးကဲသော ယောက်ျား မိန်းမများနှင့်လည်း တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုကျောင်းကြီး၌ ကျောင်းသားများအား လက်မှုပညာသင်ကြားပေးခြင်း မရှိခဲ့ရာ လက်မှုပညာကို အထူးဂရုပြု၍ သင်ကြားသော ဟမ်တန်ကျောင်းကြီးနှင့် ထိုကျောင်းကြီးတို့ ခြားနားပုံကို နှိုင်းယှဉ်ခွင့်ရခဲ့၏။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဤကျောင်းကြီး၌ကား ကျောင်းသားတို့သည် များသောအားဖြင့် ဥစ္စာခိုင်လုံသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဟမ်တန်ကျောင်း၌ကား ကျောင်းသားများ၏ ကျောင်းလခအတွက် ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင်က လှူဒါန်းနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များရအောင်ရှာပြီးလျှင်၊ ထမင်းဖိုး စာအုပ်ဖိုးနှင့် အဝတ်ဖိုးအတွက်မူ ကျောင်းသားများက ပြေလည်အောင် အလုပ်ထုပ်၍ဖြစ်စေ၊ အလုပ်တစ်ဝက် ငွေတစ်ဝက် ဖြစ်စေ ပေးရကြ၏။ ဝါရှင်တန်မြို့ ကျောင်းကြီး၌မူ ကျောင်းသားတို့အတွက် ကျောင်းခရိတ်ကို အခြားသူများက ပေးကြရ၏။ ဟမ်တန်ကျောင်း၌မူ ကျောင်းသားတို့သည် လက်မှုပညာအားဖြင့် ငွေရအောင် အစဉ်ပြတ် အားထုတ်လျက်ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ၊ ယင်းသို့ အားထုတ်ရမှုပင် သွင် အကျင့်စာရိတ္တအတွက် အလွန်အဖိုးတန်ပေ၏။ ဝါရှင်တန်မြို့က ကျောင်းသားတို့မှာ၊ မိမိအစွမ်းကို မိမိ အားကိုးသောစိတ် ထိုမျှလောက်မရှိချေ။ ၎င်းတို့မှာ ဟန်ပန်လုပ်ရေးကိုသာ၍ ဂရုစိုက်ကြ၏။ လိုရင်းအချုပ်မှာ ထိုကျောင်းသားတို့သည် ဟမ်တန်ကျောင်းသားများကဲ့သို့ ခိုင်မြဲသော အခြေခံမရဘဲ ကျောင်းမှထွက်သောအခါ၌ လက်တင်ဘာသာနှင့် ဂရိတ်ဘာသာများကို တတ်ကျွမ်းစားလည်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့သည် လောက၌ လူလုပ်မှုအကြောင်း ကောင်းစွာ နားမလည်ချေ။ ဝါရှင်တန် ကျောင်းသားတို့သည် နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာ သက်သက်သာသာနှင့် နေခဲ့ရပြီးနောက် ကျောင်းမှထွက်လာသည့်အခါ၊ ဟမ်တန်ကျောင်းသားများကဲ့သို့ အမျိုးသားများအတွက် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်လိုသော

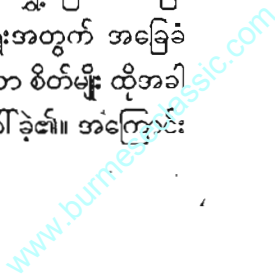
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

စိတ်မရှိကြဘဲ ဟော်တယ်စားပွဲထိုးအလုပ်၊ ပထမတန်း မီးရထားတွဲ တံခါးစောင့်များအလုပ်၊ စသည့် သက်သာသော အလုပ်များ၌ သာလျှင် လုပ်ကိုင်အသက်မွေးတတ်ကြ၏။

ဝါရှင်တန်မြို့ကျောင်းကြီး၌ ကျောင်းသားအဖြစ်နှင့် ရှိစဉ် ၎င်းမြို့အတွင်း တောင်ပိုင်းမှ မကြာမီက ပြောင်းရွှေ့လာကြသော ကပ္ပလီ အမြောက်အမြားလည်း ရှိကြ၏။ ၎င်းတို့အနက် များစွာ သော သူတို့မှာ ဝါရှင်တန်မြို့ကြီးသည် သက်သာစွာနှင့် ဝမ်းစာစွာ ရှိ ရနိုင်သော မြို့ကြီးဖြစ်သဖြင့် ပြောင်းရွှေ့လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ အချို့တို့မှာ နယ်အစိုးရ အမှုထမ်းအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ကြလျက် အချို့တို့မှာ ပြည်ပိုင်အစိုးရ လက်အောက်တွင် အလုပ်လုပ်နေ မျှော်လင့်လျက်ရှိ၏။ အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ကပ္ပလီအချို့ တို့မှာ ဥပဒေပြုအဖွဲ့များ၌ ပါဝင်ကြလျက်၊ ဘရစ်အမည်ရှိသော ကပ္ပလီတစ်ဦးမှာ မင်းတိုင်ပင် အမတ်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအကြောင်းများကို သိရှိကြသောအခါ ကပ္ပလီများသည် ဝါရှင်တန် မြို့၌ နေလိုသူ အလွန်များကြ၏။ ထို့ပြင် ၎င်းမြို့ကြီး၌ နေထိုင်ခြင်းမှာ ဘေးအန္တရာယ်မရှိ၊ အခါမရွေး တရားဥပဒေ၏ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ခြင်း ခံရကြောင်းကိုလည်း သိကြ၏။ ၎င်းမြို့ကြီး၌ ကပ္ပလီများအတွက် ကျောင်းသားများသည်လည်း ထိုအခါက အခြားမြို့ကြီး၌ ထိုအခါက ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသားများနေထိုင်ကြ ပုံကို သေချာစွာ စုံစမ်းကြည့်ရှုခဲ့၏။ ၎င်းတို့အနက် များစွာသော သူတို့မှာ အခြေခံ ခိုင်မြဲသော သူများဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့နိုင်

သော်လည်း “ဘော်ကြော့နေထိုင်စားသောက်သူများလည်း အမြောက် အမြား တွေ့ရှိရသည်ဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ်မှာ အမျိုးသားတို့အတွက် စိုးရိမ် ကောင်းခြင်း ဖြစ်ခဲ့၏။ အချို့သော ကပ္ပလီ လူငယ်များမှာ ရက် ဆတ္တတစ်ပတ်လျှင် ဒေါ်လာ ၄-ပြားထက်ပို၍ ရအောင်မရှာနိုင် သော်လည်း၊ တနင်္ဂနွေနေ့များ၌ ဥယျာဉ်ကြီးများတွင် သူဌေးကြီး များသဖွယ် မြင်းရထားကြီးကို ဒေါ်လာ ၁-ပြားပေး၍ စီးကြကြောင်း တွေ့မြင်ရ၏။ အချို့သော လူငယ်များမှာလည်း တစ်လလျှင် အစိုးရ လခ ဒေါ်လာ ၅၅-ပြားမှ ၁၀၀-အထိ ရကြသော်လည်း၊ သတိုင်းကြွေးတင်လျက် ရှိသည်ကိုတွေ့ရ၏။ လွန်ခဲ့သည့် လအနည်း သိမ်က ပင်ကွန်ဂရက်ခေါ် အမေရိကန် ပါလီမန်လူကြီး ဖြစ်ဖူး သော လူကြီးများသည်လည်း ထိုအခါ၌ အလုပ်မရှိ ဆင်းရဲလျက် နှိမ့်နေသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရ၏။ များစွာသော သူတို့မှာ အရာရာ အစိုးရကို မှီခိုအားထားလျက် ရှိကြ၏။ ထိုသူမျိုးတို့မှာ မိမိတို့ အလိုအလျောက် လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ၍ စားသောက်ရန် မရည်ရွယ်ဘဲ အစိုးရ ရာထူးကိုသာလျှင် တောင့်တမျှော်လင့် အားထားကြ၏။ ထိုအခြင်းအရာတို့ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်သည် မှော် အတတ်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အခြားတစ်နည်းနည်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ဤသူများ ကို တောနယ်များသို့ အစုလိုက်-အဖွဲ့လိုက် ရွှေ့ပြောင်းပေးပြီး သူတို့ လယ်ယာလုပ်ကိုင်မှုမှာ လူနေရေးစားရေးအတွက် အခြေခံ အောင်းသည့် အမှုဖြစ်ကြောင်းကို သင်ပေးလိုသော စိတ်မျိုး ထိုအခါ က ပြင်ပေါ်ခဲ့၏။ ယခုလည်း အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ အကြောင်း

မှာ လူမျိုးအသီးသီး လယ်ယာကိုင်ကျွန်းကိုသာလျှင် ရှေးဦးစွာ အခြေခံပြု၍ ကြီးပွားသော အခြေအနေသို့ ရောက်နိုင်ကြသည် ဖြစ်ရာ၊ ယင်းကဲ့သို့ အစပြုမှုမှာ နှောင့်နှေးခြင်းရှိစေကာမူ စင်စစ် အားဖြင့် အရှည်တည်မြဲခိုင်ခန့်သော သဘောတရားကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဝါရှင်တန်မြို့၌ ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်လျှော်ဖွတ်၍ အသစ် ဖွေးသော မိန်းမကြီးများ၏ သမီးများကို တွေ့ရှုဖူး၏။ ၎င်း မိန်းကလေး များသည် မိခင်တို့ထံမှ အဝတ်လျှော်ဖွတ်နည်းနာကို သာမန်နည်း အားဖြင့် သင်ကြားခဲ့၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ပညာသင်ကျောင်း များ၌ ၆-နှစ်မှ ၈-နှစ်အထိ နေထိုင်သင်ကြားကြ၏။ ကျောင်း ထွက်လာသောအခါ ၎င်းတို့သည် ရှေးကထက် အဖိုးတန်သော အဝတ်များ၊ ဦးထုပ်များ၊ ဖိနပ်များကို အလိုရှိကြ၏။ အချုပ်အ ထုပ် ၎င်းတို့သည် လောဘကြီး၍လာအောင် သင်ကြားခဲ့ရပြီးလျှင်၊ ထို လောဘကို ဖြည့်တင်းနိုင်သော ပညာကိုကား ပြောပလောက်အောင် မရရှိခဲ့ချေ။ ထို့ပြင် ၎င်းတို့သည် ကျောင်း၌ ၆-နှစ် ၈-နှစ် နေခဲ့ရပြီးနောက်၊ မိခင်၏ အလုပ်ဖြစ်သော ခဝါသည် အလုပ်ကို မလုပ်လိုကြတော့ချေ။ ယင်းသို့သော စိတ်ထားအခြေအနေ များစွာသော မိန်းကလေးတို့မှာ၊ ပေါ့ပျက်၍ မကောင်းသော နည်းလမ်းများဖြင့် အသက်မွေးကြလေတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ထို မိန်းကလေးတို့ကို ဂဏန်းသင်္ချာ၊ အက္ခရာသင်္ချာ စသည့် ပညာ များ သင်စေခြင်းအပြင်၊ အဝတ်ဖွတ်လျှော်နည်း ပညာက

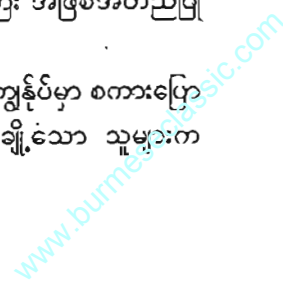
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အခြား အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပညာရပ်များကိုလည်း နောက်ဆုံး ပေါ်အကောင်းဆုံး နည်းစနစ်များအရ သင်ပေးခဲ့သော်လည်း၊ ညေမျှလောက် တိုးတက်ကောင်းမွန်နိုင်မှုရှိမည့် အကြောင်းအဖန် တလဲလဲ စဉ်းစားမိပါ၏။

ဝါရှင်တန်မြို့သို့ ကျွန်ုပ်သွားရောက်သည့်အချိန်အထိ၊ အနောက် တာဂျီနီယာနယ်မြို့တော်ဖြစ်သော ဝီလင်မြို့ကို ဗဟိုကျ ရာ အခြားတစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းရေးကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍၊ နယ်သားများ ဆူဆူပူပူ အငြင်းဖြစ်ပွားလျက်ရှိကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဥပဒေအဖွဲ့က ပြည်သူတို့ သဘောကျရာ မဲဆန္ဒပေးနိုင်စေရန် မြို့ကြီး ၃-မြို့ကို ဖော်ပြ၏။ ထိုမြို့ကြီးများအနက်၊ ကျွန်ုပ်၏ ဒေသ ဖြစ်သော မော်လ်ဒင်မြို့နှင့် ၅-မိုင်မျှ ဝေးကွာသော ချာလ်စတန် မြို့လည်း ပါဝင်၏။ ဝါရှင်တန်ကျောင်းကြီး၌ ကျွန်ုပ်ပညာသင်၍ အချိန်စေ့သောအခါ၌၊ ချာလ်စတန်ရှိ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတစ်စုတို့က ထိုမြို့ကြီးအတွက် မဲဆန္ဒများများရစေရန်၊ လှည့်လည်ဟောပြော ညွှန်ကြားကြောင်း ကြေညာစာ ကမ်းလှမ်း၏။ ၎င်း ကြေညာချက်အရ ကျွန်ုပ်သည် ပြည်နယ်အတွင်း အရပ်ရပ်ဒေသများသို့ ၃-လခန့်မျှ လှည့်လည်ဟောပြောရ၏။ ချာလ်စတန်မြို့သည် နောက်ဆုံး မဲဆန္ဒ အများဆုံးဖြစ်၍၊ အစိုးရ ရုံးစိုက်ရာမြို့တော်ကြီး အဖြစ်အတည်ပြု နိုင်၏။

ယင်းသို့လှည့်လည်ဟောပြောမှုဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ စကားပြော စကားပင်ဟု နာမည်ရခဲ့သည်ဖြစ်၍၊ အချို့သော သူများက

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကျွန်ုပ်အား နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်း ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရန် တိုက်တွန်းကြ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် အမျိုးသားများအတွက် သာဓိအကျိုးများအောင် အခြားနည်းအားဖြင့် အမှုထမ်းနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်သည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ၎င်းတို့ တိုက်တွန်းချက်ကို မလိုက်နာဘဲ ရှိခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ အမျိုးသားများမှာ ပညာရေး၌၎င်း၊ လက်မှုပညာ စက်မှုပညာရေး၌၎င်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာရေး၌၎င်း၊ အခြေခံရေးရန် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မြင်ယူဆပါ၏။ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်တည်း အတွက်မှာမူ၊ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်မှုဆိုင်ရာတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရလျှင် ကြီးပွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ဖွယ်ရာ အကြောင်းရှိ၏။ သို့သော် အမျိုးသားများ၌ အခြေခံရဖို့ ကိစ္စကို မဆောင်ရွက်ဘဲ၊ ကိုယ်တစ်ကိုယ်တည်း ကြီးပွားမှုအတွက် လုပ်ကိုင်ခြင်းမှာ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုသော် တစ်ကိုယ်ကောင်း ကြံမှုမျိုးပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်အထင်ရှိခဲ့၏။

ထိုအခါက ကျောင်းသို့သွားရောက် ပညာသင်ကြားကြသော တပည့်များအနက်၊ ယောက်ျားများမှာ ရှေ့နေကြီးများ၊ ပါလီမန်လူကြီးများ ဖြစ်ကြရန် ရည်ရွယ်လျက်၊ မိန်းကလေးများမှာ ဂီတပညာဆိုင်ရာ ဆရာမကြီးများ ဖြစ်ရန် ရည်ရွယ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ထွန်းကားသော ရှေ့နေကြီးများ၊ ပါလီမန်လူကြီးများ၊ ဂီတပညာဆရာမကြီးများ ဖြစ်ရန်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြင်ဆင်ရန်လိုကြောင်းကို ထိုအခါကပင် ကျွန်ုပ်ရိပ်မိခဲ့၏။

၎င်းတို့၏ အခြေအနေမှာ ကျွန်ုပ်အဖြစ် ရှိနေစဉ် ခေတ်

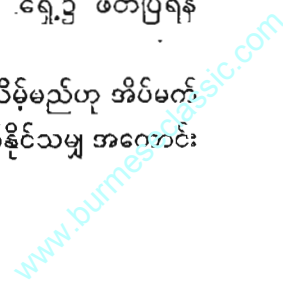
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အခါက စောင်းတီးသင်လိုသော ကပ္ပလီ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်၏ အခြေအနေနှင့် များစွာမခြားနားလှချေ။ ၎င်း အဘိုးကြီးသည် စောင်းတီးတတ်လို လှသည်ဖြစ်၍ မိမိ၏ သခင်ကလေးအား သင်ပေးပါဟု ပြော၏။ သို့ရာတွင် သခင်ကလေးသည် ထိုအရွယ် ညီငယ်ရောက်မှ စောင်းတီးသင်ရန် မဖြစ်နိုင်ဟု သဘောရ၍၊ ဖိတ်ပျက်စေလိုသဖြင့် “ကောင်းပြီ ကျွန်ုပ် စောင်းတီးသင်ပေးပါမည်။ သို့ရာတွင် ပထမ အကြိမ်အတွက် ဒေါ်လာ ၃-ပြား၊ ဒုတိယ အကြိမ်အတွက် ဒေါ်လာ ၂-ပြား၊ တတိယအကြိမ်အတွက် ဒေါ်လာ ၁-ပြားပေးရမည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်အတွက်မူ၊ ဒေါ်လာ တစ်စိတ်မျှလှူမည်ဟု” ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အဘိုးကြီးက “ကောင်းပါပြီ ဆောင်းတဲ့အတိုင်း ကျွန်ုပ်ပေးပါမည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးအကြိမ်အတွက် အရင်သင်ပါ” ဟု ပြောလေ၏။

မြို့တော် ရွှေပြောင်းမှုနှင့် ပတ်သက်၍ လှည့်လည်ဟောပြောခြင်း ကိစ္စပြီးစီးသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဖိတ်ကြားစာတစ်ခု ရခဲ့ရ၍ ထိုကို ဖတ်ကြည့်ရာ၊ အလွန်ပင်အံ့ဩ၍ အလွန်ပင်လည်း ဝမ်းမြောက်ခဲ့၏။ ၎င်းမှာ ဟမ်တန်ကျောင်း ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းထံမှ ဖြစ်၍၊ ကျောင်းဖွင့်ပွဲကြီး ကျင်းပသည့် အခမ်းအနားတွင် ဆောင်းပါးစာ တစ်ခုရေးသား၍၊ ကျောင်းသားများ၏ ရှေ့၌ ဖတ်ပြရန် ဖိတ်ကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ယင်းသို့ ဖိတ်ကြားခံရလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်မထင်ခဲ့ဘူးချေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် တတ်နိုင်သမျှ အကောင်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

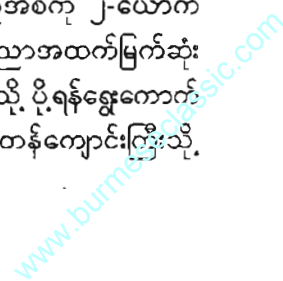

ဆုံးဖြစ်အောင် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ကြံစည်စိတ်ကူး၍ ရေးသား၏။ ရေးသားသော အချက်မှာ၊ “အောင်မြင်သော တန်ခိုး” အကြောင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဟမ်တန်ကျောင်းသို့ ၎င်းဆောင်းပါးကို ဖတ်ရန် သွားရောက်သောအခါ၊ လွန်ခဲ့သည့် ၆-နှစ်အခါက ကျောင်းသို့ မဝင်မီ သွားခဲ့ရသော လမ်းအတိုင်းပင် သွားရ၏။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌မူ လမ်းမှာ မီးရထားလမ်း ဖြစ်လျက်ရှိနေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် မီးရထားစီး၍ သွားစဉ်၊ ယခင်အဖြစ်အပျက်များကို သတိရစဉ် ထိုအခါက ဘူကာဝါရှင်တန်နှင့် ယခု ဘူကာဝါရှင်တန်မှာ အတော်ပင် ခြားနားခဲ့ချေပြီဟု ဝမ်းမြောက်မိ၏။ သို့သော် ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် အထင်အမြင်ကြီးခြင်း မဟုတ်ပါ။

ဟမ်တန်ကျောင်း၌ ဆရာများနှင့် ကျောင်းသားများသည် ကျွန်ုပ်အား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကျောင်းထွက်ခဲ့ပြီးသည်နောက်၊ ဟမ်တန်ကျောင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အမျိုးသားများ၌ လိုရင်းအချက်များကို ပြည့်ဝအောင် စီမံဆောင်ရွက်ရာ၌ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ်တိုးတက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လောကဓာတ်ပညာဆိုင်ရာတွင်မက၊ လက်မှုပညာဆိုင်ရာဘက်၌လည်း တိုးတက်ခြင်းရှိကြောင်းကို တွေ့မြင်ရ၏။ ယင်းကဲ့သို့ တိုးတက်ခြင်း ရှိသည်မှာ၊ ထိုစဉ်အခါက ရှိနေသော အခြားမည်သည့် ကျောင်းတို့ မှ နမူနာယူ၍ ဆောင်ရွက်သည် မဟုတ်၊ ဂျင်နရယ်အမ်းစတြောင်းကိုယ်တိုင်ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသားများ၌ လိုလားအပ်သော အချက်များ

ထိုစုံစမ်းရှာဖွေ၍ စတင်တီထွင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သာသနာပြုခြင်းကိုစွဉ်း၎င်း၊ ပညာသင်ကြားမှုကိုစွဉ်း၎င်း၊ လူတို့သည် နှစ်ပေါင်း ၁၀၀-က ဆောင်ရွက်ခဲ့သော နည်းစနစ်အရသော်၎င်း၊ မိုင်ပေါင်း ၁၀၀၀-မက ဝေးကွာသော အရပ်၌ အခြားသူများ ဆောင်ရွက်သည့် နည်းစနစ်အတိုင်းသော်၎င်း၊ လိုက်နာတတ်ကြသည်။ ပြုမြဲဖြစ်သော နည်းစနစ်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်ခြင်းတူမျှသည်၊ မတူမျှသည်၊ ချစ်ရွယ်ချက်ချင်းတူညီသည်၊ မတူညီသည်ကို ပဓာနမပြုဘဲ တပည့်အသီးသီးကို တစ်ပုံတစ်နည်းတည်း ပညာသင်ကြား၍ ပေးတတ်ကြသည်။ ဟမ်တန်ကျောင်း၌ကား ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။ ကျောင်းဗွင့်သော နေ့၌ ကျွန်ုပ်ဖတ်ရသော ဆောင်းပါးစာမှာ၊ လူတိုင်းပင် နှစ်သက်ကြ၍ များစွာချီးမွမ်း စကားပြောဆိုကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အနောက် ဗာဂျီနီယာနယ်သို့ ပြန်လာခဲ့၍ ကျောင်းသားများအား မည်ကဲ့သို့ စတင် သင်ကြားရမည်အကြောင်း စီစဉ်လျက်ရှိစဉ်၊ ဂျင်နရယ် အမ်းစတြောင်းထံမှ ကျောင်းဆရာအဖြစ်နှင့် အချိန်တစ်ပိုင်း၊ ကျောင်းသားအဖြစ်နှင့် အချိန်တစ်ပိုင်း လာရောက်သင်ကြားရန် စာတစ်စောင်ရရှိပြန်၏။ ၎င်းမှာ ၁၈၇၉-ခု၊ ဇွေဥတုဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အနောက်ဗာဂျီနီယာနယ်သို့ ပထမအကြိမ် ပြန်ရောက်သည်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို ၂-ယောက် အပြင်၊ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်များအနက်မှ ဉာဏ်ပညာအထက်မြက်ဆုံးသော တပည့်လေးယောက်ကို ဟမ်တန်ကျောင်းသို့ ပို့ရန်ရွေးကောက် ပြင်ဆင်၍ ထားခဲ့လေသည်။ ၎င်းတို့မှာ ဟမ်တန်ကျောင်းကြီးသို့

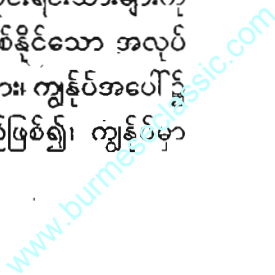
ရောက်နှင့်ကြပြီဖြစ်ရာ၊ ၎င်းတို့ အသီးသီး အလွန်ကောင်းမွန်စွာ ပြင်ဆင်၍ လာခဲ့ကြကြောင်း ဆရာများက တွေ့ရှိရသည်ဖြစ်၍ ၎င်းတို့အား အတန်းတိုးမြှင့်၍ ပေးခဲ့ကြ၏။ ၎င်းတပည့်များ၏ အရည်အချင်းကို ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်း တွေ့မြင်ရသည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား ကျောင်းဆရာအဖြစ်နှင့် လာရောက်ရန်ခေါ်ယူခြင်း ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာရှိသည်။ ကျွန်ုပ်ပို့လိုက်သော တပည့်များအနက် တစ်ယောက်မှာ ယခုအခါ ဘော်စတန်မြို့၌ ဒေါက်တာကိုတန် အမည်ရှိ ထင်ပေါ်ကျော်ဇောသော ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်ဖြစ် ၍၊ ၎င်းမြို့ရှိ ကျောင်းကော်မတီ အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းသည်။ အမေရိကန် တိုင်းရင်းသား လူရိုင်းတို့ကို ဟမ်တန်ကျောင်း၌ ပညာသင်ကြား ပေးရန် ပထမအကြိမ် စမ်းသပ်လျက်ရှိ၏။ ၎င်းတို့ကို ပညာ သင်ကြား၍ တတ်လိမ့်မည်ဟူ၍ ၎င်း၊ အကျိုးရှိလိမ့်မည်ဟူ၍ ၎င်း ထင်မြင်ယူဆသူ အလွန်နည်းပါးခဲ့၏။ ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်း၌ နည်းစနစ် ကျနစွာ စမ်းသပ်လိုသော ဆန္ဒရှိ၏။ သို့နှင့် အနောက် ဘက် ပြည်နယ်ရှိ သစ်တောကြီးပိုင်းများ အတွင်းမှ အလွန်ရိုင်း သော ငယ်ရွယ်သူတိုင်းရင်းသား ၁၀၀-ခန့်မျှကို စုဆောင်းခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်အား ထိုလူရိုင်းကလေးများကို ဖခင်သဖွယ် ၎င်းတို့နှင့် အတူနေ၍၊ ၎င်းတို့၏ နေမှုထိုင်မှု၊ ဝတ်မှုစားမှု အစရှိသည်တို့၌ စည်းကမ်းတကျ လိုက်နာတတ်အောင် သင်ကြား၍ ပေးစေလို၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းကြားရသောအခါ များစွာနှစ်သက်သော်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သည်။ အနောက်တက္ကသိုလ်ကျောင်း၌ ကျွန်ုပ်စတင် လုပ်ကိုင်ထားသော အလုပ်ကို စွန့်ခွဲရန် အလွန်ခဲယဉ်း၏။ သို့သော် ဂျင်နရယ် အမ်း စကြောင်း အလိုရှိသည်ဆိုလျှင် ငြင်းဆန်ရန် ခဲယဉ်းလှသည် ဖြစ် ရကား။ ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းကိုစွန့်၍ ဟမ်တန်မြို့သို့ သွားရောက် ဆေး၏။ ဟမ်တန်ကျောင်းကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် တိုင်းရင်းသားလူရိုင်း ၇၅-ယောက်ခန့်နှင့် အဆောက်အဦတစ်ခု တွင် အတူတကွ နေထိုင်ရ၏။ ၎င်း အဆောက်အဦအတွင်း၌ တိုင်းရင်းသား လူရိုင်းမဟုတ်သည်မှာ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်သာလျှင် ခဲ့၏။ ပထမ၌ ကျွန်ုပ်သည် ထမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မည် လောဟု ယုံမှားမကင်း ဖြစ်၏။ သာမည တိုင်းရင်းသား လူရိုင်း အစ်ယောက်မှာ၊ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတစ်ယောက်ထက် မြင့်မြတ်သည်ဟု တိုက်ထင်တတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ၊ မျက်နှာဖြူများ လက်အောက် တွင် ကျွန်အဖြစ်နှင့် နေခဲ့ဖူးသည့် ကပ္ပလီတစ်ယောက်ကိုမူ အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါတော့အံ့နည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးများမှာ ကျွန်ခံခဲ့ ရဖူးသည်ဖြစ်ရာ၊ တိုင်းရင်းသား လူရိုင်းတို့မှာ ဘယ်အခါမျှ ကျွန်ခံ ကြမည်လူမျိုးစားများ မဟုတ်ကြချေ။ ကျွန်များထားရှိစဉ် ခေတ် အခါကပင်၊ ၎င်းတို့သည် မိမိတို့နယ်၌ ကျွန်အမြောက်အများထား ၍ ခိုင်းစေခဲ့ကြဖူးလေသည်။ ထိုစဉ်အခါက တိုင်းရင်းသားများကို သင့်ကျေးအောင် ပညာသင်ကြားပေးမှုမှာ မဖြစ်နိုင်သော အလုပ် ဟူ၍ လူတိုင်းပင် ထင်ကြ၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်ရကား၊ ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ သာဝန်ကြီးစွာရှိနေသည့်ကြောင်းကို သိရှိသည်ဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ်မှာ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

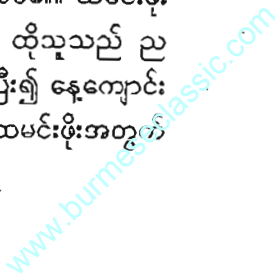

ဘယ် အရာမဆို စဉ်းစဉ်းစားစား ပြုလုပ်ရ၏။ ကျွန်ုပ်တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားခဲ့လျှင် အထမြောက်လိမ့်မည်ဟူ၍လည်း ယုံကြည်ခဲ့၏။ ယင်းသို့ ဘောင်ရွက်ရာတွင် မကြာမီအတွင်း တိုင်းရင်းသား လူရိုင်းကလေးတို့မှာ ကျွန်ုပ်အား လုံးဝယုံကြည်လာကြသည့်ပြင်၊ ချစ်ခင်ရိုသေမှုရှိကြသည်ဟူ၍ ဆိုရလျှင် လွဲမည်မဟုတ်ချေ။ ၎င်းတို့မှာ အခြားသော လူသတ္တဝါများ ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရ၍ ကြင်နာစွာ ပြုမူခဲ့ပါလျှင် ကြင်နာသည့်အလျောက်၎င်း မတရားပြုကျင့်ခဲ့လျှင် မတရားပြုကျင့်သည့် အလျောက်၎င်း၊ တုံ့ပြန်တတ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာချမ်းသာ ရန်သူတို့ အပေါ် မပြတ် ကြံစည်အားထုတ်ကြ၏။ ၎င်းတို့ အထူးသဖြင့် မနှစ်သက်သော အရာများမှာ ဆံပင်ကိုဖြတ်၍ ပစ်ရခြင်း၊ ခြံစောင် ဖွန်းလွှတ်ခြင်းနှင့် ဆေးလိပ်မသောက်ရခြင်းများ ဖြစ်၏။ အမေရိကန်မျက်နှာဖြူတို့မှာ အခြားသော လူမျိုးတစ်ယောက်သည် မည်မျှပင် ယဉ်ကျေးသည်ဟု ဆိုစေကာမူ၊ သူတို့ဝတ်သလို၊ စားသလို၊ သူတို့ဘာသာစကားကို ပြောတတ်သလို၊ သူတို့ ကိုးကွယ်သလို စသည်ဖြင့် ခြေထောက်သမျှ ကာလပတ်လုံး၊ လုံးဝ ယဉ်ကျေးသည်ဟူ၍ မထင်မှတ်ကြချေ။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာရပ်မှတစ်ပါး၊ အခြား ပညာရပ်များကြောင့် သော ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုပညာ၊ လောကဓာတ်ပညာ စသည်တို့၌မူ၊ တိုင်းရင်းသားတို့သည် ကပ္ပလီလူများနှင့်မခြား နားလည်လွယ်၏။ ကပ္ပလီ ကျောင်းသားတို့သည် တိုင်းရင်းသား ကျောင်းသားတို့အား တတ်နိုင်သမျှ ကူညီလျက်ရှိကြသည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့ရခြင်းတို့

များစွာ ဝမ်းမြောက်လှ၏။ တိုင်းရင်းသားများကို ဟမ်တန်ကျောင်း၌ လက်မခံသင့်ဟု သဘောရသော ကပ္ပလီကျောင်းသားများလည်း ခြိုင်း၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့မှာ မများလှချေ။ ကပ္ပလီကျောင်းသားတို့သည် တိုင်းရင်းသား ကျောင်းသားတို့အား အင်္ဂလိပ်စကား သင်ပေးရန်နှင့် ယဉ်ကျေးသော အလေ့အကျင့်များကို သင်ပေးစေခြင်းငှာ၊ တစ်ခန်းတည်း အတူနေရန် ပြောသည်အခါ ကပ္ပလီကျောင်းသားတို့သည် အလွယ်တကူ နာယူကြ၏။

တိုင်းရင်းသားများအား တစ်နှစ်ခန့် သင်ပြီးနောက်၊ ဟမ်တန်ကျောင်းကြီးတွင် ကျွန်ုပ်အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေါ်လာပြန်၏။ များစွာသော ကပ္ပလီ ယောက်ျား မိန်းကလေးတို့မှာ ပညာသင်ကြားရန် အလွန်တရာ စိတ်အားထက်သန်ကြလေငြား၊ ထမင်းစားတချို့တစ်ဝက်မျှ ဖြစ်စေ၊ စာအုပ်ဖိုးကိုဖြစ်စေ မပေးနိုင်ကြသဖြင့် ပညာမသင်ကြားရဘဲ ရှိနေကြရ၏။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့အဖေ အမ်းစကြောင်း သိရှိလေသဖြင့်၊ ထိုသူများအတွက် ညကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖွင့်လှစ်ပြီးလျှင် နေ့အခါ၌ ကျောင်းတွင် ပညာ-နာရီမျှ အလုပ်လုပ်၍ ညအခါ၌ ကျောင်းတွင် ၂-နာရီမျှ အသင်ပေးရန် အကြံဖြစ်၏။ ၎င်းတို့အား နေ့အခါတွင် အလုပ်လုပ်သည့်အတွက် ထမင်းစရိတ်အတွက်သာ ပေးရန်စီမံ၏။ ထမင်းဖိုးမရှိသောငွေကို ကျောင်းက သိမ်းထားပြီးလျှင် ထိုသူသည် ညကျောင်း၌ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် စသည်ဖြင့် သင်ကြားပြီး၍ နေ့ကျောင်းတက်ရန် တော်သင့်သောအခါ ထိုငွေကို ၎င်းတို့ ထမင်းဖိုးအတွက်

ထုတ်ပေးရန် ဖြစ်၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ထိုသူသည် နေ့ကျောင်းသို့ မတက်မီကပင် ပညာအရပ်ရပ်တို့၌ အခြေခံရနိုင်ရန် ရှိလေသည်။

ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းက ကျွန်ုပ်အား ညကျောင်းသို့ ဦးစီးသင်ကြားရန် ပြောဆိုရာ၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း သဘောတူခဲ့၏။ ၎င်းညကျောင်းကို ပထမဦးစွာ ဖွင့်သောအခါ၌ ပညာအလွန် လိုလားသော တပည့်ယောက်ျားမိန်းမ ၁၂-ယောက်တို့နှင့် စတင် ဖွင့်လှစ်၏။ နေ့အချိန်၌ ယောက်ျားတပည့်များသည် ကျောင်း အတွင်းရှိ လွစက်၌ အလုပ်လုပ်၍၊ မိန်းမတပည့်များသည် ကျောင်း အတွင်းရှိ ခဝါရုံ၌ အလုပ်လုပ်ကြ၏။ ထို ၂-ရုံစလုံး၌ အလုပ်မှာ သက်သာလှသည် မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် သင်ကြားခဲ့သမျှသော တပည့်အပေါင်းတို့အနက်၊ ၎င်းတပည့်များကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကိုလုံးဝ ကျေနပ်မှုဖြစ်စေသော တပည့်မျိုးများကို မတွေ့ရဘူး ချေ။ ၎င်းတို့သည် တပည့်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၍ သင်ပေးသော စာများကို စွဲမြဲစွာ မှတ်သားကြ၏။ ထိုတပည့်များသည် စာသင်ခြင်း ၌ အလွန်တရာ စိတ်ပါလှသည်ဖြစ်၍၊ ခေါင်းလောင်းထိုးသံကို ကြားသောအခါမှ စာကျက်ခြင်း ရပ်စဲကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ကျောင်းဆင်းချိန် ရောက်သည်တိုင် ဆက်လက် သင်ကြားရန် ကျွန်ုပ်အား တိုက်တွန်းကြ၏။

ဤတပည့်တို့မှာ နေ့အခါ၌ အလုပ်လုပ်ရာတွင် ဖြစ်စေ ညအခါ စာသင်ရာ၌ဖြစ်စေ၊ အထူးသဖြင့် စိတ်ပါလက်ပါ ရှိကြ သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့အား "The Plucky Class"

ရတနာခုံစာအုပ်တိုက်

"အားမလျော့သော အတန်း"ဟု နာမည်ပေး၍ထား၏။ ကျောင်းသား တစ်ယောက်သည် နေ့ကျောင်းသို့ ဝင်နိုင်လောက်အောင် အခြေ အနေ ရှိလာသောအခါ ကျွန်ုပ်က အောက်ပါအတိုင်း လက်မှတ် တစ်စောင်ရေး၍ ပေး၏။

"ဤသူသည် ဟမ်တန်ကျောင်းကြီး၌ အားမလျော့သော အတန်းသား တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကျေနပ်လောက်သော အရည် အချင်းနှင့် ပြည့်စုံကြောင်း ထောက်ခံ၏။"

ကျောင်းသားတို့သည် ၎င်းလက်မှတ်ကို အလွန်နှစ်သက် ကြ၍၊ ညကျောင်းသည်လည်း ကျော်စောသည်ထက် ကျော်စော၍ လာခဲ့၏။ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အတွင်း ၎င်းကျောင်းသည် များစွာ တိုးတက်ခြင်း ရှိခဲ့သည်ဖြစ်၍၊ တပည့်ဦးရေ ၂၅-ယောက် ခန့်ဖြစ်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း တပည့် ၂၅-ယောက်အကြောင်း တို့ ကျောင်းထွက်ကြသည်တိုင်အောင် စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုခဲ့ရာ၊ ၎င်း တို့မှာ ယခုအခါ တောင်ပိုင်းအရပ်တွင် အရေးကြီး၍ အသုံးဝင် သော ရာထူးကြီးများ၌ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။ တပည့် ၁၂-ယောက် နှင့် အစပြုလာခဲ့သော ၎င်းညကျောင်းမှာ၊ တပည့်ပေါင်း ၃၀၀- ကျော် ၄၀၀-ခန့်ရှိသော အမြဲတန်း ညကျောင်းတစ်ခုအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

အခန်း [၆]

တက္ကစီဂျီညွှန် ကျောင်းဖွင့်ခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် တိုင်းရင်းသားများကို နေ့အခါ၌၎င်း၊ ညကျောင်းသားများကို ညအခါ၌၎င်း၊ ပညာသင်ကြားလျက်ရှိစဉ် ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဒေါက်တာဖရစ်ဆယ် အစရှိသည့် ဆရာကြီးများ လက်အောက်တွင် ပညာသင်ရသေး၏။

ညကျောင်းဖွင့်ပြီးနောက်၊ တစ်နှစ်ကြာ၍ ၁၈၈၁-ခု၊ မေလတွင် ကျွန်ုပ်မှာ တစ်သက်တာအတွက် ဆောင်ရွက်ရန် အလုပ်ကြီးကို ကျွန်ုပ် မမျှော်လင့်ဘဲသောနည်းဖြင့် အခွင့်ပေါ်လာ၏။ တစ်ည၌ ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ စည်းဝေးပြီး သည်နောက်၊ အလာဟမာနယ်ရှိ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများထံမှ စာတစ်စောင် ရရှိကြောင်း။ ၎င်းစာမှာ ထိုနယ်တွင် ကပ္ပလီများအတွက် ဆရာဖြစ် ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖွင့်လိုသည်ဖြစ်၍ သင့်တော်သော သူတစ်ယောက်ကို စုံစမ်းရှာဖွေ ပေးစေလိုကြောင်း

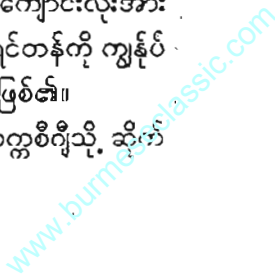
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

နှင့် ပါရှိသည်ဟု ဆရာကြီးက ပြော၏။ ထိုလူကြီးများက ၎င်းကျောင်းအတွက် လိုနေသော ဆရာအလုပ်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့် ကပ္ပလီလူမျိုးများ လုပ်နိုင်သော အလုပ်မဟုတ်ဟု ထင်မြင်ကြသည်ဖြစ်၍၊ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတစ်ယောက်ကို ဆရာကြီးအား ပေးရန် တောင်းခံကြ၏။ နောက်တစ်နေ့ ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းသည် အလုပ်ခန်းတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ပြီးလျှင် အလာဟမာနာ၌ သို့သော အလုပ်ကို ကျွန်ုပ်လုပ်နိုင်ပါမည်လောဟု မေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ များစွာအံ့ဩ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း စမ်းသပ်၍ကြည့်လိုပါကြောင်းနှင့် ဖြေဆို၏။ ထိုကြောင့် ဆရာကြီးသည် ထိုသူများထံသို့ မျက်နှာဖြူလူမျိုးဟူ၍ ရုတ်တရက် မိမိမတွေ့ကြောင်း။ သို့ရာတွင် ကပ္ပလီတစ်ယောက်ကို လက်ခံနိုင်ပါမူ သင့်တော်သည်ဟု ထင်မြင်သော ကပ္ပလီလူမျိုး တစ်ယောက်ကို မိမိထောက်ခံနိုင်ကြောင်းနှင့် ဈေးသားလိုက်၏။ ထိုကပ္ပလီ၏ အမည်မှာလည်း ကျွန်ုပ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလိုက်၏။

နေ့ရက်အတန်ငယ်ကြာသည်တိုင်အောင် ထိုသူများထံမှ ပြန်စာမရချေ။ တစ်နေ့သော တနင်္ဂနွေနေ့ည၌ စည်းဝေးချိန်တွင် ဆရာကြီးသည် ကြေးနန်းတစ်စောင်ကို ရရှိ၏။ အစည်းအဝေးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆရာကြီးသည် တစ်ကျောင်းလုံးအား ကြေးနန်းကို ဖတ်ပြရာ၊ အဓိပ္ပာယ်မှာ “ဘူကာဝါရှင်တန်ကို ကျွန်ုပ်တို့ သဘောကျ၏။ ချက်ချင်းလွှတ်လိုက်ပါ”ဟု ဖြစ်၏။

၁၈၈၁-ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် ကျွန်ုပ်သည် တက္ကစီဂျီသို့ ဆိုက်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

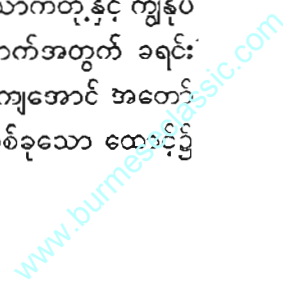
ရောက်၏။ ပထမမှာမူ ကျောင်းအတွက် နေရာရှာခြင်း၊ အလာဇာမာနယ်အတွင်း လှည့်လည်၍ တောသူတောင်သားများ နေထိုင်ကြပုံများကို ကြည့်ရှုမှတ်သားခြင်း၊ ကျောင်းဖွင့်မည်အကြောင်းကို အများတို့ သိရှိရအောင် ကြော်ညာခြင်း၊ စသည်ဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ခရီးသွားခြင်းမှာ များသောအားဖြင့် မြင်းတစ်ကောင်လှည်းတစ်စီးနှင့် တောလမ်းများကို ဖြတ်သန်းသွားလာရ၏။ ညအချိန်များ၌ တောသားများနှင့်အတူ တဲကလေးများတွင် အိပ်၍၊ စားသောက်သောအခါ၌လည်း အတူပင် စားသောက်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့၏ လယ်ယာများ၊ စာသင်ကျောင်းများ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများကို တွေ့မြင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်လာရောက်မည်အကြောင်းကို ထိုသူတို့သည် တင်ကူး၍ မသိရှိကြသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့ ဘာသာဘာဝ နေထိုင်ကြပုံများကို တွေ့မြင်ရခဲ့၏။

ယာလုပ်သော နယ်များတွင် အိမ်သူ အိမ်သားတို့သည် တစ်ခန်းတည်း၌ အတူတကွ စုရုံး၍ အိပ်ကြရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အမျိုးများ ဧည့်သည်များ လာရောက်သည့်အခါလည်း ထိုနည်းတူပင် စုရုံး၍ အိပ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာသို့ မဝင်မီ အဝတ်လဲရန် တံပြင်သို့ ထွက်ရ၏။ အိမ်သားများ အိပ်ပျော်သည့်တိုင်အောင် စောင့်ရ၏။ အိမ်ရှင်များသည် ကျွန်ုပ်အတွက် အိပ်ရာကို ကြမ်းပေါ်၌သော်၎င်း၊ အခြား သူတစ်ယောက်၏ အိပ်ရာတစ်ပိုင်း၌ သော်၎င်း၊ ပြင်ဆင်၍ ပေးကြ၏။ တဲအတွင်း၌ မျက်နှာသစ်ရန်

ထက်ဆေးရန် စီမံထားခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ရ၏။

ထိုသူများစားသော အစာမှာ ပြောင်းဆန်နှင့် လုပ်ထားသော ပေါင်မုန့်နှင့် ဝက်သားဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြောင်းဆန်ပေါင်မုန့်နှင့် ဝဲပြုတ်ကိုသာ ကျွေးနိုင်သော အိမ်များ၌လည်း တည်းခိုရ၏။ ထိုသူတို့မှာ ပြောင်းဆန်ပေါင်မုန့်နှင့် ဝက်သားမှတစ်ပါး အခြားအစာကို စားရန် စိတ်ကူးမရှိကြချေ။ ၎င်းတို့ နေထိုင်သည့် ရပ်ကွက်မှာ မည်သည့် အသီးအနှံမျိုးမဆို စိုက်ပျိုး၍ ရနိုင်သည် ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ၎င်းပြောင်းဆန်နှင့် ဝက်သားကို အတော်အတန် ဝေးသော အရပ်ရှိ ဆိုင်ကြီးသို့ သွားပြီး အဖိုးကြီးစွာပေး၍ ဝယ်ယူကြ၏။ ထို့ပြင် ၎င်းတို့သည် ဝါဂွမ်းမှလွဲ၍ အခြားသော အပင်များ စိုက်ပျိုးရန် စိတ်ကူးမရကြချေ။ အချို့မှာ ဝါပင်များကို အိမ်တံခါးသို့ ဆိုက်သည့်တိုင်အောင် ကွက်လပ်မထားဘဲ စိုက်ပျိုးကြ၏။

၎င်းတဲငယ်များ အတွင်း၌ ဒေါ်လာ ၆၀-မျှပေးရသော အပ်ချုပ်စက်များကို ၎င်း၊ ဒေါ်လာ ၁၄ ပြားမျှပေးရသော နာရီကြီးများကို ၎င်း၊ တွေ့ရှိရ၏။ တစ်နေ့သ၌ ထိုတံမျိုး အတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်သည် ညစာစားရန် ဝင်သွား၍ အိမ်သား ၄-ယောက်တို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် စားပွဲ၌ ထိုင်ကြသောအခါ လူ ၅-ယောက်အတွက် ခရင်းတစ်ချောင်းတည်းသာ ရှိသည်ဖြစ်၍၊ အလှည့်ကျအောင် အတော်ပင် စောင့်ဆိုင်း၍ နေရ၏။ ၎င်းတဲငယ်၏ တစ်ခုသော ထောင့်၌

ကား၊ ဒေါ်လာ ၆၀-ထက် မနည်းပေး၍ ဝယ်ထားရသော စန္ဒရာကြီး တစ်ခုရှိ၏။ ခရင်းတစ်ချောင်းထက်ပို၍ မဝယ်နိုင်သောသူမှာ စန္ဒရာ ဝယ်ထားနိုင်ခြင်းကို အံ့ဩမိ၏။

အပ်ချုပ်စက်တို့မှာ ချုပ်တတ်သူမရှိသဖြင့် ထိုအတိုင်းပင်ထားခဲ့ရာ၊ နာရီကြီးမှာလည်း ဗန်းပြရုံသာ လုပ်ထား၍ အချိန်မှန်သော အမျိုးမဟုတ်ချေ။ အကယ်၍ အချိန်မှန်စေကာမူလည်း နာရီကြည့်တတ်သောသူ ရှိသည်မထင်ချေ။ စန္ဒရာမှာလည်း တီးတတ်သူမရှိသဖြင့် ဝယ်သည့်နေ့မှစ၍ သီချင်းတစ်ပုဒ်မျှ တီးရသေးဟန်မရှိချေ။

အထက်ပါ နေအိမ်ရှိ အိမ်သူအိမ်သားတို့မှာ၊ ဧည့်သည်ထမင်းကျွေးဖူးဟန် မရှိချေ။ ကျွန်ုပ်အတွက် အထူးတလည် ဖိတ်ကြား ကျွေးမွေးဟန်တူ၏။ ပြုရိုးပြုစဉ်မှာ အိမ်သူအိမ်သားများ အိပ်ရာမှထချိန်၌ အိမ်ရှင်မသည် ဂျုံအနည်းငယ်နှင့် အသားတစ်တုံးကို ဒယ်အိုးတွင် ထည့်ပြီးလျှင် မီးပေါ်၌ ၁၅-မိနစ်ခန့် ကျော်လိုက်သောအခါ နံနက်စာ အဆင်သင့် ဖြစ်၏။ လင်ယောက်ျားသည် ပေါင်မုန့်နှင့် ဝက်သားကို လက်တွင်ကိုင်၍ လယ်တောသို့ သွားရန် လမ်း၌ ကိုက်၍စားတတ်၏။ မယားဖြစ်သူသည် တစ်ခုသော ထောင့်၌ထိုင်၍ ဒယ်အိုးမှ နှိုက်စားသဖြင့် နံနက်စာ ပြီးခဲ့၏။ ကလေးများမှာမူ ဝင်းထဲ၌ ပြေးလွှားကစားရင်း မိမိတို့ ဝေစုစားသောက်ကြ၏။ ဝက်သားရှားသော ရာသီ၌ လယ်လုပ်နိုင်သော သူမှတစ်ပါး ငယ်ရွယ်သူ အခြားကလေးတို့သည် ဝက်သားစားခွင့်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မရကြချေ။

နံနက်စာပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်မှုကိစ္စကို ဆောင်ရွက်သူမရှိဘဲ၊ အားလုံးသော အိမ်သားတို့သည် ဝါခင်းသို့ သွားကြ၏။ ပေါက်တူးကို နိုင်သော အရွယ်သို့ ရောက်လျှင် အလုပ်သို့ ဝင်ကြရ၏။ နို့စို့ကလေးရှိခဲ့ပါမူ ဝါခင်း၏ အစွန်၌ သိပ်ထား၍ မိခင်ဖြစ်သူက အားလပ်သည် အခိုက်တွင် နို့တိုက်ရ၏။ နေ့လည်စာနှင့် ညစာတို့မှာလည်း နံနက်စာ နည်းတူပင် စားသောက်ကြ၏။

စနေနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့မှ တစ်ပါး ကျန်ရှိသော နေ့များတွင် အိမ်သားအားလုံးတို့သည် ဤနည်းအားဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်စေကြ၏။ စနေနေ့၌ အိမ်သားအားလုံးတို့သည် နေ့တစ်ဝက်ဖြစ်စေ၊ တစ်နေ့လုံး ဖြစ်စေ မြို့သို့ သွားကြ၏။ မြို့သို့ သွားခြင်းမှာ ဈေးဝယ်ရန်အတွက် ဖြစ်ရာ၊ တစ်အိမ်သားလုံး ဝယ်ခြမ်းကြသော ပစ္စည်းမှာ ၁၀-မိနစ်ခန့်မျှအတွင်း လူတစ်ယောက်တည်းဝယ်ခြမ်း၍ ပြီးစီးနိုင်လောက်၏။ ၎င်းတို့မှာမူကား၊ တစ်နေ့ပတ်လုံး မြို့ထဲ၌ နေကြပြီးလျှင် လမ်းများပေါ်၌ ရပ်ငေး၍ ကြည့်နေခြင်း၊ ဆိုင်ကြီးများအတွင်းသို့ မျှော်ကြည့်ခြင်း၊ တစ်ခုသော ချောင်၌ထိုင်၍ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း၊ နှာရှုခြင်းအားဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်ကြ၏။ တနင်္ဂနွေနေ့၌ကား အစည်းအဝေးကြီး တစ်ခုခုသို့ သွားခြင်းအားဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်ကြ၏။ များစွာသော လယ်သမားတို့မှာ အကြွေးတင်နေကြသဖြင့် မိမိတို့၏ ယာခင်းများကို ပေါင်နံ့၍ထားကြရ၏။ အစိုးရက ထိုရွာများတွင် ကျောင်းများသီးသန့် ဆောက်လုပ်၍ မပေးနိုင်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သည် ဖြစ်သောကြောင့် စာသင်ကျောင်းများကို နေအိမ်များတွင်
 ၎င်း၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများတွင် ၎င်း၊ ဖွင့်ရ၏။ ကျောင်းအတွင်း
 အသုံးပြုထားသော အချို့အိမ်များမှာ ဆောင်းဥတုရာသီ၌ နွေး
 စေရန် စီမံထားခြင်း မရှိသဖြင့်၊ ကျောင်းအပြင်၌ မီးဖိုပြီးလျှင်
 ဆရာလုပ်သူနှင့် ကျောင်းသားတို့သည် ကျောင်းခန်းနှင့် မီးဖို
 ကူးသန်းသွားလာ၍ နေကြရ၏။ ဆရာလုပ်သူများမှာ များသော
 အားဖြင့် အလွန် ဆင်းရဲနွမ်းပါး၍၊ အကျင့်စာရိတ္တမှာလည်း အလွန်
 ညံ့ဖျင်းကြ၏။ ကျောင်းများကို တစ်ကြိမ်လျှင် ၄-လမှ ၅-လ
 အထိ ဖွင့်၏။ ကျောင်းအတွင်း၌ တော်ရုံသဖြင့် လုပ်ထားသော
 သင်ပုန်းကြီးမှ တစ်ပါး အခြားကျောင်းသုံး ကိရိယာ တန်ဆာ
 မရှိချေ။ တစ်နေ့သောအခါ၊ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်အိုကြီးတစ်ခုကို
 စာသင်ကျောင်း လုပ်ထားသည့် ကျောင်းတစ်ကျောင်း အတွင်းသို့
 ဝင်သွားသောအခါ သူငယ် ၅-ယောက်တို့သည် စာအုပ်တစ်အုပ်
 ကို စု၍ဖတ်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရွှေဆုံးအတန်းမှထိုင်သော
 သူငယ် ၂-ယောက်ကြား၌ထား၍ နောက်တန်း၌ရှိသော သူငယ်
 ၂-ယောက်က ၎င်းတို့၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ ဖတ်ပြီးလျှင် ထို
 သူငယ် ၄-ယောက်တို့၏ နောက်၌ကား၊ ငယ်လှသော တပည့်
 ကလေး တစ်ယောက်သည် ထိုသူငယ်လေးယောက်တို့၏ ပခုံးများ
 အကြားမှ စာအုပ်ကို ချောင်းကြည့်ရ၏။

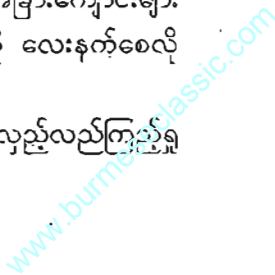
ကျောင်း အဆောက်အဦများနှင့် ကျောင်းဆရာများ
 အကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့်

တရားဟော ဆရာများအကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြရလျှင်လည်း
 အောက်ပါအတိုင်းပင်ရှိမည် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ယင်းသို့ လှည့်လည်ခရီးသွားစဉ်၊ သိသင့်
 သိထိုက်သော လူအမြောက်အများကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ၎င်းတောသား
 တို့၏ စိတ်နေစိတ်ထားကို သိနိုင်စေရန် ပြုရပ်ဆောင်ရမည်ဆို
 သော်၊ တစ်နေ့သည့် ကျွန်ုပ်သည် အသက် ၆၀-ခန့်ရှိ ကပ္ပလီ
 အဘိုးကြီး တစ်ယောက်နှင့် တွေ့၍ ၎င်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို မေးမြန်း
 ၏။ ထိုအခါ အဘိုးကြီးက မိမိမှာ ဘာဂျီနီယာနယ်၌ မွေးဖွား၍၊
 ၁၈၄၅-ခုနှစ်တွင်၊ အံလာတမာနယ်သို့ ရောင်းစားခြင်း ခံရကြောင်း
 နှင့် ပြော၏။ ထိုအခါ ဘယ်နှစ်ယောက် ရောင်းလိုက်သနည်းဟု
 မေးမြန်းသောအခါ၊ အဘိုးကြီးက ၅-ယောက် ရောင်းလိုက်တယ်။
 တျုပ်ရယ်၊ ညီတစ်ယောက်ရယ်၊ မြေး ၃-ယောက်ရယ်ဟု ပြန်ပြော
 ၏။

တက္ကစီဂျီမြို့အနီးအပါးရှိ နယ်များကို ကျွန်ုပ် လှည့်လည်
 ကြည့်ရှုစဉ်က တွေ့ရသည်များမှာ၊ များသောအားဖြင့် စိတ်ပျက်
 ခွယ်ကောင်းသော အရာများ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အဆိုပါ
 စိတ်ပျက်ဖွယ်သော အချက်တို့ကို ထုတ်ဖော်ရေးသားရခြင်းမှာ၊
 နောင်အခါ၌ တက္ကစီဂျီကျောင်းကြောင့် ၎င်း၊ အခြားကျောင်းများ
 ကြောင့်၎င်း၊ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု ရှိလာပုံများကို လေးနက်စေလို
 သောကြောင့်မျှသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ယင်းသို့ တစ်လတိုင်တိုင် လှည့်လည်ကြည့်ရှု

သဖြင့်၊ တွေ့မြင်ရသည်များမှာ အတော်ပင် စိတ်ပျက်အားလျော့ ဖွယ် ကောင်းကြောင်း ဝန်ခံပါ၏။ ထိုသူများကို ကြီးပွားတိုးတက် ခြင်း ရှိအောင် ဆောင်ရွက်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်လောက်ခမန်း ရှိသည် လည်းမှန်၏။ ထိုကိစ္စအတွက် ဆောင်ရွက်ရန်မှာလည်း၊ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းပင် ဖြစ်သဖြင့် ပြောပလောက်အောင် ခန့် ရောက်လိမ့်မည်ဟူ၍ မထင်မိချေ။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိသော အကြောင်းတစ်ရပ် မှာ၊ ထိုသူများအား ကြီးပွားတိုးတက်စေလိုခဲ့လျှင်၊ ထိုအခါက သင်ရိုးသင်မြဲအတိုင်း ပညာသက်သက်ကို သင်ကြား၍ များစွာ အကျိုးထွန်းကားမည် မဟုတ်ကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ ဟမ်တစ် ကျောင်းကြီး၌ ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်း စီမံ၍ထားသော နည်း စနစ်သည်ကား ကောင်းမွန်သော နည်းစနစ်ဖြစ်ကြောင်းကို ရှေးက ထက်ပိုမို၍ ယုံကြည်ခဲ့၏။ ၎င်းနယ်ရှိကလေးများအား တစ်နေ့လျှင် နာရီအနည်းငယ်မျှ စာအုပ်မှ ပညာသက်သက်ကို သင်ပေးခြင်း သည် အချည်းနှီး အလဟဿ အချိန်ဖြုန်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မြင်၏။

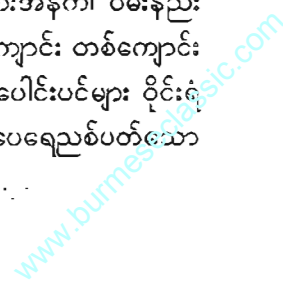
တက္ကစီဂျီမြို့သားများနှင့် နီးနှောတိုင်ပင်ပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ် သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအဖြစ် အသုံးပြုထားသော တစ်ခုသော အိမ်ကလေး၌ ၁၈၈၁-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၄-ရက်နေ့တွင် ကျောင်းဖွင့် ရန် ရက်ချိန်းပေးလေသည်။

ကျောင်းဖွင့်သော နံနက်၌ ကျောင်းဝင်ရန် တပည့် ၃၀-

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ခန့်လာရောက်ကြ၏။ ကျောင်းဆရာမှာ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်၏။ တပည့်များမှာ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ အညီအမျှ ရှိ၏။ ကျောင်းဝင်လိုသူများမှာ အမြောက်အများပင် ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် အသက် ၁၅-နှစ်က ကျော်လွန်၍ အရင်က ပညာသင်လက်စ ရှိ သော သူများကိုသာလျှင် လက်ခံရန် ဆုံးဖြတ်၏။ ၎င်းတပည့်တို့မှာ အများအားဖြင့် ကျောင်းဆရာများ ဖြစ်ကြ၍၊ အချို့မှာ အသက် ၄၁-ခန့်ရှိကြ၏။ ၎င်းဆရာများနှင့်အတူ တပည့်များလည်း ပါလာ ၏။ သို့ရာတွင် ဆရာများနှင့် တပည့်များ၏ အခြေအနေကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုသောအခါ၊ တပည့်ဖြစ်ဖူးသူက အတန်းမြင့်၍ ဆရာက အတန်းနိမ့်နေသည်များကို တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ရ၏။ အချို့ သူတို့မှာ အလွန်ကြီးသော စာအုပ်များကို ဖတ်တတ်ကြောင်း၊ အချို့ မှာ အလွန်ခန့်ထယ်သော ဘာသာရပ်များကို သင်ကြားဖူးကြ ကြောင်း ပြောကြ၏။ စာအုပ်ကြီးမား၍ နာမည်ခန့်ထည်လေလေ ဘဝင်မြင့်လေလေ ဖြစ်၏။ အချို့မှာ လက်တင်ဘာသာကို သင်ဖူး ၏။ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်မှာ ဂရိဘာသာကို သင်ဖူး၏။ သို့ အတွက် ထိုသူတို့က မိမိတို့သည် အတန်းကြီးများ၌ ထားသင့်သည် ဟု ထင်မှတ်ကြ၏။ တစ်လခန့်မျှ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လှည့်လည် ကြည့်ရှုခဲ့ရသဖြင့် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် အရာများအနက်၊ ဝမ်းနည်း ဖွယ် အကောင်းဆုံးတစ်ခုမှာ၊ အထက်တန်းကျောင်း တစ်ကျောင်း တွင် နေဖူးသော သူငယ်တစ်ယောက်သည်၊ ပေါင်းပင်များ ဝိုင်းရံ လျက်ရှိသော တံငယ်တစ်ခု၌ ဆီစွန်းသဖြင့် ပေရေညစ်ပတ်သော

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အဝတ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် ပြင်သစ်ဘာသာ သဒ္ဒါစာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ဖတ်ရှုနေသည်ကို တွေ့မြင်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ရှေးဦးစွာ ရောက်လာသော တပည့်များမှာ သဒ္ဒါစာအုပ်နှင့် အက္ခရာ သင်္ချာစာအုပ်များမှ ရှည်လျားရှုပ်ထွေးသော ပုံသေများကို နှုတ်တိုက်ကြခြင်းကို နှစ်သက်ကြဟန်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုပုံသေနည်း ဥပဒေများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုမူ နားလည်ကြဟန် လက္ခဏာ မရှိချေ။ ၎င်းတို့ အရေးတကြီးထား၍ သင်ကြားခဲ့သော ပညာတစ်ရပ်မှာ၊ ဘက်တိုက်အလုပ်နှင့် သက်ဆိုင်သော အတိုးတွက်နည်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူတို့သည် ၎င်း၊ အနီးအနား၌ နေထိုင်သူတို့သည် ၎င်း၊ ဘက်တိုက်၌ ငွေအပ်နိုင်လောက်အောင် အခြေအနေမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။ တပည့်များတို့မှာ စာတတ်၍ ကျောင်းဆရာ လုပ်ခဲ့လျှင်၊ လခများများ ရသည်ဟု မျှော်လင့်ခြင်းနှင့် လာရောက်သင်ကြားသူများ ဖြစ်ကြသည်။

၎င်းတို့မှာ အထက်ပါ အချက်များ၌ ချို့ယွင်းမှုရှိကြား ၎င်းတို့ထက် စိတ်အားထက်သန်သော တပည့်ကျောင်းသားဦးများကိုမူ ဘယ်အခါမျှ ကျွန်ုပ် မတွေ့ခဲ့ရဘူးချေ။ ၎င်းတို့မှာ မှန်သော အရာတစ်ခုကို သိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ထိုအရာတို့ တတ်မြောက်လိုသော စိတ်ဖြစ်ပေါ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့အား စာအုပ်နှင့်ဆိုင်သော ပညာရပ်၌ ရှေးဦးစွာ အခြေခံကောင်းကောင်းရစေရန် ကြိုးစားခဲ့၏။ များစွာသော သူတို့မှာ စကားလုံး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

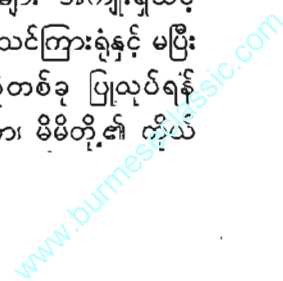
ခန့်ခန့်ညားညားကြီးကို သင်ခဲ့ရသော်လည်း၊ အဓိပ္ပာယ်ကိုမူ အမြောက်တလေး ရိပ်မိရုံမျှလောက်သာ ရှိကြ၏။ တပည့်မိန်းကလေးတို့မှာ ဆာဟာရသဲကန္တာရကို၎င်း၊ တရုတ်ပြည်၏ မြို့တော်ကို၎င်း၊ ကမ္ဘာလုံးမြေပုံပေါ်၌ ထောက်၍ ပြနိုင်ကြသော်ငြား၊ စားပွဲပေါ်၌ စားနှင့် ခရင်းထားရန်ကို၎င်း ပေါင်မုန့်နှင့် အမဲသားထားရန် နေရာကို၎င်း မသိကြချေ။

ကုတတွက်နည်း၊ အတိုးတွက်နည်းများကို သင်ခဲ့ဖူးသော တပည့်တစ်ယောက်အားလည်း အတွက်အချက်အတွက် အလီကို ရှေးဦးစွာကြေအောင် လေ့ကျက်ရကြောင်း ပြောပြရ၏။

ကျောင်းသား အရေအတွက်သည် တစ်ပတ်ထက် တစ်ပတ်တိုးတက်များပြားလာခဲ့ရာ၊ ပထမလကုန်သောအခါ ကျောင်းသား အရေအတွက် ၆၀-ခန့် ဖြစ်လာ၏။ သို့ရာတွင် များစွာသော တပည့်တို့က မိမိတို့မှာ ၂-လ၊ ၃-လခန့်မျှသာ သင်ခွင့်ရသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ အောက်ခြေမှ သင်၍မနေဘဲ အထက်ဆုံးတန်းမှ တစ်ခါတည်းစ၍ သင်ပါဟု ပြောကြ၏။

ကျောင်းသားများသည် စာအုပ်မှ ရနိုင်သော ပညာများ၌ တိုးတက်ခြင်း ရှိလာကြသည်ပြင်၊ စိတ်နေသဘောထားသည်လည်း ကြီးမြင့်၍လာခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် တပည့်များ အကျိုးရှိသင့်သလောက် ရှိစေရန်မှာ စာအုပ်သက်သက်မျှ သင်ကြားရုံနှင့် မပြီးသေးဘဲ၊ အခြားနည်းအားဖြင့်လည်း တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်ရန် သို့ကြောင်းကို တွေ့ရှိရ၏။ ကျောင်းသားတို့မှာ မိမိတို့၏ ကိုယ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကာယကို မည်ကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ရမည့်အကြောင်း သင်ကြားခဲ့ရဖူးသည်ဟူ၍ မရှိချေ။ တပည့်များမှာ အနယ်နယ်မှလာရောက်၍ တက္ကစီဂိုမြို့၌ ထမင်းဖိုးပေးပြီးလျှင် တည်းခိုနေထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်ရာ၊ ၎င်းအိမ်မှာလည်း ရှေးဦးစွာ နေခဲ့ရသော အိမ်များနှင့် ခြားနားခြင်း မရှိလှချေ။ တပည့်များအား မည်ကဲ့သို့ ရေချိုးရမည်၊ မိမိတို့၏ သွားကို၎င်း၊ အဝတ်စားများ မည်ကဲ့သို့ ဂရုစိုက်ရမည့် အချက်များကို သင်ကြားဖို့လို၏။ ဘယ်အရာကို စား၍ ဘယ်ကဲ့သို့ စားရမည်၊ အခန်းများကို မည်ကဲ့သို့ ဂရုစိုက်ရမည်၊ စသည်တို့ကိုလည်း သင်ကြားပေးရန်လို၏။ ထို့ပြင် လက်မှုပညာ တစ်စုံတစ်ခုကို တတ်မြောက်စေရန်၎င်း၊ ထကြွလုံ့လ ဝိရိယရှိမှု၊ အသုံးအစား ကျစ်လစ်မှု၊ ချွေတာမှု၊ အစရှိသည်တို့၌ အလေ့အကျင့် ဖြစ်စေရန် ၎င်း သင်ကြားပေးရန်လို၏။ အချို့မှာ စာပေသက်သက်ထက် နောင်အခါ၌ လူလုပ်ဖို့ အရေးကိုသာ၍ အရေးတကြီး သင်ပေးရန်လို၏။

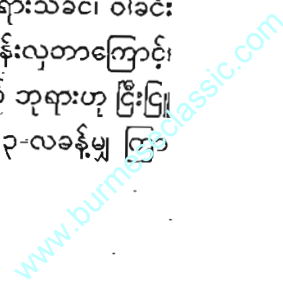
များစွာသော တပည့်တို့မှာ လယ်ယာလုပ်ကိုင် စားသောက်သော တောနယ်များမှ လာသူများ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ၎င်းပင်လယ်ကွေ့နယ်၌လည်း လူတစ်ရာလျှင် ၈၅-ယောက်သည် လယ်ယာကိုင်ကျွန်းလုပ်ကိုင်၍ အသက်မွေးသူများ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိရှိရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် တပည့်များအား လယ်မြေများကို စွန့်ပစ်ပြီးလျှင်၊ မြို့ကြီးပြကြီးများ၌ မှီခိုကပ်ရစ်စားသောက်လိုသော စိတ်သဘောမျိုး မဖြစ်ပေါ်သင့်ကြောင်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အထူး သွန်သင်၏။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ၊ များစွာသော တပည့်တို့အား ကျောင်းဆရာများ ဖြစ်စေပြီးလျှင်၊ ထိုတပည့်များသည် မိမိတို့နယ်ရှိ လယ်သမားတို့အား လယ်ယာလုပ်ကိုင်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဆန်းသစ်သော နည်းစနစ်များကို သင်ကြားပြသစေရန်၎င်း၊ ထိုလယ်သမားတို့၏ ပညာရေး၊ ဘာသာရေး၊ အကျင့်ကောင်းမွန်ရေးတို့၌ သွန်သင်ဆုံးမပြသနိုင်စေရန်၎င်း ဖြစ်၏။

၎င်းအချက်များကို ကျွန်ုပ်တို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်မိသောအခါ၊ တတ်နိုင်ပါမည်လောဟု ထင်မိ၏။ ကျောင်းသား အရေအတွက်ကလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးတက်၍ လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် နောက်ထပ် ရောက်လာသော တပည့်များအား မေးမြန်းစုံစမ်း၍ကြည့်လေလေ၊ လာရောက်သော တပည့်များ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ၊ ဝမ်းစာအတွက် လက်ရုံးအားကိုး လုပ်ရသောအဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ရန်ဖြစ်ကြောင်းကို တိုး၍သိရလေလေ ဖြစ်၏။ အောက်ပါ အတ္ထုပ္ပတ္တိကလေးမှာ၊ ဤအကြောင်းနှင့်ဆိုင်၍ အလွန်တရာ ချီးမြှင့်လှပေ၏။ ဇူလိုင်လအတွင်း ပူအိုက်လှသော နေ့တစ်နေ့တွင် ကပ္ပလီ တစ်ယောက်သည် ဝါခင်းတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်သူကံရှိ၏။ ပင်ပန်းလှသဖြင့် ရုတ်တရက် အလုပ်မှ ရပ်တန့်ပြီး သွင် ကောင်းကင်သို့ ကြည့်လျက် “အို အဖဘုရားသခင်၊ ဝါခင်းကလဲ မျက်ထူ၊ နေကလဲ ပူ၊ အလုပ်ကလဲ ပင်ပန်းလှတာကြောင့်၊ အဖားဟော ဆရာလုပ်ရတာက ကောင်းလိမ့်မယ် ဘုရားဟု ငြီးငြူသွား၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းဖွင့်ပြီးသည့်နောက် ၃-လခန့်မျှ ကြာ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ရာ၊ ကျောင်းကိစ္စအတွက်နှင့် ပတ်သက်၍ အလွန်စိုးရိမ်မကင်း ရှိနေကြစဉ်၊ တက္ကစီဂျီမြို့နှင့် တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော အရပ်၌၊ ယာခင်း ဟောင်းကြီးတစ်ခု ရောင်းရန်ရှိကြောင်း သတင်းရ၏။ ထိုယာခင်း အတွင်း၌ ရှေးအခါက လူဖြူသခင်များ နေထိုင်ခဲ့သော အိမ်ကြီး မှာမူ မီးလောင်ကျွမ်းသဖြင့် ပျက်စီးလျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းနေရာကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ အလုပ် နှင့် အလွန်တော်သင့်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

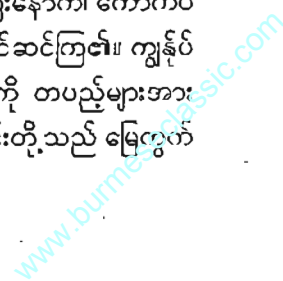
သို့ရာတွင် ထိုယာခင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ မည်ကဲ့သို့ ရရှိနိုင် ပါမည်နည်း။ ယာခင်း၏ တန်ဖိုးမှာ ဒေါ်လာ ၅၀၀-မျှဖြစ်၍ မများလှသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ ငွေလည်းမရှိ၊ သူစိမ်းများပင် ဖြစ်သဖြင့် ငွေချေး၍ ရနိုင်ရန်မရှိချေ။ ယာခင်းရှင်ကမူ ကျွန်ုပ် တို့သည် ဒေါ်လာ ၂၅၀-ကို လက်ငင်းပေး၍ ကျန်ငွေကို တစ်နှစ် အတွင်း ပေးဆပ်နိုင်ခဲ့လျှင် နေထိုင်ခွင့်ပြုနိုင်ကြောင်း ပြော၏။ ယာခင်းအတွက် ဒေါ်လာ ၅၀၀-သည် အလွန်အဖိုးချိုသည် ဟု သော်လည်း၊ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိသော ကျွန်ုပ်တို့မှာ မတတ်နိုင် အောင် ဖြစ်ခဲ့၏။

ယင်းကဲ့သို့ အကျဉ်းအကြပ် ကျနေစဉ်တွင်၊ ကျွန်ုပ်သည် ဟမ်တန်ကျောင်း ဘဏ္ဍာထိန်း လူကြီးဖြစ်သော ဂျင်နရယ် မာရ်စ် ထံ ဒေါ်လာ ၂၅၀-မျှ ချေးငှားပါမည့် အကြောင်း စာဖြင့် ရေးသား ပေးပို့လိုက်၏။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းတွင်၊ ထိုသူက မိမိသည် ဟမ်တန်ကျောင်းပိုင် ငွေများကို ထုတ်ချေးရန် အခွင့်အာဏာ

ရရှိသော်လည်း၊ မိမိပိုင်သော ငွေအနက်မှ ထိုမျှသော ငွေကို ဝမ်း ခြောက်စွာ ချေးငှားမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်ကြားရေးသားလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းငွေကို ချေးငှားရရှိခြင်းမှာ၊ အလွန် ဝမ်း ခြောက်၏။ အလွန်လည်း အံ့ဩမိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအချိန်တိုင် အောင် ဒေါ်လာတစ်ရာဟူ၍ ပိုင်ဆိုင်ဖူးသည် မရှိသောကြောင့်၊ ချေးငွေကို အမြောက်အများကြီးဟူ၍ မှတ်ထင်ခဲ့၏။ ထိုကဲ့သို့ ခြောက်များလှသော ငွေကိုပေးဆပ်ရန်မှာ၊ ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်လုံးလုံး ဖြစ်၍ နေကြောင်းကို တွေးမိသောအခါ၌လည်း အလွန်တရာမှပင် ဝမ်းလေးခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ငွေရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျောင်းကို ယာခင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်း၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားသောအခါ အခါအခါက ထမင်းစားခန်း လုပ်ဖူးသော တဲငယ်တစ်ခု၊ မီးဖိုဟောင်း တစ်ခု၊ မြင်းဇောင်းတစ်ခုနှင့် ကြက်ခြံတစ်ခုသာလျှင် ရှိ၏။ ၎င်း ချေးငွေကို ကျွန်ုပ်တို့ ပြင်ထိုက်သမျှ ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် ကျောင်းအတွက် အနည်းနည်း အသုံးပြုကြ၏။

ကျောင်းရွှေ့ပြောင်းရန် ကိစ္စနှင့် ပြင်ဆင်ရန် ကိစ္စတို့မှာ၊ အလုပ်ဆင်းချိန်၌ ကျောင်းသားများ ဆောင်ရွက်ကြ၏။ အဆောက် အအုံများကို သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ ပြင်ဆင်ပြီးနောက်၊ ကောက်ပဲ အိမ်ထောင်စုများကို စိုက်ပျိုးနိုင်ရန် မြေကွက်ကို ပြင်ဆင်ကြ၏။ ကျွန်ုပ် တို့သည် ထိုမြေကွက် ပြင်ဆင်ရခြင်းအကြောင်းကို တပည့်များအား ပြောပြသောအခါ နှစ်သက်ကြဟန် မရှိချေ။ ၎င်းတို့သည် မြေကွက်

ပြင်ဆင်မှုနှင့် ပညာသင်ကြားမှုမှာကား မည်သို့ သက်ဆိုင်ကြောင်း မသိရှိကြချေ။ ထို့ပြင်များစွာသော တပည့်တို့မှာ ကျောင်းဆရာ ဟောင်းများဖြစ်ကြ၍၊ မြေကွက်ကို ပြင်ဆင်မှု အလုပ်မှာ မိမိတို့ နှင့်မတန်၊ သေးသိမ်သည်ဟု ထင်မြင်ကြ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းဆင်းချိန်၌ ပုဆိန်တစ်ချောင်းကိုယူ၍ ကိုယ်တိုင်ရှင်းလင်း လေရာ၊ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အလုပ်လုပ်ရန် မရှက်ကြောင်း ကို တွေ့မြင်ကြသဖြင့် သူတို့ စိတ်ပါလက်ပါ ကူညီကြ၏။ ကျွန်ုပ် တို့သည် ညနေတိုင်း လုပ်ကိုင်သဖြင့် ဧက ၂၀-ခန့် ပြီးစီးသော အခါ ကောက်ပဲတစ်မျိုး စိုက်ပျိုးကြ၏။

ထိုအတောအတွင်း၊ မစွတ်ဒေဝစံဆင်၏ ချေးထားသော ငွေကို ပေးဆပ်ရန် စီမံလျက်ရှိ၏။ ၎င်းစီမံပုံမှာ ပွဲတစ်ခု ကျင်းပ ရန် ရက်ချိန်းပြီးလျှင်၊ မကျင်းပမီ တက္ကစီဂျီမြို့ရှိ မျက်နှာဖြူများ နှင့် ကပွလီများထံမှ၊ ထိုပွဲ၌ ရောင်းချနိုင်စွာ ကိတ်မုန့်၊ ပေါင်မုန့် ကြက်၊ ကြက်ဥ အစရှိသည်တို့ကို အလှူခံ၏။ ထိုအခါ များစွာ သော ကပွလီတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တတ်နိုင်သမျှ ပေးလှူ ကြ၏။ ထိုသူတို့သာမက၊ မျက်နှာဖြူလူမျိုးတို့ပင်လျှင် မစွတ် ဒေဝစံဆင်၏ အလှူခံခြင်းကို ငြင်းပယ်သည်ဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက် မျှ မရှိချေ။

အဆိုပါ ပွဲမျိုးအကြိမ်များစွာ ကျင်းပရသဖြင့်၊ ငွေအတန် ငယ်ရရှိ၏။ ထို့ပြင် အလှူငွေများထည့်ရန် လူနှစ်မျိုးစလုံးထံ တောင်းခံပြန်ရာ၊ ထိုက်သည်အားလျော်စွာ လှူဒါန်းကြ၏။ ငယ်ရွယ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ဦးအခါက ကျွန်ခံခဲ့ရဖူးသူ ကပွလီ အဘိုးကြီးများ လှူဒါန်းကြပုံ မှာ သနားဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ အချို့မှာ ပိုက်ဆံ ၅-ပြားခန့်မျှ ထည့်ဝင်၍၊ အချို့မှာ ၅၅-ပြား ခန့်ထည့်ဝင်နိုင်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်သောသူက၊ ဝမ်းစောင်တစ်ထည်ကိုလှူ၍ တစ်ယောက် ဘကြံများကို လှူ၏။ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းမြေကွက် အလှူခံလျက်ရှိကြစဉ် အသက် ၇၀-အရွယ်ခန့်ရှိသော ကပွလီ အမယ်ကြီးတစ်ယောက်သည်၊ ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင်၊ ကျွန်ုပ်ရှိရာ အခန်းတွင်းသို့ တောင်ဝှေးကို ကိုင်လျက် ကုန်းကုန်း ဘုန်းကုန်းနှင့် ဝင်လာ၏။ အမယ်ကြီး၏ အဝတ်တို့မှာ စုတ်ပြတ် သော်လည်း သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ ရှိသည်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်လျှင် “မစ္စတာဝါရှင်တန်၊ ကျုပ်မှာ တစ်သက်လုံး ကျွန်ခံခဲ့ရ ၍ စာမတတ်ပေမတတ် အလွန်ဆင်းရဲပါသည်။ သို့သော် အမျိုးသား များအတွက် မောင်ဆောင်ရွက်နေသည်ကို ကျုပ်သိပါသည်။ ကျုပ် မှာ အလှူငွေထည့်ရန် ပိုက်ဆံမရှိပါ။ သို့သော် ကြက်ဥ ၆-လုံး တို့ ကျောင်းသားများ ပညာရေးအတွက် ထည့်ပါရစေ၊ အလှူခံပါဟု ပြောပြီးလျှင်၊ ကြက်ဥ ၆-လုံးအိတ်မှထုတ်၍ စားပွဲပေါ်၌ တင်ထား ၏။

ကျောင်းဖွင့်သည့်နေ့မှစ၍ အလှူငွေ ပါဝင်ကြသူ အမြောက် အများပင် ရှိခဲ့သော်ငြား၊ ၎င်း ကြက်ဥ ၆-လုံးကို ပေးလှူသည်မှာ၊ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံး၌ အထိခိုက်ဆုံးပင် ဖြစ်ပေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း [၇]

အားတိုက်လုပ်ကိုင်ခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသားတို့အား လယ်ယာလုပ်ကိုင်နှင့် အိမ်မှုကိစ္စတို့ကို ပြုစေသည်သာမက၊ ၎င်းတို့ နေထိုင်ရန် အဆောက်အဦများကိုလည်း ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် ဆောက်လုပ်စေမည်ဟု ကြံစည်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အကြံမှာ ယင်းသို့ လုပ်ကိုင်မှုအားဖြင့် ကျောင်း၌ အကျိုးရှိစေ၍၊ အကောင်းဆုံးသော လုပ်ကိုင်နည်းများကို ကျောင်းသားများအား တတ်ကျွမ်းနားလည်စေရုံသာမက ၎င်းတို့မှာ အလုပ်လုပ်ရခြင်းသည် ရှက်ဖွယ်ရာ အလုပ်မဟုတ်၊ မြှင့်မြတ်ဂုဏ်သရေရှိသော အရာဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိနားလည်စေရန် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အကြံမှာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်နည်းအားဖြင့် ၎င်းတို့အား မသင်ကြားဘဲ ရေနွေးငွေ့ကို၎င်း၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်ကို၎င်း ခိုင်းစေနိုင်သည့်နည်းလမ်းများကို သင်ကြားပေးရန်ဖြစ်သည်။

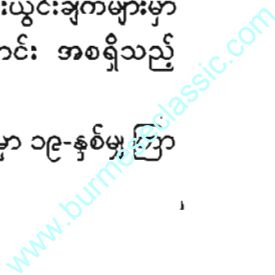
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပထမ အဆောက်အဦများကို ကျောင်းသားများ ကိုယ်တိုင် ဆောက်လုပ်ခြင်း မပြုပါစေရန် အများတို့က အကြံပေးကြ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် စီမံရင်းအကြံကို မဖျက်ချေ။ ကျောင်းသားများ ကိုယ်တိုင် ဆောက်လုပ်သော အဆောက်အဦများမှာ လက်သမားများကို ငှား၍ ဆောက်လုပ်စေသကဲ့သို့ သပ်ရပ်မည်မဟုတ်ငြား၊ တိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးမှုတည်းဟူသော ထူးမြတ်သည့် အလေ့အကျင့်တစ်ခုကို ရရှိနိုင်ကြမည်ဖြစ်၍၊ ထိုအလေ့အကျင့်မှာ သပ်ရပ်သော ကျောင်းထက်ပင် အဖိုးတန်ပေသည်ဟု ထိုသူများအား ကျွန်ုပ်ရှင်းပြလိုက်ရ၏။

ထို့ပြင် များစွာသော ကျောင်းသားတို့မှာ၊ ဆင်းရဲသော သူများဖြစ်ကြ၍၊ ဝါဂွမ်း၊ သကြား၊ စပါး စသည်တို့ စိုက်ပျိုးသော ဒေသများမှ လာရောက်ကြခြင်းဖြစ်ရာ၊ ၎င်းတို့အား ကောင်းမွန်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော ကျောင်းကြီးများ၌ တစ်ခါတည်း နေစေရသော်၊ နှစ်သက်ကြမည် မှန်၏။ သို့သော် အဆောက်အဦများကို ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် ဆောက်လုပ်စေခြင်းသည်ကား၊ သူတို့၌ တစ်ခါတည်း စိတ်ကြီးမဝင်စေသည့်ပြင်၊ ဆောက်လုပ်ခြင်းပညာ၌ တစ်စတစ်စ ကျွမ်းကျင်လာနိုင်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် အပထမ၌ ဆောက်လုပ်ရာတွင် မှားယွင်းကြမည်မှန်သော်လည်း၊ ယခုမှားယွင်းချက်များမှာ နောင်အခါအတွက် များစွာအဖိုးတန်နိုင်ကြောင်း အစရှိသည့် အချက်များကို အကြောင်းပြု၍ ပြောခဲ့၏။

ယခုအချိန်အထိ၊ ၎င်းကျောင်းဖွင့်သည်မှာ ၁၉-နှစ်မျှ ကြာ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ရာ၊ အဆောက်အဦများကို ကျောင်းသားများ ကိုယ်တိုင် ဆောက်လုပ်စေခြင်းတည်းဟူသော နည်းစနစ်ကို အစဉ်အမြဲ လိုက်နာခဲ့၏။ ယခုအခါ အဆောက်အဦ အကြီးရော အငယ်ပါ ၄၀-ခန့်မျှ ရှိပြီဖြစ်ရာ၊ အဆောက်အဦ ၄-ခုမှတစ်ပါး အခြားသော အဆောက်အဦတို့မှာ ကျောင်းသားများကိုယ်တိုင် ဆောက်လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်၊ ယခုအခါ အလုပ်အကိုင် အသီးသီးတို့၌ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြသော ကျောင်းသားတို့မှာ၊ ကျောင်းမှ ဆောက်လုပ်ရခြင်းအားဖြင့် စက်ကိရိယာပညာ၌ အခြေခံရခဲ့ကြ၏။ ကျောင်းသားတို့သည် တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့် ကျင်လည်သည် ထက်ကျင်လည်၍ နားလည်သည်ထက် နားလည်ကြရာ၊ ယခုအခါ၌မူကား မည်သည့်အဆောက်အဦမျိုး၊ မည်သည့်အရွယ်မဆို ပုံစံထုတ် ခြင်းမှ လျှပ်စစ်ဓာတ် ကိရိယာများ ဆက်သွယ်ခြင်းသို့တိုင် အပြင် အလုပ်သမား တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရဘဲ ကျောင်းသားများနှင့် ကျောင်းဆရာများ ကိုယ်တိုင်ဆောက်လုပ်ပြီးစီးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျောင်းသားသစ်တစ်ဦးသည် တစ်ခုသော အဆောက်အဦကို ခဲတန်နှင့် ရေးခြစ်မည်ပြုသည်ဖြစ်စေ၊ မောင်းချခွားဖြင့် လှီးမည်ပြုသည်ဖြစ်စေ၊ ကျောင်းသားဟောင်း တစ်ယောက်က မြင်သောအခါ "မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ငါတို့ကျောင်းပါကွဲ့။" ဆောက်တုန်းက ငါလဲ ပါပါတယ်"ဟုပြောသည်ကို အကြိမ်များစွာ ကြားရဖူး၏။

ကျောင်းစတင် ဖွင့်သည့်အခါက၊ အုတ်များဖြစ်အောင် ဖုတ်ရခြင်းမှာ အခဲယဉ်းဆုံး ဖြစ်သည်။ မြေကွက်ရှင်းလင်းသည်

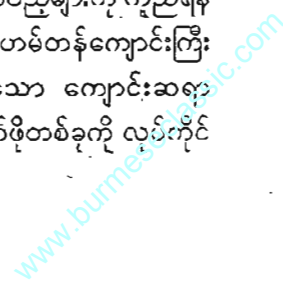
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အလုပ်ကို ပြီးစီးသည် တစ်ပြိုင်နက် အုတ်ဖုတ်ရန် ကြိုးစားကြ၏။ ထိုမျှ၌ အုတ်ဖုတ်၍ ရောင်းသူမရှိ၊ အုတ်ကို ဝယ်သော သူများသာ ရှိကြသည်။

ထိုအလုပ်သည်ကား၊ ပေရေ၍ ပင်ပန်းသော အလုပ်မျိုး ဖြစ်သဖြင့် တပည့်တို့အား လုပ်ကိုင်စေရန် ခဲယဉ်းစွာ ပြောရ၏။ ဒူးဆစ်တိုင်အောင် နစ်မြုပ်သော ရွှံ့ကျင်းများ၌ နာရီပေါင်းများစွာ ရပ်၍နေရခြင်းမှာ လွယ်ကူလှသော အလုပ်မဟုတ်ချေ။ အချို့ ကျောင်းသားတို့မှာ စိတ်ပျက်သဖြင့် ကျောင်းမှ ထွက်သွားကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သင့်လျော်သော အုတ်ကျင်းကို မတွေ့မီ၊ အတန်တန် စမ်းသပ်ရှာဖွေကြရ၏။ အုတ်လုပ်ရခြင်းသည် အလွန် လွယ်ကူသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မှတ်မိခဲ့ရာ၊ အထူးသဖြင့် အုတ်များကို လုပ်ပြီးနောက် မီးဖုတ်ခြင်းမှာ လုပ်ဖူး၍ ကျင်လည်သော သူသာ လျှင် လုပ်တတ်ကြောင်း သိရှိရ၏။ များစွာ ကြိုးစားအားထုတ်ပြီး နောက်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အုတ်ပေါင်း ၂၅၀၀-ကို ပုံသွင်းကြပြီးလျှင် အုတ်ဖိုတစ်ခု ပြုလုပ်ကြ၏။ ၎င်းအုတ်ဖိုမှာ လုပ်ပုံနေရာမကျသော ကြောင့်၎င်း၊ ဖုတ်ပုံနေရာမကျသောကြောင့်၎င်း ပျက်၍သွား၏။ ၎င်းနောက် ဒုတိယ ဖိုတစ်ခုလုပ်ကြပြန်ရာ၊ တစ်ခုသောအကြောင်းကြောင့် ပျက်၍သွားပြန်၏။ ထိုအခါ၌ကား တပည့်များကို ကူညီရန် ပြောဖို့သာ၍ ခဲယဉ်းတော့၏။ သို့ရာတွင် ဟမ်တန်ကျောင်းကြီး ၌ လက်မှုပညာဘက်တွင် သင်ကြားခဲ့ဖူးသော ကျောင်းဆရာ အချို့က ကူညီကြသည်ဖြစ်၍၊ တတိယ အုတ်ဖိုတစ်ခုကို လုပ်ကိုင်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ပြီးစီးကြပြန်၏။ အုတ်ဖုတ်သည်အလုပ်မှာ တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်ခန့် ကြာ၏။ ၅-ရက်ခန့်ကြာ၍ အုတ်များရကာနီးဆဲဆဲ ရှိသောအခါ သန်းခေါင်အချိန်တွင် အုတ်ဖိုပြု၍ကျပြန်သဖြင့် တတိယ အုတ်ဖို ပျက်စီးပြန်၏။

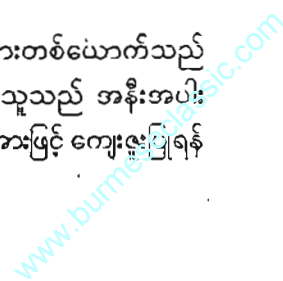
နောက်ဆုံး အုတ်ဖိုပြီးသွားသောအခါ၌ကား၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဆက်လက်စမ်းသပ်ရန် ဒေါ်လာ ၁-ပြားမျှမရှိတော့ချေ။ များစွာ သော ဆရာတို့က အုတ်ဖုတ်ခြင်း အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ရန် အကြံပေး ကြ၏။ ယင်းသို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာက ရထားသော ခါးပိုက်ဆောင်နာရီ တစ်လုံးကို သတိရ၍၊ မောင်ဂိုမာရီမြို့၌ အပေါင်ဆိုင်သို့ သွားရောက်ပေါင်နှံ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်လာ ၁၅-ပြားရသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် တက္ကစီဂျီမြို့သို့ ပြန်လာပြီးလျှင် စိတ်ပျက် လျက်ရှိနေသော လူများကို အားပေး၍ စတုတ္ထအကြိမ် ကြိုးစားပြန် ၏။ ဤအခါ၌မူ ကျွန်ုပ်တို့ အထမြောက်အောင်မြင်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ် မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ငွေငင်မရှိသေးမီ နာရီပေါင်သောအခါနီး စည်းကမ်းစေ့ကုန်သဖြင့် ၎င်းနာရီ ဆုံးသွား၏။ သို့ရာတွင် ထို အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းနည်းမှုမရှိပါ။

အုတ်ဖုတ်လုပ်ငန်းမှာ၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောင်း၌အရေးကြီး သော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်၍လာခဲ့ရာ၊ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က ကျောင်းသား များသည် မည်သည့်နေရာ၌မဆို ရောင်းချ၍ ရနိုင်လောက်အောင် ကောင်းသော အုတ်ပေါင်း ၁,၂၀၀၀,၀၀၀ မျှ ဖုတ်လုပ်ပြီးစီးခဲ့၏။ ထိုပြင်များစွာသော ကျောင်းသားတို့သည် အုတ်ဖုတ်ခြင်းအတတ်

တို့ တတ်ကျွမ်းကြ၏။ ယခုအခါမူ တောင်ပိုင်းနယ်ရှိ အရပ်ရပ်တို့ ၌ လက်အုတ်-စက်အုတ်များကို ဖုတ်လုပ်ရောင်းချလျက်ရှိနေကြ၏။

အုတ်များဖုတ်ခြင်းအားဖြင့် မျက်နှာဖြူများနှင့် ကပ္ပလီ များ ဆက်ဆံရေး သင်ခန်းစာ တစ်ခုရခဲ့၏။ ကျောင်းနှင့် ဆက်သွယ် ခု မရှိဘူး၍ မေတ္တာစိတ်မထား ရှိဘူးသော မျက်နှာဖြူလူမျိုး အမြောက်အများပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အုတ်များကောင်းကြောင်း ကြား ကြသဖြင့် လာရောက်ဝယ်ယူကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အုတ်များ ဖုတ်လုပ် ရောင်းချနိုင်ကြောင်း သိရှိကြသောအခါ များစွာသော မျက်နှာဖြူတို့က ကပ္ပလီများအား ပညာသင်ကြားပေးမှုမှာ အချည်းနှီး ဟုတ်၊ လူအများဆိုင်ရာ စည်းပွားမှု၌ ဖြည့်စွက် ကူညီနိုင်သော သူများ ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း ပြောကြ၏။ အနီးအပါးရှိ လူများ ကျွန်ုပ်တို့ထံ အုတ်ဝယ်ရန်လာကြသောအခါ အသိအကျွမ်း ဖြစ်ကြ ၏။ ကျွန်ုပ် တို့ သူတို့နှင့် ကုန်ကူး၍ သူတို့ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ကုန်ကူး၏။ သူတို့လိုသော အရာများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့လိုသော အရာများ ထို ဖလှယ်ကြ၏။ ယင်းသို့ပြုခြင်းဖြင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကူးလူး ဆက်ဆံသော အလေ့အထ စတင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရာ၊ ယခုအခါ၌ကား တောင်ပိုင်းအရပ်ရှိ မျက်နှာဖြူ မျက်နှာမဲတို့မှာ ညီညွတ်စွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလျက်ရှိကြလေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းက အုတ်ဖုတ်သမားတစ်ယောက်သည် တောင်ပိုင်းအရပ်သို့ ပြန်သွားသောအခါ၊ ထိုသူသည် အနီးအပါး ၌ရှိသော လူစုတို့အား တစ်စုံတစ်ခုသော နည်းအားဖြင့် ကျေးဇူးပြုရန်

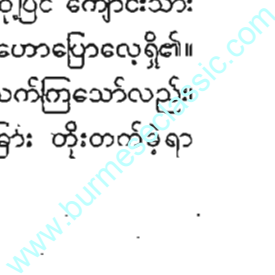
ပညာပါ၍ သွားကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ သိရ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်၊ ၎င်းအား မှီခိုအားထား၍ ကျေးဇူးတင်ဖွယ်ရာ အကြောင်းဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဤနည်းအရဖြင့် လူနှစ်မျိုးတို့ ဂဟေဆက်ခဲ့ကြလေသည်။

လူတို့၏ နဂိုသဘောမှာ ဖြူသည်ဖြစ်စေ၊ ဝါသည်ဖြစ်စေ၊ ညိုသည်ဖြစ်စေ၊ ထူးကဲသော အရည်အချင်း တစ်စုံတစ်ခုရှိခဲ့လျှင် အသိအမှတ်မပြုဘဲ 'မနေနိုင်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်ထင်မြင် သဘောရရှိ၏။ လူတစ်မျိုးသည် တစ်မျိုးအား ယုတ်ညံ့သည်ဟု ထင်မြင်နေသည့်အခါ၊ မယုတ်ညံ့ကြောင်းကို ထင်မြင်နိုင်လောက်အောင် ထူးထူးခြားခြား ပြနိုင်မှသာလျှင် ပြောင်းလဲမှုရှိပေလိမ့်မည်။ အိမ်ဆောက်တတ်ပါသည်ဟု ကျမ်းအစောင်စောင်ဖြစ်အောင် ရေးသားခြင်းထက်၊ ကပ္ပလီလူမျိုးတစ်ယောက် ဆောက်လုပ်ထားသော ပထမတန်း အိမ်တစ်ဆောင်ကို ဒိဋ္ဌတွေ့မြင်ခြင်းသည် သာလွန်၍ ခရီးရောက်ပေသည်။

မြင်းရထားများ၊ လှည်းများ၊ ဆောက်လုပ်ရာ၌လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည့် မြင်းရထားအမြောက်အများရှိခဲ့ရာ၊ ၎င်းတို့မှာ ကျောင်းသားများကိုယ်တိုင် ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အပိုရထားများကို မြို့သူမြို့သားအား ရောင်းချနိုင်သေးသည်။ ၎င်းတို့ကို ရောင်းချသည့်အခါ၌လည်း အုတ်များရောင်းချ သကဲ့သို့ပင် အသိမိတ်ဆွေ တိုး၍လာသည်။ ရထားအလုပ်သမား တစ်ယောက် ကျောင်းမှထွက်သွား၍ ကိုယ်တိုင်

လုပ်ကိုင်ရောင်းချသောအခါ၌ အုတ်ဖုတ်၍ ရောင်းချသူအား ထင်မြင်ကြသကဲ့သို့ပင် ထင်မြင်ကြကုန်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပထမအုတ်ဖို ထမြောက်အောင်မြင်စွာ ဖုတ်လုပ်နိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ တပည့်များ၏ အလုပ်မလုပ်ချင်သောစိတ်ကို ချိုးနှိမ်ရန် လေးနက်စွာ စီမံကြ၏။ ထိုအခါ၌ကား၊ တက္ကစီဂျီကျောင်းသို့ ပညာသင် လာရောက်ကြသော သူများမှာ မည်မျှပင် ကြေးငွေဥစ္စာ ခိုင်လုံသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်ခုခုသော လက်မှုပညာကို မသင်ကြားဘဲ မနေရဟု ကြေညာ၏။ ထိုအခါ များစွာသော မိဘတို့က မိမိတို့၏ သားများ ကျောင်း၌ရှိစဉ်အခါ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ကိုင်ရမှုကို မနှစ်သက်ကြောင်း စာများရေးကြ၏။ အချို့ကလည်း ကိုယ်တိုင်လာရောက်၍ ကန့်ကွက်ပြောဆိုကြ၏။ များစွာသော ကျောင်းသားသစ်များမှာ စာမှတစ်ပါး မည်သည့်ပညာကိုမျှ မသင်ပေးပါရန် မိဘများထံမှ မှာကြားချက်များ ပါလာကြ၏။ စာအုပ်များလေလေ၊ စာအုပ်နာမည် ခန့်ထည်လေလေ၊ မိဘများနှင့် ကျောင်းသားများက နှစ်သက်ကြလေလေ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဆိုပါ မှာကြားချက်တို့ကို အလျဉ်း ဂရုမပြုဘဲ သင်မြဲတိုင်း သင်ကြားပြီးလျှင် လက်မှုပညာ အတတ်၏ တန်ဖိုးကို မိဘများထံ ကိုယ်တိုင်သွား၍ ဟောပြော၏။ ထို့ပြင် ကျောင်းသားများအားလည်း ထိုအကြောင်းကို အစဉ်မပြတ် ဟောပြောလေ့ရှိ၏။ လက်မှုပညာ သင်ပေးမှုကို လူအများ မနှစ်သက်ကြသော်လည်း ကျောင်းသား အရေအတွက်မှာ တစ်နေ့တခြား တိုးတက်ခဲ့ရာ

ဒုတိယနှစ်၌ ကျောင်းသား ပေါင်း ၁၅၀-ခန့်မျှ ဖြစ်လာခဲ့၏။
 အုတ်များ ဖုတ်လုပ်ရာ၌ တွေ့ခဲ့ရသော ဒုက္ခများကို ပြန်လှန်တွေးထောမိသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်သည် ယင်းကဲ့သို့ အကြပ်အတည်း တွေ့၍ ဒုက္ခခံခဲ့ရခြင်းကိုပင်လျှင် ဝမ်းမြောက်မိ၏။ တပည့်များသည် မီးဖိုအတွက်နှင့် ထမင်းစားခန်းအတွက် မြေကြီးတူးဆွရခြင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်မိ၏။ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား တပည့်များ ပထမဦးစွာ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်း၍ အလင်းမရဘဲ စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ကောင်းသော တဲအိမ်တို့တွင် အိပ်ရခြင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းမြောက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျယ်ဝန်း၍ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းလှသော အခန်းတစ်ခုကို တစ်ခါတည်း ရရှိခဲ့ပါမူ၊ သွေးကြီးဝင် ဘဝင်မြင့်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာမည်ကို စိုးရိမ်ဖွယ်ရှိလေသည်။

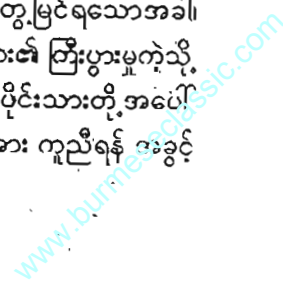
ရံဖန်ရံခါ တပည့်ဟောင်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသို့ အကြည့်အရှု ရောက်လာကြ၍၊ ကြီးကျယ်လှပသော ပြတင်းပေါက်များနှင့် လင်းလင်းချင်းချင်း လေကောင်းစွာ ဝင်နိုင်သော ထမင်းစားခန်းကြီးကို၎င်း၊ ကျောင်းသားများ ကိုယ်တိုင်စိုက်ပျိုးထားသော အခင်းများမှ ဆွတ်ခူး၍ စားချင့်စဖွယ် ချက်ပြုတ်၍ ထားသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို၎င်း၊ ဖြူစင်သော စားပွဲခင်းများ၊ လက်သုတ်ပဝါများ၊ လှပသော ပန်းအိုးများကို၎င်း၊ နံနက်စာ ညစာတို့ကိုလည်း အချိန်မှန်ကန်စွာနှင့် သပ်ရပ်ကောင်းမွန်စွာ တည်ခင်းကျွေးမွေးမှုကို၎င်း၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော ကျောင်းသားကမူ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကျောင်းသားအချင်းချင်း ပြစ်တင်ပြောဆိုမှု မရှိသည်ကို၎င်း၊ တွေ့မြင်ရသောအခါ၊ ကျောင်းသားဟောင်းများဖြစ်သူ မိမိတို့ ဦးစွာ အပင်ပန်းခံ၍၊ စတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့်အတွက် တိုးတက်ကောင်းမွန်သော အခြေအနေသို့ ရောက်လာကြောင်း သိရသဖြင့်၊ များစွာပင်လျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုကြလေသည်။

ဂျင်နရယ် အမ်းစတြောင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသို့ ပထမတစ်ကြိမ် လာရောက်လည်ပတ်သည်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အကြောင်းကို ရှေးကထက် ပိုမို၍ သိစေရန် အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြန်၏။ ရှေးအခါကမူ၊ ဂျင်နရယ် အမ်းစတြောင်းသည် တောင်ပိုင်းသား မျက်နှာဖြူတို့နှင့် ဘက်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်၍၊ ၎င်းအရပ်သား မျက်နှာဖြူတို့အား စိတ်နာ၍ ကပ္ပလီများကိုသာလျှင် ကူညီလိုသော သဘောရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မှတ်ခဲ့မိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းသို့ လာရောက်လည်ပတ်သောအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ သဘောထားကြီးမှုကို ကောင်းစွာ သိခဲ့၏။ ဂျင်နရယ် အမ်းစတြောင်းသည် တောင်ပိုင်းသား မျက်နှာဖြူတို့ထံ သွားရောက်လည်ပတ်၍၊ ၎င်းတို့နှင့် ရင်းနှီးစွာ စကားပြောဆိုသည်များကို တွေ့မြင်ရသောအခါ၊ ထိုသူများ၏ ကြီးပွားမှုကိုလည်း ကပ္ပလီလူမျိုးများ၏ ကြီးပွားမှုကဲ့သို့ပင် အရေးယူကြောင်း တွေ့ရသည်။ တောင်ပိုင်းသားတို့အပေါ် စိတ်နာမူ၊ အငြိုးထားမှု မရှိသည်ပြင်၊ ၎င်းတို့အား ကူညီရန် အခွင့်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

အရေး ပေါ်ပေါက်သည်အခါတိုင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကူညီလေ့ ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လျင်နရယ် အမ်းစကြောင်းနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ရသော အချိန်ကာလအတွင်း ပရိသတ်ရှေ့၌ဖြစ်စေ၊ ၂-ယောက်ချင်း ဖြစ်စေ၊ တောင်ပိုင်းသား မျက်နှာဖြူတို့ အပေါ်၌ စိတ်နာစကား တစ်ခွန်း ဘယ်အခါမျှ မပြောကြားဘူးချေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ စံနမူနာကို တုပလိုက်နာခြင်းအားဖြင့်၊ စင်စစ်ကြီးကျယ်မြင့်မြတ် သူတို့မှာ မေတ္တာစိတ်ပွားများလေ့ရှိကြောင်း နှပ်ဖွဲ့သေးသိမ်သော သူများသာလျှင် မုန်းထားသော စိတ်ကို လက်ခံတတ်ကြောင်း စသည် သင်ခန်းစာတစ်ရပ်ကို မှတ်သားခွင့်ရသည်။ အားနည်း သော သူများအား ကူညီမှုမှာ ကူညီသော သူကို ခွန်အားတိုးစေ ကြောင်း၊ အားနည်းသောသူကို နှိပ်စက်မှုမှာ၊ နှိပ်စက်သော သူ၌ ခွန်အားနည်းစေကြောင်း စသည် အချက်တို့ကို ကျွန်ုပ် မှတ်သား ခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤသင်ခန်းစာကြီးကို ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်း ထံမှ သင်ကြားခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာရှည်လှချေပြီ။ ထို အတောအတွင်း မည်သည့် လူမျိုးမဆို၊ ၎င်းအပေါ်၌ မုန်းသော စိတ်ကို ထားခြင်းအားဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သေးသိမ်နှပ်ဖွဲ့အောင် မပြုတော့ပြီဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့သည်ဖြစ်ရာ၊ ၎င်း အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း ထမြောက်အောင်မြင်မှု ရှိခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသားကို နှိပ်စက်ခဲ့ဖူးသော တောင်ပိုင်းသား မျက်နှာဖြူတို့ အပေါ်၌ မကောင်းသော စိတ်ထားရှိချေ။ ကျွန်ုပ်သည် တောင်ပိုင်း

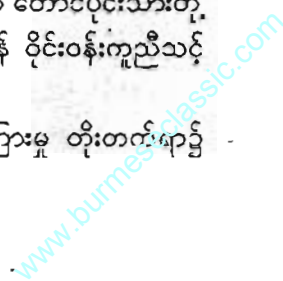
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မျက်နှာဖြူတို့ကို ကူညီရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသား ကပ္ပလီ များအား ကူညီရသကဲ့သို့ပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိခဲ့သည်။ အမျိုး မတူသဖြင့် မုန်းသော စိတ်ဖြစ်တတ်သူ တစ်ယောက်အား ကျွန်ုပ် သည် များစွာ ကရုဏာ ဖြစ်ပါ၏။

တောင်ပိုင်းသား မျက်နှာဖြူတို့က၊ ကပ္ပလီလူမျိုးများ ပေး သော မဲဆန္ဒများကို မတရားသော နည်းလမ်းဖြင့် အချည်းနှီး ဖြစ် အောင် ကြံဆောင်ကြခြင်းမှာ ကပ္ပလီများအား နစ်နာစေသည် ထက် မိမိတို့၏ စာရိတ္တကို မိမိတို့ ပျက်ပြားနစ်နာအောင် ပြုကြ သည်ဟု ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမိတိုင်း ယူဆခဲ့လေသည်။ ကပ္ပလီများအား နစ်နာအောင် ပြုနိုင်သည်မှာ ခဏတာမျှသာ ဖြစ်ရာ မိမိတို့၌ စာရိတ္တပျက်စီးမှုမှာ အစဉ်ထာဝရဖြစ်နိုင်သည်။ လူဖြူတစ်ဦးသည် ကပ္ပလီ တစ်ဦး၏ မဲဆန္ဒကို ထိခိုက်စေရန် ကျမ်းကျိန်သောအခါ ထိုသူသည် လူဖြူ အချင်းချင်း၌လည်း မရိုးဖြောင့်ကြောင်းကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ကျွန်ုပ်တို့ ခဲ့ရဖူးသည်။ ကပ္ပလီကိုစ၍ လိမ်သော မျက်နှာဖြူသည် နောက်ဆုံး၌ အမျိုးသား အချင်းချင်းကို လိမ်၏။ ကပ္ပလီတစ်ယောက်ကို အဓမ္မ အပြစ်စီရင်သော မျက်နှာဖြူသည် နောက်ဆုံး၌ မိမိတို့အချင်းချင်း အဓမ္မအပြစ် စီရင်တတ်သူ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးက တောင်ပိုင်းသားတို့ ၏ အသိအလိမ္မာ နည်းပါးမှု ပပျောက်စေရန် ဝိုင်းဝန်းကူညီသင့် သည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။

တောင်ပိုင်းအရပ်တွင် ပညာသင်ကြားမှု တိုးတက်ရာ၌

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ထင်ရှားသော အချက်တစ်ခုမှာ၊ ပညာ သင်ကြားရာ၌ ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်း၏ နည်းနာကို လိုက်နာ ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ၎င်းနည်းနာကို ကပ္ပလီလူတို့သာလျှင် မဟုတ်၊ မျက်နှာဖြူတို့သည်လည်း လိုက်နာစေပြုကြသည်။ ဤအခါ၌ကား တောင်ပိုင်းအရပ်ရှိ မျက်နှာဖြူများ သင်ကြားသည့် ကျောင်းကြီး များတွင် ယောက်ျားကလေး မိန်းကလေးတို့အား လက်မှုပညာ ဆိုင်ရာအက်၌ မသင်ကြားသော ကျောင်းဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်ခဲ့ရာ၊ ထိုအကြောင်းကို သေချာစွာ စိစစ်ရှာဖွေသည့်အခါ များသောအားဖြင့် ဂျင်နရယ် အမ်းစကြောင်း၏ နည်းနာကို ခံယူ ကြခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

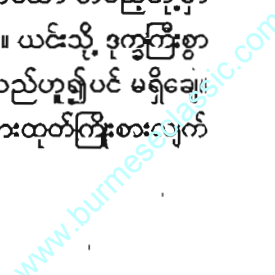
ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားကို လက်ခံစပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ကျောင်းသားဦးရေ သာလွန်တိုးတက်၍ လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မှာ ငွေမပါသော တပည့်များကို ထမင်းကျွေးရုံသာမက၊ အိပ်ရာ နေရာ ပေးရန်ကိုလည်း စီမံရသေးသည်။ နေရာအတွက်ကိုမူ ကျောင်းအနီးအနားရှိ တဲငယ်များကို အခပေး၍ ငှားရမ်းရသည်။ ၎င်းတဲငယ်များမှာ ပျက်စီးနေသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဆောင်းတွင်း အခါ၌မူ ကျောင်းသားများ အအေးမိတတ်ကြသည်။ ကျောင်းသား တစ်ယောက်မှာ တစ်လလျှင် ထမင်းဖိုး ဒေါ်လာ ၈-ပြားပေးရ၏။ ထို့ပြင် အိပ်ခန်းအတွက်၊ မီးလှုံရန်အတွက်၊ ဒိုဘီအတွက် စသည်တို့ အတွက်ကိုလည်း ပေးရသည်။ ကျောင်းအတွက် အသုံးဝင်စေလော့စံ သော လုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို လုပ်ကိုင်သော ကျောင်းသားများတို့

ရတနာဝံ့စာအုပ်တိုက်

ထမင်းခလျှောပေါ်၍ ယူ၏။ ကျောင်းလခမှာ တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာ ၅၀-ဖြစ်ရာ၊ ၎င်းငွေကို ကျောင်းသားတိုင်းထံမှ မရ။ သို့နှင့် မပေးနိုင်သူ၊ မရသူတို့အတွက်လည်း သင့်တော်အောင်စီမံရပြန် သည်။

ယင်းသို့ ငွေရမမှန်ဘဲလျက်ရသော ငွေမှာလည်း အလွန် နည်းပါးလှသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစားများ လက်ခံရန် မတတ်နိုင်ရှိခဲ့သည်။ ဒုတိယနှစ်၌မူ ဆောင်းဥတုအခါ အလွန်ချမ်းအေးလှသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ကျောင်းသားများကို နွေးစေရန် မတတ်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်၏။ အချို့သော တပည့်များမှာ ကုတင်မရှိ-မွေ့ရာမရှိဘဲ အိပ်ကြရ၏။ အလွန်ချမ်းအေးသော ညများ၌မူ ကျွန်ုပ် တပည့်များ ချမ်းအေးစွာ ကြမည်ကို သတိရ၍ မအိပ်နိုင်ပင် ရှိခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သန်းခေါင် အချိန် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှထ၍ တပည့်များ အိပ်နေသော တဲများသို့ သွားပြီးလျှင် အားပေးစကားပြောကြားရ၏။ အချို့တို့မှာ ဆောင်ကလေးတစ်ထည်နှင့် မီးဖိုအနီး၌ ကွေး၍ အိပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ အချို့မှာလည်း တစ်ညလုံး ချမ်းလှ၍ မအိပ်နိုင်ဘဲ ထိုင် နေကြရှာ၏။ တစ်နေ့သော နံနက်၌၊ လွန်ခဲ့သော ညသည် အထူး သဖြင့် ချမ်းအေးလှသည် ဖြစ်၍၊ သုံးယောက်သော တပည့်တို့မှာ ထုတ်ဖူး ကွဲအက်လျက်ရှိသည်ကိုပင် တွေ့ရ၏။ ယင်းသို့ ဒုက္ခကြီးစွာ ခံကြရ လေငြား၊ ကျောင်းသားများ ပြီးငြူကြသည်ဟူ၍ပင် မရှိချေ။ ကျွန်ုပ် တို့ သူတို့အတွက် တတ်နိုင်သမျှ အားထုတ်ကြီးစားလျက်

ရတနာဝံ့စာအုပ်တိုက်

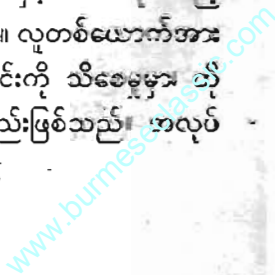
ရှိကြောင်းကို သူတို့ သိကြ၏။ ၎င်းတို့သည် မိမိတို့၏ အခြေအနေကို တိုးတက်အောင် ကြိုးစားခွင့်ကို ရကြသည်ကိုပင်လျှင် ဝမ်းသာလျက် ရှိကြ၏။ ၎င်းတို့သည် ဆရာတို့၏ အမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်လို ကြသဖြင့် လုပ်ဆောင်ပေးရမည့် အလုပ်ရှိမရှိ အစဉ်ပင် မေးမြန်းလျက် ရှိကြ၏။

ကပ္ပလီလူမျိုးတို့မှာ မိမိတို့ အချင်းချင်း အုပ်ချုပ်ကြရသောအခါ၊ ငယ်သားများက အထက်လူကို ရိုသေမှု၊ ကျိုးနွံမှုမရှိကြဟူ၍ စွပ်စွဲကြသည်များကို မြောက်ပိုင်း၌ ၎င်း၊ တောင်ပိုင်း၌ ၎င်းတစ်ကြိမ်မက ကြားရဖူးသည်။ ၎င်းစွပ်စွဲချက်ကို ကျွန်ုပ်ချေပလိုသည်မှာ၊ တက္ကစီဂျီမြို့၌ ၁၉-နှစ်တိုင်တိုင် ကျွန်ုပ်လုပ်ခဲ့သည့် အချိန်အတွင်း တပည့်တစ်ယောက်က ဖြစ်စေ၊ ကျောင်းနှင့်ဆိုင်ရာ အရာတစ်ယောက်က ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်အားနှုတ်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အမှုအရာအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါထူးမျှ မရှိမသေမလေးမစား ပြုခဲ့ဖူးသည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်မတွေ့ခဲ့ချေ။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်အား ကြင်နာချစ်ခင်သော သဘောနှင့် ဂရုစိုက်ကြလွန်း၍ ကျွန်ုပ်မှာ အားနာလှသည်တိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တပည့်များသည် ကျွန်ုပ် စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကိုဖြစ်စေ၊ လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို ဖြစ်စေ၊ မည်သည့် ဝန်ထိုက်မဆို သယ်ယူသည်ကို မရှုနိုင်ကြလောက်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ သယ်ယူသွားသည်ကို မြင်ကြရာ၌ သူ့ထက်ငါ လှယ်ကံ၌ ကျွန်ုပ်ကို ကူညီကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ မိုးရွာချိန်၌ အပြင်သို့ ထွက်ပြန်လျှင်လည်း တပည့်များက လိုက်၍ ထီးမိုးပေးကြသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကျောင်းတည်ထောင်စအခါကပင် ဤကျောင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းလည်းမဟုတ်၊ အရာရှိများ၏ ကျောင်းလည်း မဟုတ်၊ ကျောင်းသားများ၏ ကျောင်းသာဖြစ်၍၊ ကျောင်းသား အသီးသီး ဤကျောင်းကြီး၏ ကြီးပွားမှုကို လေးစားစွာ အရေးယူသင့်ကြကြောင်း သူတို့နားလည်အောင် ပြော၍ထားခဲ့၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ၎င်းတို့အား သွန်သင်ဆုံးမသည့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ရွံ့ကြောက်ဖွယ်ရာ ကူလီခေါင်းတစ်ဦးဟုတ်ကြောင်း ပြောပြ၏။ ကျောင်းနှင့်ပတ်သက်သော အမှုကိစ္စတို့၌ ၎င်းတို့က ကျွန်ုပ်အား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြခဲ့ကြစေရန် ကျွန်ုပ် ရည်ရွယ်ချက်ရှိခဲ့၏။ ကျောင်းမှုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အပြစ်အနာအဆာရှာမှု၊ မနှစ်သက်သော အချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုမှု၊ အကြံဉာဏ်ပေးမှုနှင့် ဆိုင်သော စာများကို တပည့်များအား တစ်နှစ်လျှင် သုံးကြိမ်စသည်ဖြင့် ရေးသားစေ၏။ ယင်းသို့ မရေးသားသည့် အခါ၌လည်း တပည့်များကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်းသို့ ခေါ်ပြီး သွင်း ကျောင်းအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် နှီးနှောလေ့ ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ယင်းသို့ ပြောဆိုခြင်းကို အလွန်နှစ်သက်၍ နောင်ရေးအတွက် စီစဉ်ရာ၌လည်း အသုံးဝင်၏။ ယင်းသို့ နှီးနှောခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည့် ကိစ္စအားလုံးကို သိရသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်၏။ လူတစ်ယောက်အား အဝန်ကို လွှဲအပ်၍ ယုံကြည်စိတ်ချကြောင်းကို သိစေမှုမှာ သိသူ အကောင်းဆုံး အလုပ်လုပ်စေသော နည်းဖြစ်သည်။ အလုပ်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သမားများနှင့် အလုပ်ရှင်တို့ အချင်းဖြစ်ပွားကြသည်များကို ဖတ်ရသောအခါ၊ အလုပ်ရှင်တို့သည် အလုပ်သမားနှင့် ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံမှု၊ တိုင်ပင်မှု၊ အကြံပေးမှုစသည် အချက်တို့ကို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မပြုလုပ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပွားလာသော အမှုအခင်းများ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ လူတိုင်းပင် မိမိအား ယုံကြည်စိတ်ချကြောင်းကို သိရသောအခါ၊ ယုံကြည်မှု ခံထိုက်အောင် ပြုလုပ်ကြစမြဲဖြစ်ရာ၊ ကပ္ပလီလူမျိုးတို့မှာလည်း ထိုနည်းတူပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူက ကိုယ်ကျိုးကို မကြည့်ဘဲ၊ သူတို့အကျိုးသက်သက် ဆောင်ရွက်လိုက်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ၎င်းတို့သည် ထိုသူလမ်းညွှန်ရာသို့ မဆိုင်းမလင့် လိုက်နာကြသည်။

ကျောင်းနှင့်ဆိုင်သော အဆောက်အဦများကို သာမက ကျောင်းသုံးကိရိယာများကိုလည်း၊ ကျောင်းသားများ ကိုယ်တိုင် လုပ်စေရမည်ဟု မူလကပင် ကျွန်ုပ် ရည်ရွယ်ရင်းရှိခဲ့၏။ ခုတင်များ လုပ်နေဆဲအချိန်၊ ကျောင်းသားများ ကြမ်းပေါ်၌ စိတ်ရှည်စွာ အိပ်နေကြသည်ကို၎င်း၊ မွေ့ရာများ လုပ်နေဆဲအချိန်၊ အခင်းမပါဘဲ စိတ်ရှည်စွာ အိပ်နေကြသည်ကို၎င်း၊ ကျွန်ုပ်တွေ့ရသောအခါ ၎င်းတို့အား အံ့ဩချီးမွမ်းမိပါ၏။

အစကနဦး၌ လက်သမား ကိရိယာများ အသုံးပြုတတ်သော တပည့်အလွန်နည်းပါးသည်ဖြစ်၍၊ ဧည့်ဦးစွာလုပ်သော ကုတင်များမှာ အလွန်ကြမ်း၍ မခိုင်ခန့်ချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ နံနက်ခင်းအချိန်

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

၌ ကျွန်ုပ်သည် တပည့်များ အိပ်ခန်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ၊ ကုတင်နှစ်လုံး တစ်ညအတွင်း တစ်ပြိုင်တည်း ပျက်စီးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။ မွေ့ရာများ ချုပ်လုပ်ရန်မှ အတော်ပင် ခဲယဉ်းသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အထည်များကို ဝယ်၍ အိတ်ကြီးများ ဖြစ်အောင် ချုပ်ပြီးလျှင်၊ အနီး၌ရှိသော တောမှ ထင်းရှူးခွက်များကို သွတ်ကြသည်။ ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်း၌ မွေ့ရာချုပ်အတတ် အလွန်တိုးတက်လျက်ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောင်းမှ မိန်းကလေးများ ချုပ်လုပ်ရောင်းချသော မွေ့ရာများမှာ၊ အခြားဆိုင်များ၌ ရောင်းရသော မွေ့ရာများထက် ညံ့ဖျင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

ညကျောင်းဖွင့်ပြီးနောက်၊ အချိန်တန်ကြာသည်တိုင်အောင် ကျောင်းသားများ၏ အိပ်ခန်းများ၌၎င်း၊ ထမင်းစားခန်းများ၌၎င်း ကုလားထိုင်ဟူ၍ မရှိချေ။ ကုလားထိုင်အစား ပျဉ်ပြားခုံကလေးများ ရှိကြသည်။ ထိုအခါ၌ကား၊ ကျောင်းသားများ၏ အခန်းတွင်း၌ ရှိသော ပရိဘောဂများမှာ၊ အိပ်ရာတစ်ခု၊ ခုံကလေးတစ်ခုနှင့် ခုံနှင့် စားပွဲကြမ်းကြီး တစ်ခုသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ပရိဘောဂများကို ကျောင်းသားများ ကိုယ်တိုင်လုပ်ကိုင်စေသော နည်းစနစ်ကို ဆက်လက်လိုက်နာခဲ့ရာ၊ ယခုအခါ၌ကား၊ အခန်းများ အတွင်း၌ ဝဋ်များ အတော်ပင် တိုးတက်လျက်ရှိသည်ပြင်၊ လုပ်ကိုင်ပုံစာသည် သပ်ရပ်သည်ဖြစ်၍၊ အပြစ်မတွေ့နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ရိုမှုကို အထူးပင် အလေးဂရုပြုခဲ့၏။ အခြားသော သူတို့က ကျွန်ုပ်တို့အား ဆင်းရဲသည်အတွက်၎င်း၊ ကိရိယာတန်ဆာ မပြည့်စုံသည့်အတွက်၎င်း၊ အပြစ်မတင်နိုင်ကြသော်လည်း၊ မသန်ရှင်း ညစ်ပေသည့်အတွက်ကိုမူ၊ အပြစ်တင်ကြလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျောင်းသားများအား ရှေးကလည်း သတိပေးခဲ့သည်။ ယခုလည်း သတိပေးလျက်ပင်။

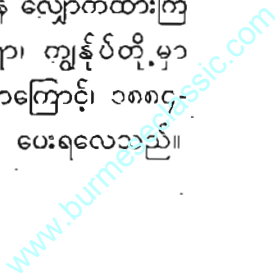
ဤကျောင်း၌ တိုက်တွန်းရသော အခြားအချက် တစ်ရပ်မှာ၊ သွားပွတ်တံကို အသုံးပြုမှု ဖြစ်သည်။ သွားပွတ်တံကို အသုံးမပြုသော တပည့်တစ်ယောက်ကို ကျောင်း၌ ဆက်လက်၍နေရန် အခွင့်မပြုချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ အချို့သော ကျောင်းသားများမှာ၊ မည်သည့်ပစ္စည်းတစ်ခုမျှ မပါဘဲ သွားပွတ်တံ တစ်ချောင်းတည်းနှင့် ကျောင်းသို့လာတတ်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် သွားပွတ်တံ အရေးကြီးကြောင်းကို ကျောင်းသားဟောင်းများထံမှ ကြားဖူးကြသည်ဖြစ်၍၊ သူတို့အား အထင်အမြင် ကောင်းစေရန် ဆောင်ယူခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သွားပွတ်တံကို အသုံးပြုမှုမှာ၊ ကျောင်းသားများ ယဉ်ကျေးလိမ္မာမှုတွင် မည်မျှလောက် တိုးတက်သည်ကို သိမှတ်ရန် အချက်တစ်ချက်ရပ် ဖြစ်သည်။ တပည့်တစ်ယောက်သည် သွားပွတ်တံ တစ်ချောင်း နှစ်ချောင်းကုန်ပြီး၍၊ နောက် တစ်ချောင်းဝယ်မိမိ မတိုက်တွန်းရဘဲ သူ့အလိုအလျောက်ဝယ်သော အလေ့အကျင့်ကို ရရှိသည်အခါ၊ ထိုတပည့်မှာ များစွာ မျှော်လင့်ဖွယ်ရှိပြီဟူ၍ ကျွန်ုပ်ထင်မှတ်၏။ ကိုယ်ကာယ သန်ရှင်းစင်ကြယ်ရေးကိုလည်း ကျွန်ုပ်

သည် အစကနဦးကပင် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ တပည့်များအား ထမင်းအချိန်မှန်စား သကဲ့သို့ပင်၊ ရေကိုလည်း အချိန်မှန်မှန်ချိုးကြဖို့ သင်ကြားပေးရသည်။ ကျောင်း၌ ရေချိုးခန်းမရှိသေးမှီက ရေချိုးဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့၏။ များစွာသော ကျောင်းသားတို့မှာ ယာခင်းလုပ်သော နယ်ပယ်များမှ လာရောက်ကြသည်ဖြစ်၍၊ အိပ်ရာခင်းနှစ်ခု၏ အကြား၌ အိပ်ရကြောင်းကို သင်ကြား၍ ပေးရ၏။ အိပ်ရာအတွင်း၌ ညအဝတ်ကို လဲ၍ အိပ်ရခြင်းအကြောင်းကိုလည်း သင်ပေးရ၏။

ကျောင်းသားများကို သင်ပေးရာ၌ အခဲယဉ်းဆုံးသော အလုပ်မှာ၊ အင်္ကျီကြယ်သီးများ စေ့စွာရိုစေမှုနှင့် အဝတ်များ၌ ဆီစက်များ မရှိစေမှုပင် ဖြစ်သည်။ နောင်အခါ၌ကား၊ တပည့်တို့သည် ထိုအရေးကြီးသည့် အချက်ကို ကောင်းစွာ သိကြသည်ဖြစ်၍၊ တစ်ဆင့်မှ တစ်ဆင့် သင်ကြားသွားခဲ့ကြသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ သူ့အခါ၌မူ ညနေဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်း၌ ဖြစ်စေ၊ ညအခါ၌ ဖြစ်စေ၊ ကြယ်သီးတစ်လုံးပြုတ်နေသည့် တပည့်ဟု မတွေ့ရတော့ချေ။

ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားများ လက်ခံပြီးသည်နောက်၊ မကြာမီပင် အလွန်ဆင်းရဲလှသဖြင့် အနည်းငယ်သော ကျောင်းလခကိုမျှ မပေးနိုင်ကြသူများ ကျောင်း၌နေခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားကြသည်မှာ၊ ယောက်ျားရော၊ မိန်းမပါဖြစ်ခဲ့ရာ၊ တျွန်ုပ်တို့မှာ ငြင်းပယ်ရန် အလွန်ခဲယဉ်းလှသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ၁၈၈၄-ခုနှစ်တွင် ထိုသူများအတွက် ညကျောင်းဖွင့်၍ ပေးရလေသည်။

၎င်းညကျောင်းမှာ၊ ဟစ်တန်မြို့၌ ဖွင့်ရာတွင် ကျွန်ုပ် ကူညီ
 ခဲ့ရသော ညကျောင်းနမူနာအတိုင်း ဖြစ်သည်။ ပထမ တပည့်
 ၁၂-ယောက်မျှသာ လက်ခံခဲ့ရာ၊ ၎င်းတို့မှာ နေကျောင်း၌ သင်ကြား
 ရန် လခအလျဉ်းမပေးနိုင်သော သူများဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည်
 နေအခါတွင် လက်မှုလုပ်ငန်း တစ်ခုခု၌ ဆယ်နာရီမျှ အလုပ်လုပ်
 ၍၊ ညနေခင်းအချိန်တွင် နှစ်နာရီခန့်မျှ စာသင်ခွင့်ရသည်။ ပထမ
 တစ်နှစ်-နှစ်နှစ်၌မူ၊ ထိုကဲ့သို့ပင် လုပ်ကြရသည်။ ၎င်းတို့သည်
 နေ့လယ်အချိန်၌ လုပ်သော အလုပ်အတွက် ထမင်းဖိုးဘာသာမျှ
 ပေးပြီးလျှင် ပိုသောငွေကို ကျောင်း၌ စုထား၊ နေကျောင်းတံက်
 လောက်အောင် လုံလောက်စွာရသောအခါ၌ နေကျောင်းသို့ ဝင်ရန်
 ဖြစ်သည်။ ၎င်း ညကျောင်းမှာလည်း ယခုအခါ အလွန်တရာ
 တိုးတက်လျက်လာခဲ့ရာ၊ ကျောင်းသားပေါင်း ၄၅၇-ယောက်မျှ ရှိခဲ့
 လေပြီ။

တပည့်တစ်ယောက်၌ ပညာတတ်လိုသော စိတ်ရှိမရှိကို
 စမ်းသပ်ရန်မှာ ဤနည်းထက်ကောင်းသော နည်းရှိမည် မထင်ချေ။
 သို့ကြောင့် ညကျောင်းဖွင့်ခြင်း အလုပ်အလွန်အဖိုးတန်သည်ဟု
 ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။ ညနေခင်းအချိန်၌ နှစ်နာရီခန့်မျှ စာသင်ခွင့်ရနိုင်
 ရန်အတွက် အုတ်ကျင်းများ၌၎င်း၊ ခဝါသည်ရုံ၌၎င်း၊ တစ်နေ့လျှင်
 ဆယ်နာရီခန့်မျှ တစ်နှစ်-နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် အလုပ်လုပ်လိုသော
 တပည့်တစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ဆက်လက်၍ ပညာသင်ဖို့ရန်
 တော်သင့်ပြီဟူ၍ ကျွန်ုပ် ထင်မြင်၏။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ညကျောင်းမှ ထွက်ပြီးနောက်၊ ကျောင်းသားတစ်ယောက်
 သည် နေကျောင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရက်သတ္တတစ်ပတ်တွင် လေးရက်မျှ
 စာသင်ရ၍၊ နှစ်ရက်မူ အလုပ်လုပ်ရ၏။ ထို့ပြင် ၎င်းတပည့်သည်
 နေ့ဥတုအချိန် ကျောင်းသုံးလမျှ ပိတ်သောအခါ၌လည်း အလုပ်
 လုပ်နေရ၏။ များသောအားဖြင့် တပည့်တစ်ယောက်သည် ည
 ကျောင်းမှ အောင်မြင်ခဲ့လျှင် နေကျောင်းတွင် စာသင်သောအခါ၌
 လည်း အောင်မြင်သည်သာလျှင် ဖြစ်၏။ တပည့်တစ်ယောက်သည်
 မည်မျှပင် ကြွယ်ဝစေကာမူ၊ ကျောင်း၌နေစဉ် အလုပ်ကြမ်းမလုပ်
 ဘဲ မနေရချေ။ စင်စစ်မှာ လက်မှုပညာသည် စာပေပညာကဲ့သို့ပင်
 ယခုအခါ လူကြိုက်များလာသည်။ ယခုအခါ ဤကျောင်းမှထွက်၍
 ကြီးပွား ထွန်းကားကြသူ ယောက်ျားမိန်းမ အချို့မှာ ညကျောင်းမှ
 ထွက်ခဲ့ရသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။

အတ္တလန်တာမြို့၊ လက်မှုပညာပြပွဲ၌
ဘူကာ၊ ကာ၊ တီ၊ ဝါရှင်တန် ပြောဟောခဲ့သော
စကားများ။

အမျိုးသားများအတွက် မစ္စတာဝါရှင်တန် ဆောင်ရွက်ခြင်းကို တစ်တိုင်းပြည်လုံးက နှစ်သက်သဘောကျသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကပ္ပလီလူများ တိုးတက်မှုကို လိုလားသော ပုဂ္ဂိုလ်များက ကြေးငွေများ ထောက်ပံ့ကူညီကြလေသည်။

၁၈၉၅-ခုနှစ်တွင်၊ ကျွန်အများဆုံးရှိသော ဂျော်ဂျီယာနယ် အတ္တလန်တာမြို့တွင် လက်မှုပညာပြပွဲကြီးတစ်ခု ကျင်းပခဲ့လေသည်။ ၎င်းပြပွဲကြီး၌ ကပ္ပလီလူများ ပထမအကြိမ် ယှဉ်ပြိုင်ပြသခွင့်ရခဲ့ရာ၊ မစ္စတာ ဝါရှင်တန်ကို ဝေါ်ဝါနာ မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ကြီးမှူးဖွင့်လှစ်သည့်ပြပွဲ၌၊ ပရိသတ်အား စကားပြောကြားရန် ဖိတ်ကြားကြလေသည်။ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးများနှင့် ကပ္ပလီလူမျိုးများ ရောစပ်လျက်ရှိသည့် ပရိသတ်ရှေ့တွင် ကပ္ပလီ လူမျိုးတစ်ယောက် စကားပြောခွင့်ရမှုမှာလည်း ဤအကြိမ်သည် ပထမအကြိမ် ဖြစ်

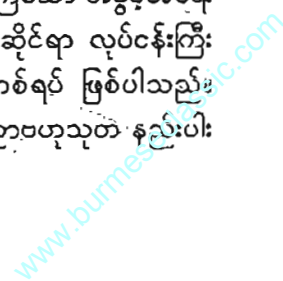
ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

လေသည်။ အောက်ပါစကားများမှာ ပြပွဲကြီးဖွင့်သည့်အခါ၌ မစ္စတာ ဝါရှင်တန်ပြောသော စကားများပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးနှင့်တကွ ဒါရိုက်တာ လူကြီးအပြင်၊ ကြွရောက်ကြသော ဧည့်ပရိသတ် ခင်ဗျား။ တောင်ပိုင်းရှိ လူဦးရေသုံးပုံ တစ်ပုံသည် ကပ္ပလီလူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်။ တောင်ပိုင်းသားတို့အား စီးပွားရေး တိုးတက်မှုအတွက်၎င်း၊ မြို့ရွာပြည်မှုရေးနှင့် သက်ဆိုင်သည့် ကိစ္စတို့၌ တိုးတက်မှုအတွက်၎င်း၊ အကျင့်စာရိတ္တအတွက်၎င်း၊ ဆောင်ရွက်ရာကိစ္စ မှန်သမျှတို့၌ ကျွန်ုပ်တို့ ကပ္ပလီ လူများ အကြောင်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားစေလိုပါသည်။ ဤသို့မပြုခဲ့လျှင် မျှော်လင့်သလောက် ထမြောက်အောင်မြင်မှုရှိမည် မဟုတ်ပါ။ ဤပြပွဲကြီးကို စီစဉ်ကြသူ လူကြီးများက၊ အမေရိကန်ပြည်သား ကပ္ပလီလူမျိုးတို့၏ လူရာဝင်မှုကို စိတ်သဘောကြီးစွာ အသိအမှတ် ပြုခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ အမျိုးသား အားလုံးတွေ့ရသဖြင့် များစွာ ကျေးဇူး ဥပကာယတင်ရှိ ကြပါသည်။ ယင်းသို့ အသိအမှတ်ပြုမှုမှာ ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးများ လွတ်လပ်ရေးရပြီးသည်နောက် ပြင်ပသို့ ခဲ့သမျှသော အခြင်းအရာတို့တွင်၊ လူနှစ်မျိုး ဂဟေဆက်ဘိသကဲ့သို့ ပေါင်းစည်းမှုရှိစေသည့် အခြင်းအရာတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် ဤပြပွဲကြီး၌ ကျွန်ုပ်တို့ရရှိကြသော အခွင့်အရေးများသည်လည်း၊ လက်မှုပညာ၊ စက်မှုပညာဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းကြီးတို့ ကြီးပွားတိုးတက်စေရန် အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ လွတ်လပ်မှုရခါစ အခါက ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပညာဗဟုသုတ နည်းပါး

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သေးသည်ဖြစ်၍၊ အောက်ခြေမှ အစမပြုဘဲ ထိပ်ဆုံးမှ စခဲ့မိပါသည်။ ကွန်ကရက် လွှတ်တော်ကြီး၌ ဖြစ်စေ၊ ဥပဒေပြုအဖွဲ့၌ ဖြစ်စေ မင်ဘာလူကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ရန်ကို မိမိ၌ နိုင်ငံရေး တရားပွဲများမှာ ပရိသတ် သဘောကျအောင် ပြောဟောသည့်အတတ်ကို ကြိုးပမ်းခဲ့ကြပါသည်။ မိမိ၌ မြေပိုင်ယာပိုင် ရှိစေဖို့ ထက်၎င်း၊ လက်မှုပညာ၌ ကျွမ်းကျင်စေဖို့ ထက်၎င်း၊ ၎င်းရာထူးများကို အထူးအာရုံပြုခဲ့မိကြပါသည်။ နွားမွေးမြူ၍ ထောပတ်ဒိန်ခဲချက်လုပ်မှု အတတ်ထက်၊ စိုက်ပျိုးရေးအတတ်ကို အမွန်အမြတ်ထား၍ ကြိုးစားခဲ့ကြပါသည်။

ရွက်သဘော တစ်စင်းသည် လေအလျင်ငြိမ်နေသောကြောင့်၊ ရက်ပေါင်းများစွာ ခရီးကြန့်ကြာနေ၏။ တစ်နေ့သောအခါ အခြားသဘောတစ်စင်းကို တွေ့မြင်၏။ ထိုအခါ သဘောသားတို့သည် ရွက်တိုင်ဖျားသို့ တက်ပြီးလျှင် “ရေပေးပါ-ရေပေးပါ။ ရေမသောက်ရလျှင် သေကြပါလိမ့်မည်ဟု” အလံပြု၍ အချက်ပေး၏။ အခြားသဘောမှ ကပ္ပတိန်သည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သောအခါ “မိရာအရပ်မှာ ရေပုံးချလိုက်”ဟု ပြန်၍ အချက်ပြ၏။ ထိုအခါ ဒုက္ခရောက်နေသော သဘောက “ရေပို့လိုက်ပါ။ ရေပို့လိုက်ပါ။ ရေငတ်လို့ သေရချည်ရဲ့”ဟု နောက်တစ်ကြိမ် အလံပြုပြန်သောအခါ ထိုသဘောမှ ကပ္ပတိန်လည်း “မိရာအရပ်မှာ ရေပုံးချလိုက်”ဟု ပြောပြန်၏။ တတိယအကြိမ်-စတုတ္ထအကြိမ်တိုင် ရေတောင်းလေငြား၊ ၎င်း ကပ္ပတိန်က “မိရာအရပ်မှာ ရေပုံးချလိုက်”ဟူ၍

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သာလျှင် ပြန်ပြောလေတော့၏။ ထိုအခါ ဒုက္ခရောက်နေသော သဘောမှ ကပ္ပတိန်သည် အကြံရလာသဖြင့် ရေပုံးတစ်ခုကို သဘောပေါ်မှ အောက်သို့ချ၍ ငင်ယူလိုက်ရာ၊ ကြည်လင်အေးမြလော ရေချိုများသည် ပုံးနှင့်အပြည့်ပါ၍ လာလေ၏။ အကြောင်းသော်ကား၊ ၎င်းတို့မှာ အမေရန်မြစ်ဝသို့ ရောက်ရှိနေကြသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ၎င်းမြစ်သည် ပင်လယ်တွင်းသို့ မိုင်ပေါင်းတစ်ရာနှစ်ရာမျှပင်လျှင်၊ ပင်လယ်ရေကို ချိုစေလောက်အောင် ရေအားကောင်းစွာ စီးဆင်းသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းတစ်ပါး၌ စီးပွားဥစ္စာရှာမှီးကြ၍၊ မိမိတို့နှင့် အိမ်နီးချင်း သဖွယ်ဖြစ်သော တောင်ပိုင်းသား မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတို့နှင့် မိတ်ကျွမ်းတဝင် ဆက်ဆံမှုမှာ အရေးကြီးကြောင်း ကောင်းစွာမသိသေးသူ တွန့်ပင်၏ အမျိုးသားများအား “မိရာအရပ်တွင် ရေပုံးကိုချပါ”ဟူ၍ တွန့်ပင်က ပြောလိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား ဝိုင်းရံလျက်ရှိသည့် အားလုံးသော လူမျိုးများနှင့် မိတ်ကျွမ်းတဝင် ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းပါ ဟုဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

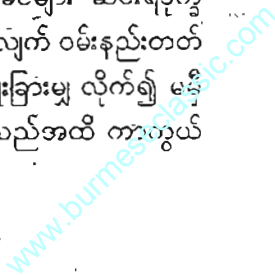
လယ်ယာလုပ်ကိုင်မှု၌၎င်း၊ စက်မှုပညာ၌၎င်း၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှု၌၎င်း၊ အိမ်မှုအိမ်တာနှင့် အလုပ်အကိုင်များ၌၎င်း၊ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းဆိုင်ရာ အလုပ်အကိုင်ကြီးများ၌၎င်း၊ နေဦးစွာ အလေးဂရုပြုသင့်ပါသည်။ တောင်ပိုင်းသား မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတို့သည် အခြားသော အချက်များ၌ မည်မျှပင် အကြီးတင် နှုတ်ခဲ့သည်ဆိုစေ၊ ကုန်စည်ရောင်းဝယ်မှုဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းတို့၌

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ကာ၊ ၎င်းတောင်ပိုင်းအရပ်၌သာလျှင် ကပ္ပလီလူမျိုးများ အခွင့်အရေး ရသင့်သလောက် ရရှိခဲ့ကြသည်ပြင်၊ ဤပြပွဲကြီးမှာလည်း ပြောဆိုခဲ့ပြီးသော အခွင့်အရေးများကို တိုးတက်ချဲ့ထွင်စေရန် စီမံခွဲခြမ်းဖြစ်ကြောင်း သတိပြုသင့်လှပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စိုးရိမ်ဖွယ် အကောင်းဆုံး ဘေးကြီးတစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်အဖြစ်မှ လွတ်လပ်မှုကိုရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ များစွာသော ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသားများမှာ လက်လုပ်ကို လက်စားအဖြစ်ဖြင့်သာလျှင် အသက်မွေးမြူကြရမည့် အကြောင်း မေ့လျော့ကြသည်။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ကိုင်ခြင်းမှာ ဂုဏ်အသရေ နှမ်းညှိုးနိမ့်ကျမှု မဖြစ်စေနိုင်ဘဲ၊ အဆိုပါ အလုပ်တို့၌ အထက်မြက်ဆုံးသော ဉာဏ်နှင့် အကူလည်ဆုံးသော ပညာကို အသုံးပြုထိုက်သည်ဟု သတိမပြုကြပါ။ စင်စစ်သော်ကား ကျွန်ုပ်တို့ သည်အပေါ် ရန်မျှဖြစ်သော အရာနှင့် အခြေခံ အစစ်အမှန်ဖြစ်သော အရာကို ခွဲခြားမှု မပြုတတ်ကြပါ။ လယ်တစ်ကွက်ကို ထွန်ယက်မှုမှာ၊ လက်တစ်ပုဒ်ကို ရေးသားသကဲ့သို့ပင် ဂုဏ်အသရေရှိသည်အကြောင်း မသိသေးသမျှ ကာသပတ်လုံး မည်သည်လူမျိုးမျှ ကြီးပွားတိုးတက်မှု မရရှိသေးပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိပ်ဆုံးမှ မစဘဲ အောက်ခြေမှ ရှေးဦးစွာ စသင့်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရပြီးသော အခွင့်အရေးတို့ကို အသုံးမခံဘဲ ရှိနေလိုက်ကြမည်ကိုလည်း အထူးဂရုပြုအပ်ပါသည်။

တောင်ပိုင်း၏ ကြီးပွားမှုအတွက်၊ ဘာသာစကားတစ်ခုစီ ဝေလေ့ထုံးစံတစ်မျိုးဖြစ်သော နိုင်ငံခြားသားများနှင့် တွဲဖက်လုပ်ကိုင်

ကြရမည်ဖြစ်သော မျက်နှာဖြူ လူမျိုးများအားလည်း “မိရာအရပ်တွင် ရေပုံးကိုချပါ”ဟူ၍ပင် ပြောလိုပါသည်။ မေတ္တာထားတတ်သော သဘော၊ သစ္စာသမာဓိသဘော ရှိကြသော ကပ္ပလီလူမျိုး ရှစ်သန်းတို့တွင် ရေပုံးကို ချစေလိုပါသည်။ တုန့်ပြန်ခုခံ၍ ငြင်းဆန်ဘူးသည်မရှိဘဲ၊ သခင်များ၏ လယ်များကို ထွန်ခြင်း၊ တောများကို ရှင်းခြင်း၊ မီးရထားလမ်းများ ဖောက်ခြင်း၊ မြို့ကြီးပြကြီးများ တည်ထောင်ခြင်း၊ ဘဏ္ဍာရတနာများကို မြေအောက်မှ တူးဖော်၍ ပေးခြင်းစသည်တို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့သော ဤလူမျိုးတို့တွင် ရေပုံးကို ချစေလိုပါသည်။ ဤပြပွဲကြီး ပြုလုပ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့၏ အမျိုးသားများကို ကူညီအားပေး၍၊ လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့ပါလျှင် ဤလူမျိုးမှာ မြေများမှ အသီးအနှံများ ထွက်အောင်လုပ်ကိုင်ကြ၍ စက်ရုံများ၌လည်း အလိုရှိတိုင်း အသုံးပြုနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။ သင်းသို့ ပြုလုပ်ဆဲတွင်၊ ဤသူများမှာ ရှေးအခါကကဲ့သို့ပင် နောင်အခါ၌လည်း ကမ္ဘာပေါ်၌ စိတ်အရှည်ဆုံး၊ သစ္စာအရှိဆုံး၊ ဥပဒေကို အဓိပတိဆုံးလူများ ငါတို့အား ခြံရံလျက် ရှိနေကြပေသည်ဟူ၍ ကောင်းစွာ ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ကြစေလိုပါသည်။ ရှေးအခါက ကျွန်ုပ်တို့၏ အမျိုးများသည် သခင်များ၏ ကလေးကို ထိန်းကျောင်းရာ၌ ငင်း၊ သစ္စာရှိစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ သခင်များ ဆင်းရဲဒုက္ခကြုံတွေ့ရသောအခါများ၌လည်း မျက်ရည်ကျလျက် ဝမ်းနည်းတတ်ကြသည်။ နောင်အခါ၌လည်း မည်သည်လူမျိုးခြားမျှ လိုက်၍ မနိုင်အောင် သစ္စာရှိစွာ အသက်ကို စွန့်လွှတ်သည်အထိ ကာတွယ်

စောင့်ရှောက်ပြီးလျှင်၊ လက်မှုပညာ၊ စက်မှုပညာလုပ်ငန်း၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှု လုပ်ငန်းများနှင့်တကွ၊ တိုင်းမှု၊ ပြည်မှုဆိုင်ရာတို့တွင် လူနှစ်မျိုးပင်ဖြစ်သော်လည်း၊ တစ်မျိုးတည်းကဲ့သို့ ရင်းနှီးစွာ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။ လူ့အချင်းချင်း ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှုဆိုင်ရာတို့၌ကား၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ချောင်းများကဲ့သို့ ကွဲခြားခြင်းရှိ၍ စီးပွားတိုးတက်မှုဆိုင်ရာတို့၌ကား လက်ဝါးကဲ့သို့ တစ်လုံးတစ်စည်းတည်း ဆောင်ရွက်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်သုံးဆယ်က၊ ကြက်ကလေး တစ်ကောင် နှစ်ကောင်နှင့်၊ ဖရုံသီးကလေး တစ်လုံးနှစ်လုံးသာ စားခဲ့ရသော အခြေမှ ယခုအခါ လယ်ယာ လုပ်ကိုင်မှုဆိုင်ရာ ကိရိယာများ ဘာဂီရထားများ၊ စက်ကိရိယာများ၊ သတင်းစာများ၊ စာအုပ်များ ပန်းချီပန်းပုဆိုင်ရာများ၊ ဆေးတိုက်ကြီးများ၊ ဘဏ်တိုက်ကြီးများ စသည်တို့ကို ပိုင်ဆိုင်သော အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ကြိုးစားရမှုမှာ လွယ်ကူလှသည် မဟုတ်ပါ။ ဤပြပွဲကြီးတွင် သွင်း၍ပြသနိုင်သော ဝတ္ထုပစ္စည်းများအတွက် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ဂုဏ်ရောက်ဖွယ် ဖြစ်သော်လည်း၊ တောင်ပိုင်းအရပ်နှင့် မြောက်ပိုင်းအရပ်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက ပညာသင်ကြားမှုဆိုင်ရာ၌ အနည်းနည်း အဖုံဖုံ ကူညီအားပေးမှု မပြုခဲ့ပါလျှင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ယခုအခြေအနေမျိုးသို့ မရောက်နိုင်ပါ။ ဤအချက်ကို တစ်ခဏမျှ မေ့လျော့သည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အမျိုးသားများအနက်၊ ဉာဏ်အမြော်အမြင် ရှိသူတို့က ကပ္ပလီများနှင့် မျက်နှာဖြူများ တန်းတူပေါင်းသင်း

ဆက်ဆံသင့်သည်ဟူ၍ အခြေအတင် ပြောဆိုကြမှုမှာ မိုက်မဲမှုမှ ဖြစ်ကြောင်းကို၎င်း၊ ရသင့်ရထိုက်သော အခွင့်အရေးများကို ဤသို့ ဖြင့် မဟုတ်ဘဲ၊ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုအားဖြင့် ရနိုင်မည့်အကြောင်းကို၎င်း၊ ကျွန်ုပ်တို့သိရှိကြပါသည်။ ကမ္ဘာပေါ်၌ အသုံးဝင်သော ဝတ္ထုပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ခုကို ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ကိုင်နိုင်သော လူမျိုးတစ်မျိုးကို တာရှည်စွာ ဝိုင်းပယ်၍ မထားနိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဥပဒေအားဖြင့် အခွင့်အရေးအားလုံးကို ခံထိုက်ကြောင်းမှာ အရေးကြီးသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအခွင့်အရေးကို အသုံးပြု အတိစေရန် ပြင်ဆင်မှုထားခြင်းက သာလွန်၍ အရေးကြီးလှပါသည်။ ယခုအခါ၌ အလုပ်စက်ရုံတစ်ခု၌ အလုပ်လုပ်၍ ဒေါ်လာ တစ်ပြားရနိုင်သော အခွင့်အရေးက ပွဲ၌ ဒေါ်လာတစ်ပြားသုံးနိုင်သော အခွင့်အရေးထက်သာ၍ အရေးကြီးပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၀-အတွင်း၊ ဤပြပွဲကြီးသို့သော အခွင့်အရေးမျိုးကဲ့သို့ မျှော်လင့်အားတက်ဖွယ်ကောင်း၍ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးများနှင့် ရင်းနှီးစွာဖြစ်သည့် အခြားသော အခွင့်အရေးမျိုးကို ကျွန်ုပ်မတွေ့ကြုံခဲ့ဘူးပါ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကစ၍ မျက်နှာဖြူလူမျိုးများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကပ္ပလီလူမျိုးများ တွဲဖက်လုပ်လက်၊ သိမ်ငယ်သော အခြေအနေမှသည် ယခုအခြေအနေသို့ တိုင်ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ၊ နောင်အခါတွင် ဆောင်ရွက်နိုင်သော အမှုအခင်းကိစ္စတို့၌လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ လူမျိုးများသည် အဘယ်အခါဆို ထောက်ထားစာနာသော သဘောနှင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည်

www.burmeseclassic.com

ကူညီကြမည့်အကြောင်း ကျွန်ုပ်အာမခံပါသည်။ သို့ရာတွင် ဤ
 ပြပွဲကြီး၌ တင်သွင်းပြသရမည့် ဝတ္ထုပစ္စည်း အမျိုးမျိုးတို့ကို
 အကြောင်းပြု၍ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး၌ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ
 ခံစားရာဖြစ်ကြသည် မှန်အော်လည်း၊ ထိုသို့သော သုခမျိုးထက်
 အဖိုးများစွာ ထိုက်တန်လှသည့် လူမျိုးတစ်မျိုးနှင့်၊ နယ်တစ်နယ်
 နှင့် နယ် မှန်းထားမှု၊ ရန်ညှိုးဖွဲ့မှု၊ မယုံကြည်မှုစသော စိတ်သဘော
 မျိုး ပပျောက်ကြရန်အတွက် ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အားလျော်
 စွာ ကြိုးစားအားထုတ်သင့်ကြောင်း တိုက်တွန်းနှိုးဆော်လိုပါသည်။
 ဤအချက်ပြည့်စုံ၍၊ စီးပွားချမ်းသာ၊ ရတနာရွှေငွေတို့ကလည်း
 တိုးတက်လာခဲ့ပါလျှင်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ တောင်ပိုင်းမှာ ကမ္ဘာမြေသစ်
 ကောင်းကင်သစ်ဟု ဆိုအပ်သော တိုင်းသစ်ပြည်သစ်တစ်ခု ဖြစ်ပါ
 လိမ့်မည်။” အထက်ပါစကားကို ပြောပြီးသည့် အဆုံး၌ ပရိသတ်
 ဩဘာပေးကြရုံမျှမက၊ သတင်းစာများကလည်း မျက်နှာဖြူ လူမျိုး
 များနှင့် ကပ္ပလီ လူမျိုးများသည် ဤအချိန်၊ ဤအခါ၊ ဤနေ့မှစ၍
 တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီး ဆက်ဆံနိုင်ကြပေတော့မည်
 ဟု များစွာထောက်ခံရေးသားကြလေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ မစ္စတာ
 ဝါရှင်တန်သည် မိမိ၏ အဖိုးသားများအတွက် အပြည်ပြည် အနယ်နယ်
 တို့၌ ဟောပြောခွင့်များစွာရခဲ့လေသည်။ နောက်တစ်နှစ်၌ အမေရိကန်
 ပြည်ရှိ ရှေ့ဆောင်တက္ကသိုလ်ကြီးက၊ မစ္စတာ ဝါရှင်တန်အား မဟာ
 ဝိဇ္ဇာ (M.A) ဂုဏ်ထူး ချီးမြှင့်လေသည်။ ၁၈၉၉-ခုနှစ်တွင်
 အမေရိကန်ပြည် သမ္မတမင်းကိုယ်တိုင်နှင့်တကွ ၎င်း၏ များကြီးမတ်ရာ

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သေနာပတိအပေါင်းတို့သည်၊ ခရီးမိုင်ပေါင်း ၃၀၀-မျှထေးသော
 တက္ကစီဂိုမြို့သို့ အကြည့်အရှု သွားရောက်ကြလေသည်။

ကျွန်အဖြစ်၌ မွေးခဲ့ရ၍၊ လွတ်လပ်သောအချိန်၌ အလွန်
 အမင်းကြပ်တည်း ခဲယဉ်းစွာ ပညာသင်ခဲ့ရသော ကပ္ပလီ လူမျိုး
 ဘစ်ယောက် တည်ထောင်ခဲ့သည့် တက္ကစီဂိုကျောင်းကြီးသည်၊
 ပစ္စည်းတန်ဖိုးပေါင်း ၄၅-သိန်းခန့်မျှ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့၍ ကျောင်းအရေ
 အတွက်မှာလည်း မူလ ၃၀-မှသည်၊ ၁,၀၀၀-တိုင်အောင် တိုးတက်ခဲ့
 လေသည်။ ၎င်းကျောင်းသားများမှာ အမေရိကန်ပြည်အတွင်း ၂၇-
 ခုမျှ နယ်ပယ်တို့အပြင်၊ အခြားသော တိုင်းပြည်နိုင်ငံကြီးများမှာ
 သည်း လာရောက်သင်ကြားသူများ ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းကျောင်းကြီး
 များမှ သင်ကြားတတ်မြောက်၍ သွားသော ကျောင်းသားပေါင်းမှာ
 ၃၀၀၀-ကျော်ခန့်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ရာ၊ ၎င်းတို့မှာ မိမိတို့ အမျိုးသားများ
 အား ပညာအမျိုးမျိုးတတ်မှု၌၎င်း၊ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်ရေး၌
 ၎င်း၊ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိကြသည်။

မစ္စတာ ဝါရှင်တန်မှာ ၁၉၁၇-ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ၊
 ၎င်း၏ အမည်ကို အမျိုးသားဖြစ်သော ကပ္ပလီတို့ကသာလျှင်
 မဟုတ်၊ အမေရိကန်ပြည်သား မျက်နှာဖြူအားလုံးကပင် မနေနိုင်
 သောက်အောင် စွဲမြဲစွာ မှတ်မိကြပေလိမ့်မည်မှာ ယုံမှားဖွယ်မရှိချေ။
 မစ္စတာ ဝါရှင်တန်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖတ်ရှုရခြင်းမှာ မျိုးချစ်စိတ်ရှိ
 သူတိုင်း စိတ်အားတက်ဖွယ် တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ချေသည်။

ရွှေဥဒေါင်း

